

MILJENKO STOJIC

rijeka

Miljenko Stojić • RIJEKA

Ravnatelj
fra Mario Knezović

Urednik
Krešimir Šego

Recenzent
Ivan Ugrin

Korektor
Krešimir Šego

© Informativni centar "Mir" Međugorje

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

248.21:232.931](497.6Međugorje)(049.3)

STOJIĆ, Miljenko

Rijeka / Miljenko Stojić, - Međugorje :
Informativni centar Mir. 2002. - 150 str. ; 20 cm

ISBN 9958-775-24-7

COBISS/BiH - ID 11282182

Miljenko Stojić

RIJEKA

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
Međugorje, 2002.

*Tekstovi u ovoj knjizi objavljeni su kao uvodnici
u Glasu mira od siječnja 1998. do siječnja 2002.*

POBUNA

Za prošli je Božić jedan naš crkveni velikodostojnik progovorio između ostaloga i o društvenoj pravdi i nepravdi. Neke je, najblaže rečeno, zbunio svojim govorom, tako da su njegove riječi pokušavali što manje navoditi u sredstvima društvenog priopćavanja. Ipak, one su prodrle u javnost. Sve u svemu bio je to potez koji je u ova teška (i časna) vremena dotaknuo bit stvari.

Crkvu su u komunističko vrijeme pokušavali uništiti, a kada to nisu uspjeli onda su je pokušavali izgurati na rub društvenih događanja. U današnje vrijeme demokracije neki bi se htjeli pokriti njome za svoja djelovanja. Na njoj je sada, zbog toga, zadatak pronaći i sačuvati svoje pravo mjesto u društvu.

Zanimljivo je da se i u prošlom i u sadašnjem našem društvenom uređenju više manje isti ljudi određuju naspram Crkve. Oni koji su znali što je Crkva, uvijek su se znali i postaviti na pravi način. Moglo se dogoditi da u pojedinim trenucima zalutaju u svojim razmišljanjima, ali su se uvijek znali vraćati nazad. Oni drugi što su se određivali naspram Crkve, uvijek su to činili što bučnije i ljutili se ako bi se i Crkva odredila prema njihovom ponašanju.

Vremena su nemirna. No, može se uspješno njima ploviti. Svatko tko to želi može imati dostojnog vođu svoga putovanja. Već duže godina Kraljica mira nastoji biti jednim takvim našim vođom. Došla je na ovu zemlju ne da bi stala na nečiju stranu, nego da bismo svi mi stali na Božju stranu. Dogodilo joj se kao i Crkvi. Ljudi dobra srca koji su je i prije poznavali primili su je kao nekoga blizog i dragog. Drugi koji svoja uvjerenja oblikuju

prema trenutnim probicima i dižu ih na velika zvona, pokušali su to učiniti i s njezinim dolaskom. Naravno da nisu uspjeli.

Našavši se u raljama »galamdžija« čovjeku ne preostaje ništa drugo, nego pobuniti se. Ta zašto bi ih morao slušati? Zar samo zato što su sebi uzeli pravo galamiti i svojom bukom drugoga učiniti nijemim?

Pobuna je dobrodošlo stanje, samo ako ne vodi u razgrađivanje. Njezina je bit u tomu da izgradi posve drugačije čovjekovo življenje. Namjesto bolesnih, unosi u njegov život nove svježije stanice. Čovjek se osjeti odgovoran za svoje postojanje i počinje duboko udahnjivati zrak koji ga okružuje.

Mnogi su govorili o pobuni. U suvremeno vrijeme o tome posebno rado govore ljevičari. Međutim, oni navještaju surovu borbu. »Suparnika« se jednostavno ne smije uvažavati. Njega treba uništiti i tada će nastupiti blaženo vrijeme. Kada je povijest pokazala sav besmisao ovakvog nastojanja, rekli su da su krivi ljudi koji su to provodili, a ne ideje. Naravno da su nastavili istim putom, samo sada pod nekim drugim imenima.

Crkva, znamo, ne dopušta surovost. Ona navješćuje ljubav. Tek njome moguće je uspostaviti istinsku pravednost u društvu. Sve je ostalo samo pokušaj i ništa više. Poziva, zbog toga, sve dobronamjerne koji joj se žele priključiti u takvom poduhvatu. Nije važno jesu li to oni koji daju ili oni koji primaju posao. U crkvenom gledanju jedno su, narod su Božji. Nema vladajućih i podjarmljenih. Ima samo onih koji se »bune« i koji zajedno sa svojim Bogom izgrađuju svoj život i život svoga naroda.

Glas mira, VII, 1, Međugorje, 1998., str. 5.

PRIPRAVA

U prirodi je svakoga od nas da za vrijeme svoga zemaljskog života želi učiniti nešto veliko. Svatko je, naime, svjestan da je ovaj život prolazan i da treba nešto učiniti da bi nas pamtili budući naraštaji. Postupi li drugačije, prispodobit će se lišću koje nakon jednoga vremena otpada i više ga nitko ne pamti.

Pitanje je samo što je to veliko što bismo trebali učiniti? Odgovora je toliko koliko je i ljudi na zemlji. Ipak, svi se oni u konačnici svode na to želimo li činiti dobro ili zlo. Govorili su nam o tome kroz povijest svi umjetnici, sveci, mudroslovci... i govorit će i dalje. U novije vrijeme govori nam o tome Kraljica mira. Možemo mudrovati pa reći da svi oni nemaju isto mišljenje o stvarima koje bi trebalo nazvati dobrima, odnosno zlima. To je istina, ali je isto tako istina da su Bog ili priroda (kako nam se sviđa) u čovjekovo srce stavili zakon koji je jednak za sve ljude. Ovaj zaključak najbolje nam potvrđuje današnji neprestani govor o ljudskim pravima. Kamo god se maknuli i kamo god zavirili, u crkvu ili u prostorije današnjih proizvođača zabave, osjećamo da ne smijemo šutjeti o nepravdama koje se čine prema pojedinim ljudima i prema čovječanstvu u cjelini.

Katolička crkva uzdignute glave može reći da se kroz povijest neprestano borila za što ljudskije čovjekovo življenje. Bilo je, istina, trenutaka kada je zbog svoje ljudske protege znala skrenuti s pravoga puta, ali se uvijek imala snage vratiti budući da to nije bio njezin stav i nauk. Kroz svoje pogreške čistila se i učvršćivala u svome poslanju. S druge strane, oni koji su se borili kroz

povijest ne da se Crkva pročisti i osnaži, već da je nestane s lica zemlje, govoreći ljudima o njihovim pravima nastojali su iskoristiti ih za svoje sebične probitke. Kolikogod se, naime, trsili živjeti ono ljudsko u sebi padali su, budući da nije bilo sile jače od ljudske da ih učvrsti u njihovoj namjeri. Malo po malo namjesto kulture života koju su mislili da donose, počeli su pripravlјati i donositi kulturu smrti. Ljepota se počela pronalaziti u nevrijednom i ružnom. Traje to i do naših dana. Te je namjere lako prepoznati osvrnemo li se oko sebe. Na mjestu gdje treba stajati Bog, stavljen je čovjek i propast je počela.

Ne bismo se mogli i smjeli zvati kršćanima ako bismo dopustili da nas svladaju crne misli. Govor i razmišljanje o pogriješcima oko nas jest samo govor i razmišljanje koji bi nam trebali otvarati oči i neprestano ih držati budnima. Dobro je uvijek jače od zla i na kraju će pobijediti, pa ne znam koliko god zlo izgledalo jakim. Treba ga samo htjeti pobijediti i ništa više. U tom htijenju nećemo biti sami. Bog će uvijek biti s nama. Poslavši nam Kraljicu mira zaželio nam je očitije progovoriti. Preko nje ponovno nas je počeo učiti da je molitva najprirodnije čovjekovo stanje. Kada se molimo, postajemo svjesni sebe i svoga dostojanstva. Pred nama se otvara Božja ljepota i u nama počinje bujati novi život.

Zlu je, naravno, stalo uništiti sve dobro u nama. Ono se boji svjetla i svoje rugobe. Neprestano na sebe navlači različite krinke da ne bi bilo prepoznato. Ima ih svih boja i svih oblika. Stvara isto tako zaglušujuću buku da ljudi ne bi čuli pravi govor. Navješćuje da je se važno zabaviti, da je smisao života u uživanju, a ne u ostvarivanju različitih čudorednih vrjednota. Ovakve svoje namisli imalo je drskosti ponuditi čak i Isusu Kristu. Spoznalo je da se Isus molitvom i postom želi pripravit na svoje

javno djelovanje. A to zlu nije odgovaralo. Htjelo je ugušiti svaki osloboditeljski govor. No, Isus se nije dao i nije povjerovao slatkorječivim riječima.

Ne samo Korizma, nego i svaki naš dan jest naša neprestana priprava za ljudsko i kršćansko djelovanje. To je dvoje nerazlučivo jedno od drugoga. Po Isusovu uzoru trebali bismo do kraja u sebi ostvariti našu ljudskost i naš kršćanski poziv. Kažem, trebali bismo!

Glas mira, VII, 2, Međugorje, str. 5.; Glas Brotnja, 50, Čitluk, 1998., str. 2.

SAMOZATAJNOST

Kršćanstvo je promijenilo povijest svijeta. Stara je to istina i svima nama zbog toga potpuno prirodna. No, promotrimo kojim je to sve putovima išla ta promjena. Znam da ih nije moguće sve nabrojiti, ograničimo se samo na jednoga od njih: samozatajnost.

Ovaj pojam iznenadio je i neprestano neke iznenađuje. Teško im je pojmiti kako se na takav način može postati velikim. Obično misle da to treba postići dobro sročnim velikim govorima, skupljanjem bogatstva i slave, oholim hodom i držanjem... Isus, naprotiv, ne misli tako. Svoje učenike uči jednostavnosti i istini. Želi ih odgojiti kao ljude, a ne priskrbiti im određenu tvarnu korist zbog toga što ga nasljeđuju. I oni su bili ljudi od krvi i mesa, pa sve to nisu odmah razumjeli. No, u onom trenutku kada su shvatili o čemu se radi, dušom i srcem pristali su uz riječi svoga Učitelja.

Nije se lagano staviti u položaj učenika. Traži to od nas pravilan odnos prema životu. Unatoč tomu što kažemo da smo odrasli, trebamo i dalje biti spremni učiti i naučeno primjenjivati u svome životu. Toliko se toga lijepoga događa oko nas i nije baš previše mudro ne htjeti to opaziti. Naravno da nam raznorazne stvari smetaju u tome. Ono što je dobro i lijepo za nas, možda za nekoga drugoga nije. Nastaje sraz koji svaka strana nastoji riješiti u svoju korist. Nadam se da smo dovoljno uvjereni i poučeni u svome stavu da nećemo ničemu dopustiti skrenuti nas s našega puta. Bilo bi to zaista šteta. Tek tada sličili bismo djeci, u lošem smislu te riječi. Zbog neiskustva dogodi im se da ih slažu i okrenu ih nekim svojim putovima. A mi smo, kažemo, veliki i znamo kamo idemo.

Jedan od najboljih izdanaka naše kršćanske samozatajnosti jest sv. Josip. Skrbio se za Bogočovjeka Isusa Krista, ali se ipak o njemu danas malo zna. Nije ostavio nikakvu knjigu uspomena, nije tražio ljude vične peru da opišu što je on to činio. Njemu je bilo dovoljno da je izvršio zadaću koju je Bog stavio pred njega i ništa više. Na taj je se način ispunio kao osoba i bio zadovoljan i sretan. Upoznao je, naime, pravi poredak stvari. Shvatio je da se postaje velikim samo onda ako smo spremni tražiti samo ono mjesto u životu koje je određeno baš za nas. Nažalost, ljudima je to oduvijek bilo teško. Činilo im se da je neko drugo mjesto časnije i bolje, da oni tamo mogu uspjeti. Nakon što bi doživjeli neuspjeh, bio bi im netko drugi kriv. Ako to ne bi bio neki određeni čovjek, onda bi bio Bog koji se nije dovoljno dobro brinuo za njih i osigurao im uspjeh.

Onaj tko dođe u župu Međugorje, dođe u svojevrsno čistilište. Prepoznaje da ovdje Kraljica mira navješćuje sasvim neku drugu vrstu veličina od onih na koju su već bili navikli. Ni od koga ne traži posebne ljudske vještine niti koga tomu uči. Kolikogod netko na ljudskoj razini bio vješt, ništa još nije postigao ako nije otvorio svoje srce i počeo moliti. Tu se tek postaje jakom ličnošću, kaže Gospa. Onaj tko to zna stiže do bitka svih stvari u sebi i oko sebe. Ne tumara više ovozemaljskim stazama, nego njima ide svjesno i raspoloženo. Nije to nikakav san nakon kojega se budi i upoznaje posve drugačija stvarnost. To je jednostavno stvarnost koja nas ovija poput toplog i ugodnog plašta. Zaogrnuti tim plaštem, poput starozavjetnih proroka, postajemo Božji glas u sredini u kojoj živimo. Jednostavno se vidi da smo drugačiji, a da u isto vrijeme ne kažemo ni riječi. Božja prisutnost u nama omogućuje nam živjeti svoje uvjerenje bez bilo kakvog straha i nelagode.

Isusov je nauk zaista blag i vijest o njemu ne izaziva ratove i pobune, već ljude uči biti braćom i sestrama u svim vremenima dajući im mudrost kako sačuvati svoje nutarnje bogatstvo. Ušavši u područje samozatajnosti počinju mijenjati sebe i svijet oko sebe. Na taj način područjem našega ljudskoga življenja širi se sve ono što je dobro i veliko. Namjesto da neprestano govorimo kako živimo u dolini suza, počinjemo govoriti da smo sretni. I to zaista jesmo!

Glas Mira, VII, 3, Međugorje, 1998., str. 5.

MILOSNOST VRIJEME

Kraljica je mira dosta puta rekla da je ovo vrijeme u kojemu se ukazuje vrijeme milosti. Htjela je time učiniti da već jedanput prestanemo trčati i neprestano nešto tražiti. Ono što trebamo, Bog nam je već ponudio, trebamo samo biti dovoljno otvoreni to prepoznati i uzeti.

Dok razmišljam o jednome ovakvome vremenu, počinjem ga uspoređivati s vremenom proroka. Nemojmo odmahnuti rukom i reći da je to vrijeme bilo davno. Ono je neprestano tu, budući da je neprestano potrebno da hrabri ljudi ustanu i povedu ostale prema spasenju. Bog nikada ne prestaje govoriti svome narodu. Jedino njegov narod ponekada prestane slušati svoga Boga. Zastidi se njegovih riječi, pa počne tražiti neko drugo vrijeme. A toga drugoga vremena jednostavno nema.

Zašto se čovjek zastidi svoga Boga? Nebrojani kršćanski mislitelji pokušavali su odgovoriti na ovo pitanje. Možda su do nas doprle, a možda i ne, njihove mudre knjige. Nije to tako važno, puno je važnije jesmo li sami u tišini svoje sobe pokušavali odgovoriti na ovo pitanje. Ako jesmo, poći ćemo i sami tražiti knjige koje nam mogu pomoći u tome, a nećemo samo čekati da one slučajno zalutaju do nas. Odnos prema Bogu jest naš temeljni životni stav. Ne možemo ga zanemariti, pa makar ne znam koliko to htjeli. Bog nas je stvorio i nije moguće otkloniti tu činjenicu iz našega života.

Dok nam se predstavlja u svojoj mudrosti i svemogućnosti, Bog nas ne želi zarobiti. Ostavlja dovoljno prostora našoj slobodi odlučiti se za ili protiv njega. U tu svrhu daje nam mudrost tzv. »razlikovanja duhova«. Nije sve dobro što se nalazi oko nas, ali isto

tako nije ni sve zlo. Tko želi pronaći istinu treba neprestano pokušavati prepoznati je li dobro ili zlo na djelu. Njegovo djelovanje, naravno, da će poslije ovisiti od toga.

Pronalazak dobra u sebi i oko sebe jest sudjelovanje u milosnom vremenu. Pomažemo Bogu i Kraljici mira na zemlji ostvariti kraljevstvo nebesko. Toga kraljevstva ova je zemlja jednostavno gladna. Previše je gladi, siromaštva, bolesti, ratova, mržnje, nerazumijevanja..., potrebno je već jedanput da dođe vrijeme ljubavi, mira, opuštenosti, radosti, zdravlja, dobrostivosti... Ne dođe li takvo vrijeme, čovjek će se ugušiti u mraku koji će ga obaviti kao paučina svoju žrtvu.

U teška i mučna vremena nije baš tako lagano govoriti na ovaj način. Bojimo se da će nas drugi zbog toga odbaciti, reći nam da taj govor ostavimo za malo kasnije. No, baš su teška vremena »najzahvalnija« za jedan ovakav govor. Imamo u što uprijeti prstom i pozvati sebe i druge da nešto tako ne činimo. Najgora su ona vremena kada se širi bezbojnost. U takvim je vremenima svejedno jesi li dobar ili loš. Važno je samo da imaš dovoljno sirove snage obraniti tu svoju bezbojnost.

Nama je ovaj pojam bezbojnosti dobro poznat. Nastoji se uvući u naše domove poput lopova. Dok je bio komunizam u našoj domovini, više manje smo ga lako prepoznavali. Nastupao je suviše otvoreno. Danas se nastoji sakriti, puzajući se uvući u naše domove i orobiti ih. Vara nas da sve treba dovesti u pitanje, samo ne njega. Tada se, kaže, čuti sloboda. Ne navodi naravno posljedice te tzv. slobode: nasilje, razvrat, drogu, alkohol, prijevaru...

U milosna vremena čovjek se zaista čuti slobodnim. Dokazale su to sve ove godine Gospina ukazanja. Tko god je poslušao Gospine riječi nije se izgubio na ovaj

zemlji. Ako je već bio digao ruke od svega u sebi i oko sebe, ponovno je našao dovoljno snage prepoznati dobro u sebi i poći širiti to dobro. Stoga je svaka obljetnica Gospina ukazanja poticaj preispitati svoj dosadašnji hod. Nije ona slavlje u nizu drugih, nego istinit govor u teška vremena koja će zbog toga postati lakim, odnosno milosnim vremenima.

Glas mira, VII, 6, Međugorje, 1998., str. 5.

LJEPOTA HODOČAŠĆENJA

Mladi stvaraju svijet, odnosno on na njima ostaje. Ovaj je izričaj neprestano u optjecaju i više-manje svi ga smatraju istinitim. No, da sve ne bi bilo tako jednostavno neki nadometnu da je vlast u rukama starijih.

Kraljica mira neprestano privlači tisuće i tisuće mladih. Dolaze sa svih strana svijeta i u molitvi i tišini traže smisao svoga života. Potpuno je vidljivo iz kakvoga okruženja dolaze. Na njima je odjeća njihova naraštaja, pokreti su im slični pokretima njihovih vršnjaka. Ne bivaju odmah drugačiji. Korak po korak shvaćaju veličinu svoje osobnosti i počinju se udaljavati od mišljenja coca cole, rock and rolla, ljevičarstva i inih pokreta. Tek se sada počinju ponositi što su mladi i što vjeruju. To dvoje za njih nije odvojeno, nego je nešto što spada u samu bit njihova postojanja.

Koliko je važno biti cjelovita ličnost, vidjelo se ove godine na svjetskom nogometnom prvenstvu. One momčadi i oni igrači koji su ustrajavali u naporu i nakon primljenih zgoditaka, obično su na kraju slavili. Isto tako oni navijači koji su se znali radovati ne vrijeđajući drugoga, bili su dobrodošli u svaki grad. Zbog obijesnih navijača upućivani su prijekori cijelim državama, budući da se držalo da su proizvod prilika koje vladaju u tomu društvu. Na taj način istakla se važnost duhovnih vrjednota, iako to nije bila svrha jednoga ovakvoga prvenstva. Ono je samo htjelo što veće hodočašće proslavi ljudske vještine i tvarnih dobara. To je, opet, bilo predodređeno samo za one »velike«. Tako se moglo dogoditi da ono što su kod drugih držali ponosom kod

nas Hrvata su držali nacionalizmom.

Točno se zna kada će završiti ovogodišnje svjetsko nogometno prvenstvo i kada će biti slijedeće. S velikim skupovima ovdje u Međugorju nije takav slučaj. Događaju se iz trenutka u trenutak, iz dana u dan. Postali su nečim potpuno prirodnim i potrebnim. Nikakve velike televizijske kuće ne potpisuju ni s kim neke posebne ugovore, nema čitavog onoga promidžbenog stroja na kakav smo navikli u takvim prilikama. Svatko sam sa sobom potpisuje ugovor. Obećava svome Bogu da će se promijeniti i da će se toga držati kroz ostatak svoga života. Plodovi koji nastaju zbog takvoga ponašanja počinju obogaćivati svijet.

Oni kojima je povjerena uloga bdjeti nad čistoćom naše vjere, odavno su svoj pogled svrnuli na međugorska ukazanja. Nisu ih ostavili po strani, već su ustrajno bdjeli da međugorski događaji donesu dobre plodove. Nama se, istina, ponekada činilo da je ta njihova briga previše sitničava i spora. Zaboravljali smo da događaji još traju i da po zakonima logike nije nikako uputno tijekom njihova trajanja donositi krajnje zaključke. Crkvena je to mudrost, uostalom, tijekom dugih stoljeća. Svi oni koji su bili strpljivi i živjeli Gospine poruke, ovih su dana nagrađeni za tu svoju strpljivost. Službena je Crkva najjasnije do sada iznijela svoj stav glede Gospinih ukazanja u Međugorju. Na to je sigurno nisu nagnale raznorazne prepirke i vješto sročene promidžbene poruke, nego život onih koji su se odazvali zovu Kraljice mira.

Bez imalo dvojbe možemo reći da je danas međugorska duhovnost najjače duhovno žarište u suvremenom svijetu. Namjerno kažem »međugorska duhovnost«, budući da nije vezana samo za jedno mjesto ili nekoliko osoba. Može se živjeti bilo gdje na kugli zemaljskoj i može je živjeti bilo tko. Po sudu mnogih

predodređena je razbiti nevjeru današnjega svijeta i u ljudska srca ponovno vratiti ljepotu Božje riječi. To zacijelo neće moći učiniti raznorazni čisto ljudski poduhvati poput onog o osnivanju svjetske ljevičarske udruge, o čemu ovih dana čitamo u dnevnom tisku. Ljevičarski pogled na svijet jest život bez Boga. Takav stav doveo je do neizmjerne patnje milijuna ljudi u zadnjih stotinjak godina. Gospa je stoga progovorila i još nastavlja govoriti da bismo konačno ostavili sve šarene igračke i počeli se ponašati poput odraslih ljudi.

Hod bosim nogama, post srijedom i petkom, redovito ispovijedanje..., nisu oznake kojih se trebamo stidjeti. Prigrlimo ih čvrsto i tako postanimo oni koji neprestano hodočaste prema svome Bogu. Pogledajmo u život sv. Jakova i sjetimo se da je čitav svoj život posvetio hodočašćenju i tako postao zaštitnikom svih hodočasnika. To ništa nije oduzelo njegovoj ljepoti i njegovoj dobroti. Baš naprotiv!

Glas mira, VII, 7, Međugorje, 1998., str. 5.

DONOSITELJ MIRA

Više nego ikada u povijesti ljudi danas govore o miru i o ljudskim pravima. U isto vrijeme više nego ikada u povijesti ljudi su se udaljili od Boga. Kako je sve to moguće?

Po svojoj prirodi čovjek je upućen na onoga drugoga kraj sebe. Koliko god bi, možda, nekada htio to izbjeći, ne uspijeva u tomu. Tek kada ga drugi ispuni svojom prisutnošću osjeća se sam više svojim. Tko na silu prekine taj odnos trpi unutarnju hladnoću i malo po malo gubi se kao ljudska ličnost. Dok dolazi k drugome, čovjek u isto vrijeme osjeća da bi morao postojati još netko tko svemu oko nas daje smisao. Teško je zamisliti da je čitav život koji opažamo samo jedna slučajnost i ništa više. Tomu nekomu dano je ime Bog. Naravno da ga se može odbaciti kao i onoga drugoga kraj sebe. Ishod je isti.

Povijest uporno protječe u ovoj opasnoj igri. I danas je jednako tako, kao i prije tisuće godina. Kako se mi osobno ponašamo?

Odgovor Bogočovjeka Isusa Krista jest da trebamo ljubiti Boga i bližnjega svoga. Ne činimo li samo jedno od toga dvoga, ne činimo ni jedno. Drugi je naš brat i prijatelj, a ne takmac koji nam stoji na putu. Bog nas je stvorio, voli nas i uzdržava. Istine tako jednostavne i razumljive. Nažalost, ima onih koji ne čuju ovaj Isusov govor. Nije to ništa čudno. Bilo je tako i u Isusovo vrijeme. Uvijek se nađe onih koji su umišljeni, onih koji drugima dijele savjete, a sebi nikada. Zašto bi bilo drugačije i u naše vrijeme?

Boli nas, naravno, nerazumijevanje Isusovih riječi i sve ono što proizlazi iz toga. Kako bi povijest svijeta bila drugačija kada bi svi poslušali Boga i međusobno postali braća i prijatelji! Shvatili bismo tada da nije baš tako teško živjeti i da iz svih poteškoća postoji neki izlaz. No, treba se usuditi početi vjerovati u Boga. Njegov nauk nije »sapunica« s naših televizijskih zaslona, nego istinski nauk koji oslobađa naše biće i daje mu puninu. Tko nije spreman zaroniti u sebe, ne može to shvatiti.

Kraljica je mira svojim dolaskom probudila savjest mnogih. Počeli su se pitati što ako Bog postoji? Plodovi koji su preko njezina ukazanja prodrli u našu povijest ne mogu se zaobići tek tako. I suviše su snažni i treba zaista imati »hrabrosti« pa proći ne hajući kraj njih. Oni koji su prepoznali te plodove postali su njezini sljedbenici. U svojim sredinama gdje žive počeli su u djelo provoditi njezine riječi. I unijelo je to »nemir« u te sredine. Međutim, bio je to pozitivni nemir. Počele su se događati velike stvari. Ljudi su se ostavljali svoje umišljenosti i počeli ponizno priznavati da im samo Bog može biti vođa i uzor. Nitko više.

Odrediti se prema Bogu trebaju ne samo pojedinci, nego i čitavi narodi. Gospa je tako govorila od samoga početka svoga ukazanja. Počela je polagano, najprije s vidiocima, da bi kasnije pozvala župu u kojoj se ukazuje, hrvatski narod i sve narode svijeta. Htjela nas je najprije učiniti svojim, samosvjesnim, a tek onda nas ujediniti u veliku zajedničku cjelinu. Nije nam oduzimala slobodu u ime nekoga maglovitog bratstva i jedinstva, nego nas je slobodne vodila jedne k drugima. Zbog toga i jest njezino djelovanje pustilo tako duboko korijenje.

Naravno da svatko o svome narodu najviše zna, pa tako i mi o svome. Vidimo da je trenutno na velikom raskrižju. U njegovoj sredini ukazala se Kraljica mira, na

njegovu ozemlju ponajprije su počeli djelovati raznorazni donositelji i navjestitelji mira. Htio to ili ne, treba se odrediti prema vjerovanju u Boga i prema vjerovanju u ljudsku veličinu. Od toga određenja ovisit će njegova daljnja budućnost.

Čini mi se da se naš narod odredio za vjerovanje u Boga, a onda preko toga za vjerovanje u čovjeka. On to dvoje ne razdjeljuje jedno od drugoga. Vidjeli smo to ovih dana na primjeru naše izabrane nogometne vrste. Uz svoje nogometno umijeće znali su posvjedočiti i svoju vjeru u Boga. Zbog toga su im u nekim svjetskim novinama prigovorili i rekli da su uvrijedili one koji ne vjeruju. Čudan je to bio zaključak. Ako oni koji vjeruju svojom vjerom vrijeđaju one koji ne vjeruju, zar se onda ne bi moglo reći i suprotno? Novinaru to očito nije bilo na pameti, nego je napadajući naše igrače ujedno napao i naš narod nazivajući ga zaostalom.

Tko je, dakle, suvremen? Čini mi se da su to svi oni koji se trude oko mira i ljubavi. Njih nalazimo i na strani onih koji vjeruju i na strani onih koji ne vjeruju. U svima je njima isti Božji zakon, htio to netko priznati ili ne. Oni koji govore o miru i ljubavi samo iz nekih svojih sebičnih probitaka griješe pa nalazili se na bilo kojoj strani. Nemojmo ih slijediti, nego budimo oni koji donosimo pravi mir, budimo na strani Gospe koja je zbog svojih ovozemaljskih zasluga bila uznesena na nebesa. Tako ćemo se oblikovati u donositelja mira i ljudi će biti radosni što smo u njihovoj sredini, a ne gledati kako da nas što prije udalje od sebe!

Glas mira, VII, 8, Međugorje, 1998., str. 5.

UZOR

Dok promatramo svijet oko sebe počesto se upitamo postoje li još uopće uzori? Učili su nas, a i samima nam se čini nekako prirodnim, da određeni uzori uvijek moraju postojati. Jednostavno rečeno vuku nas naprijed pokazujući nam da je moguće progaziti neki određeni zemaljski put. Zbog toga je nerazumno potpuno ih se odreći.

Suvremeni svijet, iako to drugačije naziva, stavlja nam pred oči različite uzore. Njegovo je mišljenje da nam nitko osim nas samih ne treba govoriti što ćemo činiti. Jedino trebamo pripaziti da ono što radimo bude u skladu s državnim zakonima i to je sve. Pritom poklonici netom spomenutog razmišljanja svim silama drugima pokušavaju nametnuti baš ovakav način življenja. Nije li to uzor kojim nam pokušavaju obojiti naše dane?

Kraljica mira ne troši silne novce i ne rabi najsuvremeniji promidžbeni ustroj da bi nas zadobila za svoje namisli. Ona nam jednostavno govori i zna da je snaga tih riječi neizmjerena. Jasno kaže da nam za uzor želi staviti Isusa Krista koji je hodao ovom zemljom kao Bog i kao čovjek. On jedini ima pravo zaviriti u svaki kutak našega života, očistiti naše rane i onda nas posavjetovati što činiti. Tek poslije toga možemo slijediti upute drugih ljudi, kao i svoje osobno razmišljanje. Svojim savjetom daje nam svjetlo koje nam omogućuje jasno vidjeti.

Čitam ovih dana u novinama kako su bogovi došli k nama. Riječ bogovi napisana je bez navodnika ili nečega sličnoga tako da mi je samo ostajalo povjerovati u to i ništa više. Naravno da to nisam učinio, ponajprije zbog

toga što sam znao da postoji samo jedan Bog (da ne razglabamo o daljnjim razlozima). Vjerujem da baš tako doslovne ne misli ni onaj tko je pisao dotični tekst, budući da mu je pravi Bog vrlo dalek pojam. Ne imajući pravo svjetlo u sebi, pokušao je doći do njega pomoću lažnog svjetla koje oko sebe širi nekoliko izuzetno vještih svjetskih opsjenara. Služeći se moćnim promidžbenim strojem pokušavaju sebe postaviti za uzor mladim naraštajima, dok u isto vrijeme viču da nikome ne žele biti nikakav uzor i da samo žele srušiti sve dosadašnje vrijednosti donoseći ljudima slobodu. A kakva je to sloboda i koje nam to vrijednosti pokušavaju srušiti, otkriva nam i ne htijući dotični tekst. On hvali njihov pokušaj povratku onome iskonskom u nama, onome nagonskome, onome što je lišeno svakoga nadzora. Drugim riječima rečeno trebamo se vratiti onome »divljem« u nama. U tome je naša prava snaga i naša prava sloboda, kako kaže tekstopisac oslanjajući se na mišljenje spomenute skupine opsjenara. Hvali njihovu glazbu koju sviraju i zadovoljan je što su se udostojali doći k nama. Međutim, u isto vrijeme nam ne otkriva čime se ovi bogovi još bave, iako oni sami to ne kriju. Dakle, osim sviranja određene vrste glazbe, drago im je još uživati opojna sredstva, predavati se drugim porocima i kao kruna svega nastoje što tješnje surađivati sa zlom, odnosno s đavlom. Čak su đavlu posvetili i riječi nekih svojih pjesama. Dok sve to rade, ne zanima ih baš previše odgovoriti je li istina sve ono što sami govore i što drugi zaključuju o njima. Njihov isplaženi jezik trebao bi biti dostatan odgovor, kako oni misle.

I tako cirkus ide dalje. Iz države u državu, iz mjesta u mjesto. Tko pronikne iza lažnog blještavila, ostaje kod kuće, tko ne, možda se jednoga dana ipak probudi iz mamurluka nakon žestokog tuluma.

Isusu Kristu, pak, nisu potrebni ljudi isplažena jezika i mamurne glave. Njemu trebaju oni koji znaju što hoće, oni čije su ruke sklopljene na molitvu, oni koji jezik rabe za dobre riječi. Upravo takvi se skupljaju svake godine u prvu nedjelju nakon blagdana Male Gospe na Križevcu. Ako se želimo zabavljati brojkama, možemo reći da ih ima na tisuće. No, brojke nisu najbitnije. Možda će neki samo jedanput u životu na ovaj dan biti na Križevcu, ali će to nositi u svome srcu. Njihovo djelovanje bit će obasjano riječima Kraljice mira. Oni koji ih susreću prepoznavat će ih kao uzore za kojima treba ići.

Naravno da nije samo dovoljno doći na Križevac. Potrebno je otvoriti svoje srce. Tada ćemo imati Križevac, Brdo Gospina ukazanja, crkvu sv. Jakova... na svakom mjestu gdje živimo, pa makar nikada ne došli stvarno na ova mjesta. Uzor koji nam Gospa pruža u ova smušena suvremena vremena dovoljno je jak da svijetli u svakom zakutku ove kugle zemaljske.

Glas mira, VII, 9, Međugorje, 1998., str. 5.

BITI SVJEDOKOM

Doći nekome u goste znači iskazati mu poštovanje. Toliko ga volimo i cijenimo da želimo neko vrijeme provesti s njim. Poslije će zacijelo biranim riječima pričati o našem posjetu.

Današnji poglavar Katoličke crkve papa Ivan Pavao II., evo, u vrlo kratko vrijeme već po treći put dolazi među nas Hrvate. Bilo je samo dovoljno da prođu silom nam nametnuta vremena komunizma, socijalizma..., pa da počnemo slobodno primati svoje prijatelje. Pristalice socijalističkog nazora naravno da će nam prigovoriti na tome. Nije njima drago što Papa ovoliko putuje i što ga naš narod tako rado prima. Oni bi radije da Papa ostane među četiri vatikanska zida po načelu da je crkva odvojena od države. Namjerno zaboravljaju pritom da na taj način ruše ljudsku slobodu na koju toliko prisežu, budući da ljudima ne dopuštaju svoje društveno djelovanje prožeti vjerskim uvjerenjem. Posljedica je toga goli probitak koji danas na žalost vlada u svjetskoj politici.

Jedini Papin probitak zbog kojega dolazi među nas Hrvate u čitavoj našoj domovini jest učvrstiti vjeru u nama da bi mogla izdržati nalete svih mogućih kušnji. Poput Kraljice mira i on nas je prepoznao »izabranim« narodom. To je zaista tako. U suvremeno vrijeme Bog je progovorio svijetu preko našega naroda i to nastavlja iz dana u dan kao nekada židovskom narodu. Nije nam uvijek bilo lagano ostati vjeran tome Božjem dolasku među nas. Ta i mi smo ranjivi i povodljivi poput svih drugih. Zbog toga je potrebno neprestano se ispunjati Božjim prisustvom i tako lomiti suvremena čovjekova

otuđenja. Papa nije poglavar neke tamo crkve, nego naš duhovni vođa i zakoniti nasljednik Isusa Krista na ovoj zemlji. Bez obzira kakav bio, Bog preko njega govori određenom vremenu. Zbog toga nam je nastavljati otvarati svoje srce i neprestano svoje ruke otvarati svojoj crkvi koja nas jedina može sigurno dovesti u željenu luku spasa.

Naši pređi obrativši se s poganstva na kršćanstvo ostali su vjerni svome novome spoznanju. Kao zajednica nisu napuštali svoju vjeru ni u najtežim trenucima. A njih nije nedostajalo. Najprije su ih svojim sebičnim nastojanjima pokušali podvrći tzv. kršćanski vladari, poslije toga došli su Turci sa svojim uvjerenjem, pa opet kršćanski vladari, da bi na kraju svoj pečat udarilo pogubno bezboštvo. Danas ponovno gradimo svoju samostalnost pritiskani raznoraznim namislima svjetskih moćnika. U opasnosti smo podleći kušnji i početi se klanjati zlatnom teletu. No, budemo li slušali riječi Kraljice mira, te riječi što nam ih je uputio sv. Otac, znat ćemo uvijek kojim nam je putom krenuti.

Svatko onaj tko posluša svoga Boga postaje u isto vrijeme i njegovim svjedokom. Bog ga treba da bi preko njega govorio okolini u kojoj živi. Nije to ništa neobično. Ta Bog želi svakome od nas doći u goste. Zar je čudno ako poslije toga posjeta budemo pričali o svome gostu?

Jedan od pripadnika našega hrvatskoga naroda koji je čuo Božji glas i poslije ga prenosio među druge ljude jest kardinal Alojzije Stepinac. Za svoje uvjerenje bio je nepravedno zatvorski osuđen, te podnio mučeništvo. A mogao je svemu tomu izbjeći da je htio. No, zbog svoga svjedočenja postao je duhovnim i nacionalnim velikanom svoga naroda. Sjećamo se da smo skrivečki čitali knjige o njemu i zanosili se njegovim namislima. Znali smo na njegovu primjeru da je moguće uspjeti unatoč svim

progonima. Njegovo proglašenje blaženim ovih dana, primili smo kao prirodni pečat na jedan dostojanstven život. On je takav za nas bio i prije. U isto smo vrijeme lagano shvatili sve nove napadaje na njegovu osobu. Bilo nam je jasno da zlo uporno pokušava ugasiti svjetlo koje je zasjalo u našem narodu.

Ako je zlo tako uporno, zašto mi ne bismo bili još uporniji? Bog nam se objavio, poveo nas kroz pustinju da bismo kasnije progovorili svemu svijetu. Čega se imamo bojati? Zar ispraznog bezboštva? Skupimo snagu i otvorimo se dobrim događajima oko nas. Samo će nas oni izvući iz svega besmisla i svih poteškoća.

Naravno da nije uvijek lako biti svjedokom. Danas je laž tako obvijena nedužnošću da nam počesto izgleda kao istina. Jednostavno se nije lagano snaći. No, to nam ne smije biti izgovor da bismo digli ruke od svega. Radije neka to bude poticaj da uspijemo. Sjetimo se da samo hrabri stižu do odredišta.

Glas mira, VII, 10, Međugorje, 1998., str. 5.

ISTINSKI KRŠĆANI

Naravno da će nas pogoditi ako nam netko kaže da nismo pravi kršćani. Rođeni smo u kršćanskoj vjeri, išli na vjeronauk, molimo se, idemo na misu... Što bi još trebalo? Malo to pogledajmo na primjeru sv. Franje.

Životopisci sv. Franje su nam posvjedočili da on u svoje vrijeme nije bio zadovoljan sa sobom i s Crkvom u kojoj je živio. Potjecao je iz bogate obitelji i nakon obraćenja je shvatio da sreća nije u nagomilavanju bogatstva, nego u posve drugim stvarima. Kasnije neprestano govori kako je grješan i kako ima još mnogo toga za popraviti u svome životu. U isto vrijeme živi unutar Crkve koja je tako rekuć na vrhuncu svoje moći. Spojila je ono duhovno (*sacerdotium*) i ono društveno (*imperium*) u jednu cjelinu. Jednostavno gledano trebao je tada nastupiti raj na zemlji. Na žalost, nije se tako dogodilo. Ono duhovno je, naizgled, počelo uzmicati pred vlašću. Mnogi kršćani su to osjetili i pokušali nešto učiniti. Ti su im pokušaji išli različitim pravcima i ne baš uvijek sretno.

Franjin je pokušaj uspio. Shvativši što se zbiva oko njega, nije pokušavao više ili manje prevratničkim sredstvima srušiti tadašnje stanje. Prihvatio ga je takvim kakvim jest, ali ga je svojim djelovanjem iznutra uporno mijenjao. Nije uzdignutim prstom propovijedao ljudima što bi trebali činiti, već je u ljubavi prema Crkvi u kojoj je kršten i društvu u kojemu živi kovao svoje namisli za budućnost. Zbog svega toga nisu ga označili svojim protivnikom, priznali su ga čovjekom koji ima što reći. Vrlo kratko vrijeme nakon smrti proglašen je svetim, dok su u isto vrijeme neki drugi koji su pokušavali nešto

slično završili u zatvoru ili na lomači. Franjin primjer nije ostao samo jednim od svijetlih događaja u ljudskoj povijesti. Ljudi su ga slijedili sve do naših dana više nego ikoga drugog sveca. Privlačilo ih je njegovo mudro postavljanje prema životu u svoj njegovoj cjelovitosti.

Isus Krist je bio uzorom sv. Franji. Gledajući u njega sv. Franjo je polagano oblikovao svoj život. Trudio se biti mu neprestano što sličniji i na taj način unositi svjetlo u ovaj svijet. Znao je da jedino Bog može čovjeku riješiti sve dvojbe i dovesti ga do prave sreće. Isusova majka bila mu je vrhovnim učiteljem na ovome putu. Sv. Franjo joj se neprestano obraćao cijeneći je na poseban način. Promatrajući njezinu ulogu u spasenjskom Božjem naumu, shvaćao je na koji bi način morao mijenjati svoje mišljenje i svoje navike. Pri kraju svoje životne balade dobio je stigmatе kao naročiti znak Božje naklonosti.

Mi ne živimo u vrijeme sv. Franje, ali to ne znači da smo manje od njega odgovorni za Crkvu i za društvo oko nas. Samo sebičan i neodgovoran čovjek može dići ruke od svega. Svatko onaj tko istinski želi živjeti svoje kršćanstvo duboko je zauzet zauzet u Crkvi, kao i u društvu. Takav na pravi način shvaća odvojenost Crkve od države i doprinosi da nam je svima zajedno ljepše živjeti na ovoj zemlji.

Događa se, nažalost, da kršćani zalutaju djelujući u svome vremenu. Namjesto da na ispravan način vrednuju sebe, Crkvu i društvo u cjelini, odlutaju u nekom svome pravcu. Jedni od njih prenaplašavaju sebe i svoju pripadnost kršćanstvu, pa su u ime toga spremni i neprimjerenim sredstvima braniti svoje uvjerenje. Drugi se više manje stide toga svoga uvjerenja, pa bi se htjeli prekriti plaštem koji im pruža okolno društvo. Naravno da ni jedno ni drugo nije dobro. U oba slučaja ugrožena je nečije sloboda, a ona ne bi nikada smjela biti

ugroženom. No, Gospa želi i nama pomoći kao što je pomogla sv. Franji.

Svjedoci smo da Gospa kao Kraljica mira već dugi niz godina govori u župi Međugorje. Kroz sve to vrijeme njezin glas nije prijeteći niti stidljiv. Svojim nastupom odaje nam sliku onoga tko je uvjeren u svoje riječi i u svoje poslanje. Ljude ne privlači promidžbenim porukama i ispraznim obećanjima, već svjetlom koje izbija iz njezinih riječi. Želi promijeniti nas i svijet oko nas, ali ne prevratom i sirovim buntovništvom. Sve što želi promijeniti, želi promijeniti u ljubavi i miru koji se neprestano nude unatoč svim odbacivanjima. Zbog toga nas poziva vratiti se prvotnom zanosu i ne dopustiti da nas poteškoće smetu na putu našega obraćenja.

Istinsko kršćanstvo nikada nije bilo gola vlast, već osvjedočeni vjernički i društveni život. Svjedoče nam o tome svi veliki ljudi i sveci, od kojih smo spomenuli samo sv. Franju. Trudimo se da im se i mi neprestano približavamo, budući da ćemo se na taj način približiti Kristu u kojega su oni vjerovali bez ikakva stida i ograda.

Glas mira, VII, 11, Međugorje, 1998., str. 5.

ČISTOĆA OKOLIŠA

Razvoj zbog samog razvoja doveo je do toga da smo danas zabrinuti za okolinu u kojoj živimo. Postali smo svjesni da bismo zajedno sa svim ostalim stvorenjima zbog naše nezasitnosti mogli nestati jednoga dana. Zbog toga se danas, više nego ikada prije, govori o potrebi očuvanja čovjekova okoliša.

Promotrimo li pažljivo prve retke Knjige postanka vidimo da se već u njima nalazi misao odgovornosti za stvoreni svijet. Tamo se kaže da je čovjek postavljen upravljačem svijeta, ali ne njegovim izrabljivačem. Proučavajući još više te retke uviđamo da ta misao proizlazi iz Božjega blagoslova čovjeka. Bog ga je zaželio za svoga namjesnika na ovoj zemlji, a ne za bezobzirnog upravitelja. Zadaća mu je već na ovoj zemlji stvoriti predokus budućega kraljevstva nebeskoga da bi jednoga dana uživao u nebeskoj slavi.

Dobro se ovih redaka prisjetiti sada pred blagdan rođenja našega Gospodina. Svi zajedno dolazimo u napast ovaj blagdan doživjeti na potrošački način. Preko svih sredstava društvenog priopćavanja, čast iznimkama, neprestano nam se govori da tijekom ovih i novogodišnjih blagdana svoje najbliže darujemo tim i tim. Naravno da ne bismo smjeli ništa imati protiv darivanja kao darivanja. Međutim, postavlja se sada pitanje je li baš potrebno darovati sve to što nam se nameće? Drugim riječima rečeno, nije li možda potrebno svojoj okolini dati neke drugačije darove?

Došlo je vrijeme da zaista počnemo prestajati razmišljati na potrošački način. Vrlo je to jednostavno. Ne trebaju nam za to nikakvi skupi skupovi, ljudi s

ogromnim plaćama kao nagradom za provođenje nečijega sebičnog probitka obavljenog u lijepe riječi, beskrajne i nadmudrujuće emisije na radiju, televiziji... Potrebno nam je samo ono što nam kaže Kraljica mira: otvoriti svoje srce. To možemo učiniti bilo gdje i bilo kada, bez bilo kakvih posebnih uvjeta. Potrebno je samo odlučiti i u trenutku učiniti. Poslije toga počinje drugačiji način života koji nas korak po korak oblikuje u ljude svjesne sebe i svijeta oko sebe.

Tko god najprije nije očistio svoje srce, neće znati očistiti ni svijet oko sebe. Svi njegovi pokušaji bit će samo uzaludan napor kojemu će se drugi smijati. Vidjet će se da je neozbiljan i da su njegove riječi prazne. Istina je da danas određeni broj ljudi ovako postupaju. Posljedica je to zagađenja, ne samo vanjskoga, nego i našega duhovnog okoliša, odnosno bolje rečeno pristajanja uz kriva mišljenja. Jedno od najpogubnijih takvih mišljenja zacijelo jest stav da Boga nema, da je važno svu svoju ljudsku veličinu ostvariti samo ovdje na zemlji. Takvo je mišljenje dovelo do stvaranja tehničkih mogućnosti za rušenjem sve ove kugle zemaljske. Uzalud je sada govoriti nismo baš tako mislili, te i nadalje ostajati privezani uz svoja stara razmišljanja. Potrebno se obratiti svome Bogu, pa tek tada shvatiti što to trebamo činiti.

U našim hrvatskim krajevima još je i danas u srcima ljudi stav da se treba otići ispovjediti za Božićne blagdane. Iako je to ponekada samo održavanje običaja, u većini je slučajeva to svjestan stav. Znamo da nas je Bog kroz povijest spasio i da nas još i dalje vodi. Zbog toga mu želimo pristupiti očišćena srca i reći da i dalje nastojimo ići njegovim stazama, a ne stazama onih koji bi nas htjeli kupiti za određeni broj šušćavih novčanica. Na taj se način izgrađujemo kao ljudi i kao vjernici. Dokazali smo to kroz protekla teška vremena, a dokazujemo to

također i svaki dan. Gledajući u cjelini, uspjeli smo se othrvati svim navalama zla i shvatiti da je Bog neprestano uz nas.

Razvikani zapad neće nam baš odobriti ovakve riječi. Njemu one ne trebaju. On je sebe postavio za boga, pa kako će mu trebati neki drugi bog. Na stranu to što je sve što ima izgradio na kršćanskim temeljima. Samouvjeren je u svoje spasiteljsko poslanje. A njegovim provođenjem sve više i više zagađuje duhovni i tjelesni čovjekov okoliš.

Vrijeme je za osvrnuti se oko sebe. Isus Krist u liku siromašnog djeteta gleda nas iz svojih jaslca. Što prepoznamo u njegovim očima? Sebe kao ljude otvorene punini života ili sebe otvorene samo onome tvarnome oko nas?

Glas mira, VII, 12, Međugorje, 1998., str. 5.

GROZNICA JE VEĆ POČELA

Što će biti s nama u novom tisućljeću? Teško ili lako pitanje? Možda oboje u isto vrijeme? Kako odgovoriti na ove i slične upite?

Mogli bismo još nizati ovakvih ili sličnih pitanja, ali je i vrijeme početi već jedanput odgovarati na njih. U suprotnom ovakva pitanja neće imati nikakva smisla.

Na različite smo načine započeli ovu godinu koja je posljednja pred novo tisućljeće. Netko je ovaj prijelaz doživio u radosti zajedno sa svojom obitelji, netko sam uz svoje misli, netko omamljen alkoholom ili nekim drugim porokom, netko u nekom suvremenom okupljalištu, netko uz molitvu, netko... Ovisilo je to o tome kako je tko proživljavao život kroz čitavu proteklu godinu. Drugim riječima rečeno, ovisilo je to o tome koje je vrijednosti netko proživljavao kroz proteklu godinu.

Nije danas suvremeno govoriti o vrijednostima. Barem tako kažu sredstva društvenog priopćavanja. Bolje bi bilo, kažu ona, govoriti o ljudskoj slobodi. Vrijednost je, kažu opet dalje, samo ono što svi zajedno proglasimo takvim. Ako u demokratskom ozračju odlučimo da nešto nije dobro, onda ono nije dobro. Najveća je, dakle, vrijednost odluka ili mišljenje većine.

Iz životnog iskustva znamo da gore navedeno mišljenje nije točno. Uz dužno uvažavanje većine treba reći da čovjek nema vrijednost u samome sebi. Vrijednost mu daje tek Bog koji ga je stvorio. To ne priznaje samo onaj tko bi sam sebe htio proglasiti bogom. Obično se to zbiva nakon što materijalno dobro osigura svoj život. Učini mu se u takvom trenutku da može činiti što hoće, dovoljno je samo uprijeti prstom i svi skaču na njegov

zahtjev. Vidjeli smo već takve. Njihova sredstva društvenog priopćavanja pokazala su nam njihov sjaj i bijedu. U borbi za vlast i pravo na boštvo jednostavno su svukli jedni druge do gole kože. Koga briga što se to ostalima, najblaže rečeno, gadi.

Kraljica mira nije nasjela na suvremeno mišljenje, iako nam donosi nevjerojatno suvremen govor. Svojim dolaskom ponovno vraća vrijednosti u vidno polje našega zapažanja. Strpljivo skida povijesnu prašinu i blato s pojma molitve, Svetog pisma, obitelji, ljubavi, mladosti, prirode, muškarca i žene... Ne stidi se uzeti prikladna sredstva i to učiniti. Naravno da će je netko zbog toga proglasiti nesuvremenom, ali za dobar uspjeh uvijek treba znati nešto i podnijeti.

Jesmo li suvremeni ili nesuvremeni dok se približava novo tisućljeće? Gdje ćemo ga dočekati i kako? Sredstva nam društvenog priopćavanja ponovno imaju mnogo toga o tome reći. Najavljuju da su ta i ta poznata mjesta (komu poznata) već rasprodana i da se trebamo požuriti ako želimo uhvatiti posljednje mjesto. Podsvjesno se u nama tada počinje javljati krivnja ako nismo već na popisu prijavljenih. Bilo bi nesuvremeno ne dočekati novo tisućljeće na takvim mjestima. Stvarno?

Svetište Kraljice mira već dugi niz godina prijelaz iz jedne u drugu godinu dočekuje uz molitvu i sv. misu. Tek nakon toga dolaze čestitanja i opušteni razgovori. To je mudrost koju smo primili od naših predaka. Prije svakog posla oni bi se prekrížili i pomolili, pa bi tek onda krenuli naprijed. Naravno da ovo ne cijene oni koji nemaju tisućljetnu povijest, oni kojima je sve obična trgovina i ništa više. No, zar su oni toliko važni unatoč svom njihovom silnom bogatstvu? Nisu, pokazuju to i njihova djeca koja dolaze u Svetište Kraljice mira. Bilo je tako i ove godine. Tisuće mladih sa svih strana svijeta. Molitva

i radosna pjesma. Nema droge, alkohola, ludovanja. Tko kaže da je mladost izgubljena? Možda su izgubljeni oni stariji koji mladima nisu uspjeli prenijeti prave vrijednosti!

Htjeli ili ne, teško je se othrvati groznici prijelaza u novo tisućljeće. Ipak je to svojevrsni početak. Zbog toga u sebi stvaramo određene odluke. Htjeli bismo tu zoru dočekati drugačiji i bolji. U čovjekovoj je to prirodi, pa nazivao se on suvremen ili ne. Samo zlo želi tamu i beznađe. Kada naiđe, nadam se da ćemo ga znati prepoznati i ne dati mu ugnijezditi se u naš život. Odluke koje stvaramo ili koje smo možda već stvorili jesu štap o koji se oslanjamo tijekom našega životnog puta.

Glas Mira, VIII, 1, Međugorje, 1999., str. 5.

NAŠA PRAVA

Živimo u čudnom vremenu. Na sve se strane danas govori o ljudskim pravima, a možda su ta ljudska prava baš danas ponajviše gažena. Nerijetko se čini da su ljudi pronašli izuzetno profinjene načine kako to učiniti.

Dok se u današnjoj civilizaciji govori o ljudskim pravima, ne ide se korak dalje i ne govori se o pravima Boga na ovoj zemlji. On je istjeran s nje i ne daje mu se nikakvo pravo da joj se približi. Čak se nastoji dokazati da nikada nije ni bio na njoj, da je sve što vidimo nastalo slučajno. Na taj način oni koji govore da vjeruju u Boga jesu remetitelji mira i globalnog shvaćanja.

Župa Međugorje sa svojim događanjima pomrsila je račune mnogim tzv. borcima za ljudska prava. Rečeno drugim riječima, postala je istinskim borcem (ako nam se sviđa ovaj izraz) za cjelinu ljudskih prava. Nije ih, naime, ogolila i lišila snage, već ih je zaštitila i uzdigla na zasluženu visinu. Po Kraljici mira koja se ukazuje u župi Međugorje, izagnani Bog progovorio je današnjem svijetu. Veličanstven je njegov nastup kroz koji nam progovara. Ne traži osvetu, ne pita tko je to bio i još i sada možda jest protiv njegovih odredaba. Jednostavno otvara svoju ruku da bi je drugi mogli prihvatiti. Sve je zaboravljeno, može započeti novi život. Tko to odmah ne shvati nije smjesta odbačen, već je poziv neprestano otvoren.

Kamo sreće da današnja uljudba dopušta onima koji vjeruju u Boga da je izgrađuju i da joj daju smisao. Ne bi se tada događalo da ljudska prava budu samo krinka za obavljanje nekih svojih poslova, već istinski stav. Tada bi

se dogodilo i da u školama koje pohađaju današnja djeca u svijetu obavezno bude poučavanje o vjeri ili o etici za one koji iz nekih razloga ne mogu se odlučiti za vjerski stav. Bilo bi to tako razumljivo kao što je razumljivo da u svim školama djeca uče o svom jeziku ili o svojoj povijesti. No, nažalost to nije tako. Oni koji su vjernici nemaju baš pravo na ljudsko pravo da vjeruju ili ne vjeruju. Neprestano se na njih na različite načine vrši pritisak da zaborave na svoj vjerski stav. Taj pritisak počesto ponajviše dolazi od onih koji su najglasniji u obrani ljudskih prava. Tko se usudi proturječiti, za kratko je vrijeme obasut mnoštvom radova koji kaže da su ti i ti potpuno u pravu. I ti se radovi množe iz dana u dan nastojeći osvojiti što više prostora u ljudskim srcima.

Određeni uradci su dragi i Bogu i on nam ih preporučuje preko Kraljice mira. Nije ih baš puno, ali uvjeren je da su dostatni izvesti ljude na pravi put. To je Sveto pismo. U njemu je sabrana povijest spasenja, način kako uspješno drugovati s Bogom i tako zadovoljno proživjeti ovaj život i onaj koji nas čeka poslije ovoga našega ovozemaljskog života. Otvara se knjigom u kojoj je sabrano izvješće o našem stvaranju, a završava izvješćem o tome što nas čeka na kraju našega života. Jednom riječju cjelovito je. Zbog svega toga Kraljica nam mira već odavno poručuje da ga stavimo na najvidljivije mjesto u svojoj kući. Tek počevši od njega ostale stvari dobivaju svoje mjesto i svoje značenje. Znam da je, možda, malo nezgodno, ali pogledajmo u ovome trenutku gdje se nalazi naše Sveto pismo. Najprije, imamo li ga uopće? Ako ga imamo je li nam na dohvat ruke ili je negdje među našim najprašnjivijim knjigama? A možda je već onamo kamo bi Kraljica mira željela da ga stavimo? Jesmo li zadovoljni onim što smo ustanovili nakon ovih pitanja?

Kršćanstvo je uvijek gradilo svijet. Tu svoju ulogu izdalo je jedino u onome trenutku kada je dopustilo da govor o ovozemaljskim stvarima u njegovu krilu zamijeni govor o Božjem pogledu i prijateljstvu prema čovjeku. Bila je to tragična pogriješka čije se posljedice osjećaju i do danas. Ljudima se stalno dovodi u svijest da je Crkva nekada davno pogriješila u tomu i tomu, kao da to nisu bile samo naše ljudske pogriješke i kao da nema u redovima onih koji to neprestano potiču takvih koji su još više grijeshili.

Nije se nikada bilo lako izboriti za svoja prava. Uvijek je trebalo odvažno srce i čistoća misli. Ne kažem da su trebala prevratnička sredstva. Njih rabe neki drugi. Pred kršćanstvom je ponovno veliki izazov. U današnjem svijetu prepunom raznoraznih uradaka ove ili one vrste i raznoraznih glasova treba progovoriti jasnim i odlučnim glasom. To će moći samo oni koji su čista srca, oni koji znaju za svoje ljudsko pravo da mogu cijeniti svoje ljudsko dostojanstvo i vjerovati u svoga Boga koji ih je stvorio.

Glas mira, VIII., 2., Međugorje, 1999., str. 5.

VJEČNO PROLJEĆE

Kolikogod da je zima zanimljiva, ipak čekamo da prođe. Nekako nas uspava, zatvori nas u naše domove, a mi bismo htjeli zraka i slobode. Zbog toga nas raduje proljeće. Dok se priroda budi, osjećamo da se nešto budi i u nama, postajemo radosniji i spremniji lakše podnijeti svoje svakodnevne napore.

O proljeću je i Kraljica mira nekoliko puta progovorila u svojim porukama. Bili su to trenuci kada nas je pokušavala pokrenuti na novi život, ukazati nam na zaspale snage u svakome od nas. Odgovorili smo, naravno, na različite načine. Ipak, nismo mogli izbjeći da se ne sjetimo da je sunce potrebno za naše tjelesno zdravlje.

Svojim dolaskom Kraljica je mira razbila sve zime našega bića. Ne smijemo se bojati to priznati. Ako se bojimo, to je znak da ne želimo učiniti ono na što nas ona poziva. Radije, naime, ostajemo u svojim zimama, nego da učinimo mali napor da proljeće uđe u naš život i probudi nas na novi način ponašanja. A bez novoga načina ponašanja, zacijelo nam neće biti dobro. Ima mnogo štošta toga što nam ne da naprijed. Nekada su to otpori onih oko nas koji ne dijele naše mišljenje, nekada su to naši osobni otpori, nekada razna razočaranja... No, nema izgovora za to da ne započnemo novi način ponašanja. To je ponašanje naše neprestano buđenje, naš neprestani hod. Može nam se dogoditi da nas napusti čak i prijatelj od koga se to nismo ni u snu nadali, sve će opet biti dobro. Znat ćemo kako prebroditi taj trenutak, kako pronaći zraku svjetla koja nam se čini dalekom i izgubljenom.

Odlazak na hodočašće u kršćanskoj je svijesti uvijek značilo traženje novoga puta u životu, buđenje iz staroga na novi život. Hodočasnik oboružan štapom i komadom kruha razmišljao je o sebi, o Bogu, o svijetu oko sebe. Dok bi prevaljivao prostorne razdaljine, pokušavao bi postajati bližim onom najdubljem u sebi, sjediniti se s njim i na tome temelju graditi svoj svakodnevni život. Sam put nije uvijek bio lagan. Događale su se na njemu i teške stvari. No, te poteškoće nikada nisu zaustavile hodočašća. Danas su opasnosti na samome putu hodočašća uglavnom manje, ali to ne znači da je lakše postići svoje namjere. Možda je to čak i teže, budući da je današnji čovjek zbunjen svijetom oko sebe. Toliko je oko njega mišljenja i stavova, da više jednostavno ne zna kako naprijed. Tvorci ovakvoga stanja time su zadovoljni. Kažu da treba stvoriti nered da bi se iz njega razvio novi život. Igraju se time Boga koji je ovaj svijet stvorio iz ništa, koji je svemu dao određenu svrhu. Onaj tko u sebi gaji hodočasnički duh znat će uvijek obraniti svoga Boga koji ne želi nered, nego naše neprestano napredovanje prema svetosti i savršenosti.

Nebrojeni su po svijetu poslušali Kraljicu mira i probudili u sebi nove snage. Ne oslanjaju se na svakodnevna neredna mišljenja što na raznorazne načine struje oko njih, već se oslanjaju na jasnoću mišljenja što struji iz poruka Kraljice mira. Ustanovili su molitvene skupine, bave se izdavačkom djelatnošću, društveno djeluju... Jednom riječju zauzeto djeluju u društvu u kojemu žive. Ne daju se smesti, ne pokušavaju sve srušiti da bi onda napravili nešto novo, već neprestano pokušavaju unaprijediti ono postojeće. Lijepo ih je vidjeti jedanput godišnje kako se okupe na molitveno-obrazovnom susretu što ga priređuje Svetište Kraljice mira. Skupljeni s raznih strana svijeta, iz različitih

uljudaba svjedoče jednu jedinu misao: slijediti svoga Boga. Ako bismo to htjeli reći današnjim nadobudnim rječnikom, onda bismo rekli da ostvaruju multikulturalnost. Nitko nikomu ne smeta, nitko na nikoga ne galami. Svatko je dobrodošao i svačije se pogrješke primaju s razumijevanjem. Naravno da jedan ovakav stav nije bilo lako postići. Zahtijevao se napor otvoriti svoje srce i iz njega izbaciti sve ono što je loše. Na kraju je ostala otvorenost i ljepota života.

Buđenje novih snaga u prirodi neka ne ostane nezamjetno našem oku. Znam da imamo mnogo posla, ali osvrnimo se i malo oko sebe. Vidjet ćemo da je život lijep i da ga ne može uništiti nikakav događaj, ničiji nepromišljeni potezi. Prisjetimo se svih dobrih trenutaka u našem životu i na njima gradimo svoju budućnost. To je ona snaga koja će nas neprestano buditi, proljeće koje će neprestano biti u nama. Blagi, ali odlučni pogled Kraljice mira pomoći će nam u ovome naporu. Ona je to dokazala toliko puta.

Glas mira, VIII, 3, Međugorje, 1999., str. 5.

SNAGA MIRA

Tko je u pravu, pitanje je koje nas neprestano salijeće na raznorazne načine. Povoda je, naime, bezbroj. No, lakše bi bilo odgovoriti na pitanje a tko to nije u pravu? Svatko za sebe tvrdi da baš on zna kako se ponašati i kako biti čovjek.

Unatoč tomu što je svatko u pravu, život na ovoj zemlji ne ide pravim crtama. Ponekada su one izuzetno krive i izuzetno teške. Obuhvaćaju nas poput zatvorskih rešetaka i ne daju nam slobodno disati. Svoje pipke pružaju i prema drugim ljudima oko nas. Ništa to nije novo. Događalo se to i u Isusovo vrijeme. Nekolicina njegovih suvremenika nije priznala da je imao pravo. Uzalud što je sve bilo na njegovoj strani. Nije mogao imati pravo budući da bi oni tada imali krivo. A bili su to oni najučeniji, poglavari naroda. Dokazujući svoju pravednost i svoju bezgrješnost, Isusa su jednostavno osudili na smrt misleći da su ga se time riješili. Međutim, imali su potpuno krivo. Isusova smrt dovela je do uskrsnuća i do još većeg širenja njegova naučavanja koje je nemoguće ubiti.

Poučak iz Isusova vremena mnogi na žalost još nisu naučili. Ne znači im ništa ni Isusova smrt ni Isusovo uskrsnuće. Idu svojim putom i na sve moguće načine dokazuju da baš oni imaju pravo i da bi raj na zemlji nastupio kada bi se sve počelo odvijati upravo onako kako su oni zacrtali. Sve ostalo drže svojim porazom i ropstvom.

Ljudska nas znatiželja tjera upitati se a tko su ti? Možda nam već na pamet pada netko tko bi to mogao biti, na koga bi se moglo uprijeti prstom. Naravno, opet je

to netko izvan nas i izvan onih koje mi nazivamo svojim. Nikako da pomislimo da smo u prvom redu baš mi oni koji pokušavaju dokazati neko svoje pravo. Drugi imaju krivo, a mi pravo, budući da znamo što je dobro, a što zlo. Kada nam to netko ospori, dolazi do nesporazuma.

Najbolje je, čini mi se, u isto vrijeme imati i krivo i pravo. Nije li to baš ono što nas godinama poučava Kraljica mira? Ne pomislimo da nam ona svojim govorom želi s leđa skinuti bilo kakvu odgovornost. Istina je sasvim suprotna. Kraljica nas mira korak po korak uči velikoj odgovornosti. Na samom početku progovorila nam je o miru. Nije ispredala neke učene i zanimljive postavke o ljudskom i kršćanskom životu, već je jednostavno progovorila o miru tako da je svatko može razumjeti. Htjela nas je naučiti kako dobro živjeti u društvu s drugim ljudima, u društvu s Bogom i u društvu sa samima sobom. Mir je upravo ono sredstvo koje nas uči svemu tomu. Kada ga nastojimo živjeti, u isto vrijeme imamo i pravo i krivo. Imamo pravo zbog njegove neprocjenjive vrijednosti, zbog bogatstva koje njegovim življenjem unosimo u svijet. Imamo krivo, budući da nam se nerijetko dogodi da sebi i drugima pokušavamo nešto podvaliti pod imenom mir, pokušavamo nasilnim sredstvima dokazati da upravo tako treba živjeti. Zaboravljamo pritom da Kraljica mira nikada nije bila nasilna. Uprla je rukom prema miru i svakome dopustila da se za njega odluči ili ne. Naravno da će u skladu s tom odlukom ovisiti i njegov daljnji život. No, to je već pitanje slobode koju nam Kraljica mira nikada ne želi oduzeti.

Ne znamo danas tko je sve poslušao Kraljicu mira. To možemo samo zaključivati po djelima koje netko čini. Vidimo da takvih ljudi ima u svim ljudskim slojevima.

Svatko takav na svoj način, u skladu s odgojem, školom i životnim položajem, pokušava poslušati Kraljicu mira. Kada se negdje dogodi nemir, onda ne gleda stradava li netko »naš« ili »njihov«, već pokušava mirovnim nastojanjima i molitvama ozdraviti stanje. Možda nam je ponajbolji primjer u tomu naš sadašnji Papa. Neprestano pokušava ovom zemljom širiti mir, bez obzira kojem mišljenju i narodu pripadali ugroženi ljudi. Ne prisjeća se pritom što su sve oni možda lošega učinili i ne pokušava ih suditi namjesto Boga. Pokušava ne osvećivati se bilo kome, ne širiti mržnju i nespornost. Iako je svjestan svih kretanja u društvu u kojemu živi, pokušava ih oblikovati prema dobru. A najbolje sredstvo jest upravo mir.

Ima ih, na žalost, koji ne slušaju niti Kraljicu mira, niti današnjega Papu. Ne mogu shvatiti da mir ima izuzetnu snagu. Radije slušaju sirenski zov svoga mišljenja koje kaže da jedini oni imaju pravo. A pravo imamo svi. To je pravo na život, na slobodu, na dom, na domovinu, na radno mjesto, plaću... Krivo opet imamo mi kada drugoga mrzimo, progonimo, pričamo loše o njemu, nastojimo neprestano biti u središtu pozornosti...

Glas mira, VIII, 4, Međugorje, 1999., str. 5.

ISKORAK

Ima već dugi niz godina da je Thomas Merthon napisao knjigu »Nitko nije otok«. Znali smo to valjda već i prije, ali nam je on trebao da bi nas svojom knjigom neprestano podsjećao na ovaj poučak. Dozivajući nam u pamet da postoji i netko drugi kraj nas, pomagao nam je razbijati našu zatvorenost i stvarati novi svijet pun ljubavi, iskrenosti, otvorenosti.

Traži se barem mrvica hrabrosti da bi čovjek odlučio ne biti otok. Različiti su razlozi koji nam priječe izići iz samih sebe. Čini mi se da je jedan od najčešćih umor od događaja oko nas. Gledamo i osjećamo što se događa u našem bližem ili daljem susjedstvu i sve nas to iznutra izjeda. Ponajčešće nam se čini da malo što možemo promijeniti. Zbog toga pokušavamo poput noja zabiti glavu u pijesak, pa neka se događa što se ima događati.

Kolikogod mi to htjeli, nije moguće izbjeći događaje oko nas. Oni su tu i traže da odgovorimo na njih. Svako drugačije ponašanje jest neodgovornost i kukavičluk. Načini djelovanja su različiti. Netko će djelatno pomoći, netko će širiti ispravno razmišljanje, netko će se samo moliti, netko će... Važno je samo da hoćemo nešto učiniti. Time zlo uzmiče, budući da ima manje prostora za svoje djelovanje.

Posljednjih godina naš je hrvatski narod na poseban način doživljavao istinu da »nitko nije otok«. Bio je rat, ginuli smo i umirali iz sata u sat. U takvim teškim trenucima u pomoć su nam pritekli naši prijatelji, oni kojima smo nekada prije pružili svoju ruku. Ishod je svega bio veličanstven. Uspjeli smo steći svoju slobodu. Progнали smo komunizam iz našega društva. Razbili smo

njegove okove kojima je nemilosrdno okivao pojedince i narode. Skupina francuskih pisaca napisalo je knjigu »Crna knjiga komunizma«. U njoj su uz pomoć činjenica dokazali da je komunizam za svoje vladavine pobio preko 200 milijuna ljudi. One koji su ranjeni u duši zbog svega toga, nemoguće je prebrojiti. Razmišljajući o toj knjizi bolje prepoznamo što smo to uspjeli napraviti.

Nema naš narod neku nadljudsku snagu. Sve životne uspjehe osiguralo mu je njegovo druženje s Bogom, savez s njim, sličan onome između Jahve i židovskog naroda. Taj savez svojim je poukama čvrstim čuvala Gospa kojoj se hrvatski narod neprestano utjecao. Nije stoga nimalo čudno da je baš na obljetnicu njezina ukazanja u župi Međugorje potvrđena hrvatska državotvornost.

Razmišljajući o komunizmu mogli bismo reći da je i ono opazilo čovjeka kraj sebe. Međutim, to njegovo opažanje išlo je za tim da zarobi drugoga. Svoju snagu nije tražilo u ljubavi, već u sili. Glasovit je izričaj rodonačelnika komunizma Karla Marksa kojim se zalaže za borbu staleža. To se mišljenje uzvisivalo do krajnjih granica, zbog njega su nebrojeni nedužni ginuli i patili. Svakoga svibnja mi se Hrvati sjećamo onih koji su život skončali na Križnom putu od Bleiburga pa dalje. Kosti su im razasute diljem toga puta kao opomena da se to više nikada ne dogodi.

Svatko tko je prihvatio što govori Kraljica mira neće se ponašati na isti način kao komunističko zlo. Shvatit će na pravi način svoju povijest, povijest svoga naroda, povijest svijeta. Namjesto tame u nju će pokušati unijeti svjetlost. Kraljica nas mira uči nikome se ne osvećivati, već živjeti i stvarati mir. Tada neće biti ratova, niti ljudskih kostiju razasutih kojekuda.

U svibnju mnogi hodočasnici dolaze u Svetište

Kraljice mira. Svi su oni budući mogući poslanici mira. Kada se vrate kući, najvjerojatnije neće biti pokretači zla, već pokretači dobra. Na taj način opravdat će svoj dolazak u Gospino svetište, te im dolazak neće biti još jedno izgubljeno vrijeme.

Osvrćući se oko sebe s mišlju da nećemo zabiti glavu u pijesak poput noja, početak ćemo mijenjati svijet. Učinit ćemo nešto novo i nešto prepoznatljivo bez obzira na sve događaje oko nas. Oni mogu biti strašni i teški, kao što su ovoga proljeća na ozemlju blizu nas, ali nas neće uništiti. Dobro uvijek pobjeđuje, bez obzira što to u trenutcima izgleda drugačije. Potrebno je samo napraviti iskorak prema njemu. To će zbuniti sve one koji širenjem zla pokušavaju zavladatai svijetom. Ima takvih, i nažalost nalaze se na različitim mjestima diljem kugle zemaljske. Svojim zlom pokušavaju usmjeravati događaje i povijest prema svojim sebičnim probitcima. Na kraju uvijek bijedno završe, dok pravednici ostaju uspravno poput svjetionika u mrkloj noći.

Glas mira, VIII, 5, Međugorje, 1999., str. 5.

OSOBNOST

Počesto govorimo o suvremenom vremenu. Bilo da smo ljuti na njega ili da smo suglasni s njim, spominjemo ga da bismo se iza njega skrili kao iza nekog štita. Čini nam se da ako se proglasimo suvremenima, sva su nam vrata otvorena. Nazivamo se liberalnima, a ne nekim tamo konzervativcima.

Mislim, ipak, da je ovaj govor o suvremenosti dobrodošao samo ako nam ukaže na bit, ako nas učini više ljudima. S tog polazišta gledajući suvremenost vidimo da je ona mješavina svega i svačega. Pokušavaju se ukinuti sva moguća ograničenja, bez obzira na njihovu opravdanost ili ne, te sve stvari staviti na jednu hrpu. Iz nje svatko izabire ono što mu se sviđa. Na čemu će temeljiti taj izbor nije toliko važno, odnosno i to spada u proširivanje svoje osobne slobode.

Živeći u suvremenosti sa svim njezinim obilježjima, čovjek pokušava steći svoju osobnost. To je jedna od češćih stvari o kojima se danas govori. Ništa čudno. Kolikogod izabrali ovo ili ono u prirodi nam je da budemo netko. Postavši taj netko osjećamo da smo dosegнули onu svoju krajnju točku, ono mjesto u kojemu se osjećamo voljeni, paženi, jednom riječju više ljudi. S nečijim osobnim izborom možemo se slagati ili ne, ali to je njegova osobnost. Nitko mu je ne može ukrasti ili je promijeniti osim njega samoga. Nosi je sa sobom kamo god da ide. Zbog te njegove osobnosti kada ga drugi vide upiru prstom na njega, te mu se dive ili mu prigovaraju zbog njegova ponašanja, ovisno o svojim osobnim životnim načelima.

U ovo suvremeno vrijeme među nama se uzdiže jedna snažna osobnost za koju gotovo svi znaju. To je naš papa Ivan Pavao II. Prvi su mu dani papinstva obilježeni riječju »konzervativan«. Govorilo se da će Crkvu vratiti unazad, da dolazi iz Poljske i da zato ne razumije vrijeme u kojemu se nalazi. Ljutila je njegova predana vjernost katoličkoj vjeri, njegovo nepristajanje uz određena suvremena teološka strujanja. S druge strane, europske ljevičarski nastrojene krugove ljutilo je njegovo opiranje lijevoj misli. Nisu htjeli prihvatiti da se netko usuđuje dovesti u pitanje čitavu tu lijevu misao. Govorili su da sve zlo što ga je ta misao učinila do tada jest samo jedno skretanje i da će nakon povratka na pravi pravac opet svima nama ogranutu pravo sunce. No, jedan čovjek bez vojske i izgrađenih sredstava društvenog priopćavanja sve je to doveo u pitanje. Nije stoga čudno da su se različita protivljenja njegovom stavu slila u naboj iz samokresa koji je sve trebao djelotvorno zaustaviti. Bio je to, ipak, kriv proračun. Papa je preživio, zahvaljujući mnogočemu, a najviše, kako mnogi vjeruju, Gospi kojoj je povjerio svoje papinstvo. Preživio je na pravi način. Naboj iz samokresa nije od njega učinio osvetoljubiva i mrzovoljna čovjeka, nego onoga tko još dublje promišlja o onome što čini. Poput bumeranga pucanj se vratio prema onima koji su ga poslali više ili manje svjesno. Svjetska javnost postaje osjetljivija na Papine riječi. A on počinje propovijedati o Gospi, počinje propovijedati o uljudbi ljubavi. Ne stidi se priznati da vjeruje u mogućnost Marijina ukazanja kako prije, tako i danas. Iz toga čak stvara izgrađeni sustav svoga razmišljanja. Isto tako ne boji se raznoraznim svjetskim moćnicima i vlastodržcima reći da ovaj svijet počiva na ljubavi, a ne na goloj sili. Ne usuđuju se više baš tako olako nazivati

ga konzervativnim. Njegova osobnost suviše je jaka da bi se s njim tek tako mogli poigravati. Oni koji misle drugačije od uobičajenog načina razmišljanja počinju ga nazivati liberalnim. Željati nekome dobro, izgrađivati svijet pun ljubavi, vjerovati u Boga, kažu oni, jest prava liberalnost koja nas otvara nečemu novome i daje nam slobodu. Svijet mržnje, nasilja, osvete... jest konzervativizam, budući da je to vraćanje na ono što su ljudi skrivali svojim prvim grijehom i što je još činio čovjek u pećini, kako nas tomu uči suvremena znanost.

Svoju liberalnost Papa je lijepo pokazao ovih dana. Nakon stoljećâ jedan je Papa pohodio jednu pravoslavnu zemlju. Bilo je to iznenađenje za mnoge. No, Papa se nije obazirao na to. Pružio je svoju ruku povijesnim podjelama i zaželio da se one već jednom prevladaju. Nije došao s gotovim odgovorom i silom koja će nametnuti rješenje. Otpočeo je razgovor u kojemu se sugovornici međusobno uvažavaju. Time je ujedno ukazao na snošljivost koja je jedno od bitnih lica kršćanstva. Može netko biti i drugačiji od nas, ali to ne znači da ne trebamo s njim pričati i graditi bolji svijet.

Događaji u Međugorju uvijek su u sebi nosili snošljivost prema svim drugim mišljenjima, iako su u isto vrijeme itekako bili duboki i okrenuti vjeri u Boga i ljubavi prema čovjeku. Nadam se da će svi oni koji će u velikom broju ovih dana pohoditi Svetište Kraljice mira u Međugorju sa sobom ponijeti ljubav prema Mariji i ljubav prema Crkvi. To je ona osobnost koju ovo svetište izgrađuje od početka. Nastavit će je izgrađivati i dalje, ali s tobom i sa mnom.

Glas mira, VIII, 6, Međugorje, 1999., str. 5.

MALENI I VELIKI

Različita su mjerila po kojima nekoga ocjenjujemo. No, itekako su bitna. Odlučujuća su hoćemo li nekoga nazvati prijateljem ili ćemo se pitati ma što taj hoće? U našoj duši stvaraju se polagano, iz dana u dan. Odgovorni smo za njih, kao što smo odgovorni postati zdrave i jake ljudske i kršćanske ličnosti. Onaj tko toga nije svjestan, tijekom svoga života usvojiti će ponekad međusobno protuslovna mjerila. Drugi će mu se čuditi zbog toga, ali on to neće možda ni primijetiti. Ako bismo sve ovo željeli izraziti kršćanskim rječnikom, onda bismo rekli da je važno kako smo izgradili svoju savjest. Komu je koji rječnik razumljiviji, neka ga primijeni. Važno je samo da je ishod dobar.

Ovo smjenjivanje različitih rječnika neprestano se događa pred našim očima. Živimo u uljudbi koja sebe naziva multikulturalnom i tu odrednicu uporno čuva. Ipak, tko se opravdano ili neopravdano uspije nametnuti u jednome takvome svijetu, taj ima prednost. Tako dolazimo do toga da netko sebe naziva velikim, mudrim, dobrim..., dok drugoga naziva malenim, zaostalim, lošim... Nije važno je li to zaista tako, nego je samo važno je li nametnuto ili nije takvo mjerilo. Nije stoga čudno što se od vremena do vremena iznenadimo kada pojedinci ili određene skupine počnu govoriti o ćudoređu. Poznajemo ih kao one koji su itekako udaljeni od ćudoređa, pa se počnemo pitati što se to događa. Ništa naročito. Veliki su počeli preuzimati stvari u svoje ruke. Sređuju stanje oko sebe onako kako im odgovara, a ne onako kako bi trebalo. Besmisleno je, stoga, pozivati Boga na odgovornost. Nema on ništa s tim. Svatko je

slobodan i može činiti što hoće. Naravno da će jednoga dana morati položiti račune za svoje ponašanje. Tko je mudar, razmisлит će o tome.

Veličina ili malenost ne zvuči jednako u svačijim ušima. Različite su odrednice za izgrađivanje ovih pojmova. Kod nas bi kršćana sve to trebalo biti jasno. Isus nam je Krist davno progovorio o ovome razlikovanju. Cijeli svoj ovozemaljski život proveo je kao malen, iako ga danas slavimo kao izuzetno velikoga. Uz svoje čovještvo i Bog je, što mi ljudi ne možemo nikada do kraja izraziti svojim riječima. Svoju malenost Isus Krist živi dijeleći se s ljudima iz svih društvenih slojeva. Nije postojala samo jedna određena skupina ljudi s kojom bi se družio i gradio svoj svijet. Jednostavno je ljude gledao po mjerilu dobra u njima, a ne po onome što predstavljaju i kako se nazivaju. Zbog toga je neprestano iskakivao iz okvira, pa su ga na kraju ubili misleći ga se tako riješiti. No, time su samo još više proširili njegov utjecaj i način razmišljanja i ponašanja. Nitko kao Isus Krist nije tako temeljito promijenio svijet na kojemu živimo. Godine nakon njegove smrti jesu slavne godine. Istina je da je kršćanstvo znalo činiti i stvari koje Isus Krist nije navijestao, ali to je već pitanje ljudskosti u kršćana.

Kada su provreli poznati događaji u župi Međugorje, ljudi su ih počeli ocjenjivati prema svojim izgrađenim mjerilima. Čine to još i danas. Važno je samo pripomenuti da sva ta čudnovata i manje čudnovata mjerila nisu zaustavila mnoštvo ljudi koji neprestano hrle u župu Međugorje i koje neki nazivaju turistima i gostima, a neki hodočasnici. Potječu iz svih društvenih slojeva. Ispovijedaju se, mole, obraćaju... Počinju izgrađivati kao vrhovno životno mjerilo ne tko su ili što su, nego čine li dobro ili zlo. Odlazeći u sve krajeve

svijeta donose i pronose svijest o ljudskom jedinstvu izgrađenom na činjenju dobra, ili što bi rekao današnji Papa, počinju izgrađivati uljudbu ljubavi.

Sv. Jakov neumorno dočekuje i ispraća hodočasnike iz župne crkve. Njegova pojava s tikvicom u ruci poziva svakoga koji dođe da ne bude turist i gost, već hodočasnik koji će u stavu malenosti provoditi svoj život. Turist i gost, imaju, naime, namjeru samo se zabaviti, dok hodočasnik ima namjeru promijeniti sebe i drugoga oko sebe svojim životnim primjerom. Naravno da to nije lagano, ali zar sve treba ocjenjivati mjerilom težine?

Svijet se neprestano mijenja i uvijek će se mijenjati. Zakoračivši u njega budimo njegovim dostojnim stanovnikom. Tada će nam svatko odati priznanje, pa i onaj tko se iz ovih ili onih razloga naziva našim protivnikom. Na taj ćemo način svojim životom doprinijeti da unatoč različitosti rječnika kojima govorimo ishod bude isti. Multikulturalnost počinje počivati na dobru i donositi dobre plodove.

Glas mira, VIII, 7, Međugorje, 1999., str. 5.

USTRAJATI

Ne znam kako vi, ali ja sam se bio ponadao da ću završetkom rata u mojoj hrvatskoj domovini prestati pisati tekstove u kojima se može opaziti krik za opstojnošću, da ću prestati pričati zauzeto s drugima o trenutnim političkim događanjima, da ću prestati zavidjeti onim narodima koji uživaju politički mir, da ću... No, nisam uspio. Osvrnuo sam se oko sebe i prepoznao da to nije baš tako lako sprovesti u djelo.

Nešto treba učiniti u našoj hrvatskoj domovini, ali i u čitavom svijetu. Svugdje je ugrožen mir, ne samo kod nas. Razmišljajući globalno, kako je to danas suvremeno reći, čini mi se da se može zaključiti da nemir nije nastao u našoj hrvatskoj domovini. On je davno nastao u nekim drugim krajevima. Mala skupina koja je sebi prigrabila vlast odmetnula se od Boga i svome narodu, kao i mnogima drugima, nametnula nemir. Da bi to lakše učinila, svoje bezboštvo i svoj nemir zamotala je u lijepe šarene krpice. Slijedile su ih i druge skupine po svijetu. Tako danas imamo na jednoj strani ljude koji nastoje što bolje proživjeti svoj svakodnevni život i skupinu koju nije nimalo briga za to. Nju je samo briga zadržati vlast i dobro paziti da se politički nemir ne bi dogodio u njezinu dvorištu. Kod drugih to može biti, čak se može i poticati da se tako dogodi. Mi smo to dobro iskusili. Važno je da svijet ide prema jednoj vladi, prema jednom ustroju, prema jednom vođi. Bit će tada lakše izići na kraj sa svima neprosvijećenima, tutnji negdje u zraku.

Kraljica mira očito ne misli globalno i zbog toga nije suvremena. Istina, iz dana u dan skuplja u jedno mjesto ljude iz čitavog svijeta, ali im ne nameće isto mišljenje,

ponašanje... Svakoga poštuje, svakome kaže da ga voli, da ga prihvaća takvim kakvim on već jest. Ne traži od njega odreći se bilo čega što mu je drago. Traži od njega odreći se samo grijeha, dakle, onoga što ga čini krhkim, što mu ne da ići naprijed. Uvjerena je da će nakon toga svatko znati pronaći svoj životni put i da taj njegov životni put neće nikome smetati. Ne zagovara da se svi stope u jedno, već da svi svojim bogatstvom doprinose ljepšem i uređenijem svijetu, svijetu u kojemu se može dotaknuti ljepota božjega kraljevstva. Naravno da zbog svega ovoga nije suvremena. Ona voli razlike, voli svačiju slobodu, voli drugoga vidjeti sretnim. A to nije baš tako suvremeno.

Tko počne živjeti Gospinu nesuvremenost ubrzo će prepoznati da je njezin govor ono najsuvremenije što se trenutno događa na ovoj zemlji. Govor raznoraznih svjetskih moćnika jest nešto što je viđeno bezbroj puta do sada. Nisu oni prvi koji su htjeli prevariti druge i kotač povijesti vratiti na početak, na ono stanje kada se ljudi glože i kada uspijevaju samo oni koji imaju sirovu tjelesnu snagu. Kod Gospe uspijeva svatko, samo ako to želi. Ustrajno, iz dana u dan, ona nam prenosi Božji govor. Taj nas govor vodi naprijed, otvara nam nove vidike, našu ljudsku povijest pretvara u nešto što je svrhovito. Zbog svega toga ima smisla slijediti samo Gospinu suvremenost. Nije važno što neki kriče da to nije tako. A zašto ne bi bilo i zašto nas netko prisiljava misliti drugačije? Gdje je onda tu govor o slobodi, o pravima čovjeka, o različitosti, o... Nije valjda da je to samo za neke tamo? Ako jest, zar je još nešto potrebno reći?

Dok nam prenosi Božje poruke, Kraljica mira ne zagovara održavanje skupih skupova, osiguranje, novinare iz cijeloga svijeta i još bezbroj drugih stvari. Njoj je dovoljan čovjek sa svojim srcem koje će

prepoznati sve ono što je dobro kod njega i kod drugoga. Takav se čovjek jednostavno toga drugoga ne boji. Ne treba mu zbog toga oružje, raznorazni načini prijevare, neprestano nametanje svoje istine. Taj drugi mu treba samo kao prijatelj i suputnik na ovoj zemaljskoj kugli. Dopušta mu biti drugačiji i potpuno slobodan. Stvara se ugođaj sela u kojemu je svim njegovim stanovnicima lijepo živjeti. Članovi obitelji se međusobno vole i poštuju, obitelji u selu se međusobno vole i poštuju i kako da onda ne bude mir i Božji blagoslov. Na stranu to što današnje globalno selo izgleda drugačije, odnosno što se drugačije pokušava izgraditi. Zar ste čuli da zagovornici globalnoga sela govore o vjeri pojedinaca i njihovu ponašanju, o dobrim odnosima među obiteljima? Ne, oni samo vjeruju u ono što se može potrošiti, a ne u ono što ima svoju trajnu vrijednost. Zbog toga ima smisla misliti i djelovati drugačije od njih.

Ne pišem ove riječi da bismo jadikovali. Pišem ih samo da bismo prepoznali poteškoće i onda se prema njima pravilno postavili. Na nama je kršćanima zadatak ustrajati na izgrađivanju sebe, svoje obitelji, svoje domovine i čitavoga svijeta. Kraljica nam mira zbog toga neprestano govori da trebamo moliti. Nije to zacijelo samo molitva za same sebe, već i molitva za mir u svojoj domovini i za mir u svemu svijetu. Tko se oko toga potruži doprinijet će tvom, mom i svojem boljem sutra.

Glas mira, VIII, 8, Međugorje, 1999., str. 5.

IDEMO NAPRIJED

Da bi ušutkali hulje i političke protivnike, pravednike koji remete nečije sebične probitke, propovjednike nužnih promjena, ljudi su već davno izmislili križ. Držali su da će tako jedanput zauvijek obračunati s opasnim namislima. Svi će dobro pripaziti da ih ne snađe ova strašna smrt.

U Isusovu slučaju stvari su se odvijale posve drugačije. Rimski i židovski vlastodršci, sunarodnjaci i osvajači proglasili su ga opasnim i remetiteljem javnoga reda i mira. Zbog toga su mu namijenili križ. Pridružili su im se i neki iz puka. Izgledalo je da je stvar konačno riješena. No, tek tada sve započinje. Isus dostojanstveno, ne oholo, ide prema križu. Sve mu je jasno, kako to da je nevin, tako i da je smrt na križu okrutna. Ipak, sve prihvaća i pobjeđuje. Njegovo ime kao Boga i čovjeka slavimo do današnjega dana i slavit ćemo do konca svijeta. Imena onih drugih davno smo već zaboravili, osim nekih koja su bila najistaknutija u Isusovu progonu. Isusova nauka i danas nas hrani i hranit će nas i dalje, nauka onih drugih služi samo kao primjer kako ne bi trebalo postupati. A oni su, naizgled, imali svu vlast, a ne Isus.

Ovakve i slične misli vjerujem da će nam pridolaziti u pamet dok se budemo penjali na Križevac. Križ koji se nalazi na vrhu ovoga brda nema nikakve posebne ljepote. Malo željeza, malo cementa, uobičajeni oblik, i to je to. Put kojim se stiže do njega kamenit je i trnovit, nikako pogodan za pješaćenje. Ipak, svaki dan, a posebno u mjesecu rujnu u prvu nedjelju nakon Male Gospe, do ovoga križa penju se hodočasnici sa svih strana svijeta.

Do ukazanja Kraljice mira, ovamo se penjalo samo domaće pučanstvo i njihovi prijatelji. Bilo je to tada samo njihovo slavlje, a sada je to slavlje svih koji dolaze čista i otvorena srca. Ne samo da se svi zajedno mole Bogu, nego svojim prisustvom oplemenjuju i, naizgled, negostoljubivu prirodu. Mnogi svjedoče da im upravo ta priroda pruža puno bolje razumijevanje života. Hodeći strmim stazama čiste se od svojih pogriješaka, od loših navika, mišljenja da se sve isplati dati za ugodan i dobro zaštićen život. Prepoznaju da se najprije treba diviti najmanjem cvijetu u prirodi, da bismo poslije toga mogli se diviti i svoj ostaloj ljepoti na ovoj zemlji. Bog nije neizmjereno udaljen, već je prisutan u našem najbližem okruženju, o našem srcu da i ne govorimo. Treba ga samo prepoznati i dopustiti mu da nas ispuni svojom prisutnošću, baš onakvom o kakvoj Kraljica mira govori u svojoj poruci. Ta prisutnost promijenit će nas i pomoći nam shvatiti sebe i svijet oko sebe. Bit ćemo novi ljudi, a ne nečiji preslik. Zar ima išta ljepše od toga? Slobodni smo i svoji smo, a u isto vrijeme pripadamo svim ljudima.

Bog nikoga ne odbacuje, kaže nam naša kršćanska duhovnost. Iz svoga osobnoga iskustva potpuno se s tim slažem. Znam to i iz iskustva svoga naroda. Nisu ga štedjeli kroz povijest, pribijali su ga na križ, ali on je uvijek znao uskrsnuti. Nekada su njegovi vlastodršci, udruženi s osvajačima i sa zavedenim pojedincima iz puka, činili da njegov hod prema križu ne bude dostojanstven. No, nisu ga uspjeli takvim prikazati. Moj se narod oduvijek znao odhrvati povijesnim nedaćama. Udruživši svoju snagu s Božjom snagom pobjeđivao je sebe i svijet oko sebe. Oduvijek je, naime, u njemu postojala određena skupina koja se znala moliti i živjeti i tako stvarati drugačiju povijest. Naravno da su svi oni

koji su mislili drugačije pokušali omesti ovu skupinu i ne dati joj voditi naprijed sebe i svoj narod. Htjeli su je ušutkati da bi na taj način mogli i dalje svoj mrak prikazivati jasnim svjetlom. I još nešto. Jesi li i ti jedan od onih koji svaki dan izmoli barem kratku molitvicu za svoj narod i za svoju domovinu?

Naša pojedinačna i naša zajednička narodna povijest još nije završila. Trenutno smo, čini mi se, pritisnuti sa svih strana. Onu skupinu među nama koja se moli i radi, koja priznaje Boga i živi svoj svakodnevni život, pokušavaju ušutkati na sve moguće načine. To ide dotle da kažu da naš narod uopće nije smio dobiti svoju slobodu i svoju državu. Čine to jasno i glasno, kao da prodaju nešto na tržnici. Ne žele shvatiti nakaznost svojih riječi. Ponašaju se kao oni koji nekome kažu da ga je majka trebala pobaciti prije nego ga je rodila. A i kako bi sve to shvatili kada u svojim sredinama pobačaj proglašavaju nečim sasvim prirodnim.

Bog je milosrdan prema svakome stvorenju, kaže nam Kraljica mira i upućuje nas da svoj pogled svrnemo na pšenična polja. Bit će, znači, milosrdan i prema nama, kao i prema svima onima koji misle drugačije od nas. Važno je samo da nastavimo svoj hod naprijed. Budemo li se kolebali, promašit ćemo Božju mudrost koja nas okružuje. Učinit će nam se da se sva ljepota nalazi na ovoj zemlji. A nije tako. Ljepota koju susrećemo u prirodi samo nas upućuje na neizmjernu ljepotu koja nas čeka ako budemo znali uzdignute glave dostojanstveno kročiti nemirnim ovozemaljskim stazama.

Glas mira, VIII, 9, Međugorje, 1999., str. 5.

ODLUČITI SE

Važan dio društvenog života svakoga naroda zacijelo jesu izbori. Tada po svome uvjerenju bирамо one za koje mislimo da će nas dostojno voditi u društvenom životu određeni broj godina. Nemaju, nažalost, svi narodi na ovoj kugli zemaljskoj tu čast da mogu slobodno birati. Ni naš hrvatski narod do jučer to nije mogao. Danas hvala Bogu jedan njegov dio slobodno bira, ali su ti izbori još uvelike opterećeni odgovornošću. Jednostavno ne smijemo pogriješiti, budući da nas pogrešno odabrani ljudi mogu odvesti u propast. Drugi dio hrvatskoga naroda, koji svoju konstitutivnost dijeli s drugim narodima, u nešto je drugačijem položaju, ali i on ima pristup izborima. Uzevši u cjelini hrvatski se narod još uvijek bori za svoje mjesto pod suncem. Sličan je židovskom narodu nakon izlaska iz egipatskoga ropstva. Taj narod nije odmah ušao u obećanu zemlju, nego je još morao proći kroz pustinju i tu ustvari shvatiti što je to sloboda i kako je živjeti. Dobro je ovo imati na umu da ne bismo pali u napast žaliti za židovskim »egipatskim loncima«. A zna nam se to ponekada dogoditi, zar ne?

U našem religioznom životu ne postoji nešto slično političkim izborima. Istina je da je u Pracrkvi postojao drugačiji način upravljanja nego danas, no što je tu je. Trebamo se snaći i u ovakvom načinu upravljanja i izgrađivati neumorno Crkvu u kojoj smo kršteni. No, u našem vjerskome životu neprestano je itekako prisutno odlučivanje. Pogađaju nas dojmovi koje svakodnevno skupljamo oko sebe i moramo se odlučiti hoćemo li im vjerovati i kako im vjerovati. Naravno da to nije lako. Zlo nam se ponekada prikaže u tako nevinim slikama da nas

sve to zbuni i navede na pogriješne korake. A onda nam se teško vratiti natrag i počinjemo graditi promašeni život. Da nam se to ne bi dogodilo, potrebno je imati hrabrosti razgrtati magle oko nas. Nije sve istinito što nam se kaže, pa dolazilo to i iz usta onoga koji bi trebao govoriti samo istinu. Svi smo ljudi i može nam se zbog različitih razloga dogoditi ljude i događaje prikazivati onakvima kakvima oni nisu. No, tu je naš duhovni život koji ispravlja takva naša kriva uvjerenja. Otkriva nam kakvi smo i daje nam svjetlo za naš daljnji hod. Znaju to dobro svi oni koji su sebi dopustili zaštititi se življenjem svoje kršćanske duhovnosti.

Rekao bih da je onaj tko ispravno vodi svoj društveni i vjerski ili duhovni život cjelovit čovjek. Takav se snađe u svim životnim događajima. Zna biti dobro s čovjekom i stvarima koje vidi, ali i s Bogom kojeg ne vidi i za kojega mu sve oko njega i u njemu kaže da postoji. Ima onih koji su danas pri vlasti i slavi koji će se nasmijati na tvrdnju da Bog postoji. No, ništa za to. Svačiji smijeh jest prolazan. Prolazna nisu samo dobra djela koja činimo u Božje ime. Kraljica nas mira dugi niz godina tomu uči. Poput brižne majke saginje se nad nas i savjetuje nam što izbjegavati na svome životnom hodu. Ne zatire ona time našu ljudskost, nego nas samo pročišćuje da je još bolje shvatimo i povežemo s Božjom silom u sebi. Kada bi svijet poslušao Kraljicu mira, nastao bi ponovno raj na ovoj zemlji. No, ne slušamo je dovoljno i zato vidljivo mora posredovati u rubnim razdobljima ljudske povijesti. Prisjetimo se samo zadnjih njezinih ukazanja: Lourdes, Fatima i Međugorje. Društveni događaji su se bili zgusnuli i prijetili su rasprsnućem. No, svojom blagošću i svojom odlučnošću Gospa je pomogla ljudima dignuti glave unatoč zastrašujućoj snazi zla i to zlo konačno gurnuti u stranu. Rekao bih da nas je oslobodila na

društvenom i na vjerskom polju. Pristupila nam je kao cjelovitim ljudima, a ne kao razlomcima.

Dok se u nama svakodnevno miješaju naša ljudskost i naša okrenutost prema Bogu, mudro bi bilo čuti riječi Kraljice mira. Tada ćemo se zacijelo znati odlučiti i na društvenom i na vjerskom polju. Ishod toga bit će mir, kaže nam Kraljica mira. Moći ćemo zadovoljno odahnuti znajući da smo spasili sebe i ljude oko sebe. Namjesto da pronosimo tamu ogrnutu na različite načine, pronosit ćemo svjetlo i mir. Obitelji nam neće biti mjesto slučajnog sastanka poznanika, već mjesto gdje se uči ljubiti i živjeti. Netko tko dođe poslije nas zapisat će da nismo živjeli uzaludno, a mi ćemo se nasmiješiti u raju.

Glas mira, VIII, 10, Međugorje, 1999., str. 5.

PORUKA

Kroz čitavo nam vrijeme svoga ukazanja Kraljica mira upućuje poruke. Najprije ih govori preko vidjelaca koje je na poseban način izabrala. Ne samo da traži od njih da se mijenjaju i da žive drugačije, nego to traži i od svakoga drugoga. No, najprije njima želi govoriti, kako bi oni poslije toga postali svjedocima tamo kamo se kreću. Nakon jednoga određenoga vremena Kraljica mira počinje malo izravnije govoriti župi u kojoj se sve ovo događa. Pokušava je što više duhovno ozdraviti i pripremiti za primanje bezbrojnih hodočasnika koji će u nju navratiti u potrazi za duševnim zdravljem. Moli da je se posluša i shvati ozbiljno, višekratno ponavljajući kaže da je i župu izabrala na poseban način. Poslije toga prešla je na izravan govor svima onima čije srce nastoji biti otvoreno njezinim riječima. Svakog 25. u mjesecu upućuje svoju poruku čitavom svijetu. Govori svakome i svatko je izabran na poseban način.

Poruke od 25. u mjesecu promijenile su našu društvenu i našu duhovnu povijest. Da nije bilo poruka Kraljice mira zacijelo bi bilo više nereda i više ratova u ovome svijetu. Poput jake brane te su poruke najprije zaustavljale nered u ljudskim srcima, da bi posljedično to učinile i tamo gdje se ti obnovljeni ljudi kreću. Bjelodano su iznosile na vidjelo da su naša društvena i naša duhovna povijest potpuno povezane. Nije moguće živjeti u miru ako smo najprije sve učinili da toga mira nema u našim srcima. To može pokušavati samo neozbiljan čovjek koji drži da je moguće izgraditi čvrstu kuću, a da prije toga nisu dobro utvrđeni temelji te kuće. Zbog toga

nam je prionuti na napor oko cjelovitosti vlastita življenja. Naše riječi trebaju imati svoju pozadinu. Ne možemo govoriti o dobru i o ćudoređu, ako ih ne nastojimo provoditi u svome životu. Traži se vještina svjedočenja djelima, a ne vještina govornog uvjeravanja. Tada će se, naime, i drugi početi zanimati za ono što pokušavamo odjelotvoriti svojim životom.

Logično je zaključiti da je naš hrvatski narod prvi pozvan u potpunosti živjeti poruke Kraljice mira. Ona je u njegovu domu progovorila svim narodima svijeta. Time ga je na poseban način izabrala između svih drugih naroda. To mu ne daje za pravo oholo uzdignuti glavu i ponašati se kao nedodirljiva veličina. On treba biti svjedokom svega onoga što Bog danas čini preko Kraljice mira. Isto tako treba se ujediniti sa svima onima koji žele biti isti takvi svjedoci. Na taj način doprinijet će pobjedi dobra na ovome svijetu, mijenjanju svih grješnih ustroja u nama i u društvu. Usuđujem se sa zadovoljstvom ustvrditi da je to naš narod kroz povijest počesto znao. Povijest ga nije mazila, ali on nije klonuo. Čuvao je vjeru u svoga Boga i znao da će mu jedanput svanuti bolji dani. Nakon dugog niza godina uspio je ponovno sagraditi svoj dom i vratiti se u ustrojenu zajednicu naroda. Ima, naime, još mnogo naroda koji nemaju svoga doma, ali to ne znači da ga neće imati jednoga dana. Ne vjerujem da je slučajno da je naš narod upravo 25. lipnja na obljetnicu ukazanja Kraljice mira udario temelje svoga doma, da je tada ponovno iz povijesnog mraka izronila država Hrvatska. Sjećamo se da smo svi bili presretni tih dana i osjećali duboku povezanost između Boga i našega postojanja. Nadam se da će to jednoga dana bolje prepoznati i vladajući sloj, pa će odlučiti da se na taj nadnevak počne slaviti dan hrvatske državnosti.

Europski su biskupi ovih dana još jasnije nego prije progovorili o našoj dubokoj povezanosti s Bogom. Svjesni sadašnjeg stanja u Europi nisu počeli kukati zbog toga i izmišljati razne učene poučke dokazujući tko je kriv, a tko je prav. Radije su se evanđeoski jednostavno pouzdali u Božju providnost. Ne znam, nisu to rekli, možda ih je na jedan takav stav ponukala i Kraljica mira. Nemojmo ni mi to dokazivati. Važnije je da europska Crkva ide naprijed ruku pod ruku sa svojim Bogom i svima onima koji se ne boje biti malenima u Božjem shvaćanju toga pojma. Takav stav zacijelo će polučiti velike uspjehe. Neće izrasti odjedanput, nego korak po korak. Jednoga dana, bez nekoga vidljivog povoda, osjetit ćemo da Europa nije neki politički pojam koji se može tumačiti ovako i onako, nego da je to zajednička kuća svih onih koji tu žive i svih onih koji tuda prolaze ili će doći živjeti. Ta kuća postat će velika poruka upućena svemu svijetu. Bog i čovjek ponovno će zauzeti svoja mjesta i rijetko će se događati da se čovjek pokuša popeti na Božje prijestolje.

Dok se promjene ne dogode, prisjetimo se da ima ovakvih i onakvih poruka. I svaka od njih pokušava biti ona istinska. No, sve će one jednoga dana nestati, osim Božje poruke koju nam prenosi Kraljica mira. Ona će biti naš sudac kada se nađemo licem u lice sa svojim Bogom. Ništa je neće uspjeti pobijediti na ovoj zemlji. A njom će pobjeđivati svi oni koji je budu slijedili.

Glas mira, 11, VIII., Međugorje, 1999., str. 5.

PRIJELAZ

Približavamo se kraju jednoga tisućljeća bez obzira bilo to uskoro ili tek za godinu dana kako to neki drže. Nismo to tisućljeće proživjeli čitavo, proživjeli smo tek ovaj posljednji neznatni dio. Mnoštvo međusobno povezanih događaja prošlo je mimo nas, a mi bismo sada kao trebali nešto reći o svima njima. Nezgodan poduhvat, ali se treba usuditi bez obzira na možebitne pogriješke.

Pod bilo kojim kutom ili svjetlom promatrali te povijesne događaje prepoznajemo da su ustvari bili samo ostvarivanje povijesti spasenja na ovoj zemlji i ništa više. Bog nam je govorio preko različitih događaja i preko različitih ljudi. Tako skupljeno bogatstvo ili siromaštvo, ovisno o stupnju razumijevanja Božjega govora, naši su nam preci predali kao naše životno nasljeđe. Primili smo to nasljeđe kao cjelina ljudskoga roda, kao narod, kao obitelj, kao pojedinci. Živimo u njemu i predajemo ga dalje u onakvom stanju kako se budemo odnosili prema njemu. Usput ćemo korak po korak saznavati što se kroz svo to proteklo vrijeme događalo s tim našim nasljeđem. Upoznavat ćemo ljude i događaje, te ih možda suditi ili biti ponosni zbog njih. Pritom samo ne bismo smjeli biti odveć uznositi. Nije proteklo vrijeme išlo nekom ravnom životnom crtom. Počesto se trebalo itekako namučiti da bi se uspjele izbjeći različite životne zamke.

Šteta bi, ipak, bilo ne spomenuti poimence neke ljude i događaje koji su itekako utjecali na naše životno nasljeđe. Zadržimo se na onima dobrima. Najprije bih spomenuo Majku Tereziju. U ovom vremenu suvremene uljudbe i svakojakih zamamnih tehničkih dostignuća, vremenu kada se čovjek otuđuje od drugoga čovjeka i

drži to prirodnim, ona izabire posvemašnje siromaštvo i druguje s potpuno siromašnima. Ostavlja čak i svoju domovinu i odlazi na drugi kraj svijeta da bi nesebično provela u djelo tu svoju namisao. Nije uvijek bila shvaćena i nije uvijek bila dobrodošla. No, svi su je morali prihvatiti zbog uvjerljivosti njezina načina življenja. Postala je uzorom pred kojim su mnogi ispitivali svoju savjest i nastojali se popraviti. Majka Terezija unosila je novi pogled na svijet zalažući se da konačno pravi mir zavlada među ljudima. Taj pogled na svijet itekako je različiti od pogleda na svijet raznoraznih profesionalnih humanitaraca i mirotvoraca. Oni, istina, govore također o siromaštvu i o miru, ali ga ne žive. To je za njih samo posao i ništa više. Zbog toga njihove riječi nemaju uvjerljivost i dogodi se da zazvuče cinično kao nekih dana kada jedna takva humanitarka i mirotvorka za jedno veliko ljudsko stradanje izjavi da ono još nije katastrofa budući da nije poginuo dovoljan broj ljudi i da ona tu ne može pomoći. Majka Terezija to nikada ne bi izjavila. Ona bi pomogla čovjeku ugroženom i najmanjom poteškoćom. Isto bi to uradio i današnji papa Ivan Pavao II. Svojim djelovanjem i razmišljanjem promijenio je povijest ljudskoga roda. Iako su ga nadobudni suvremeni progresivci nazivali natražnjakom, on se nije smeo. Svoj pogled na svijet ujedinio je u izraz »uljudba ljubavi«. Bio je svjestan da se ništa ne može postići silom, već ljubavlju. Štitio je ugrožene, nesebično putovao po svijetu da bi u svaki ljudski dom donio baklju kraljevstva nebeskoga. Nije se smeo ni kada su pucali na njega. Nastavio je tada još žarče nego prije ići svojim putom. Ta se tvrdoglavost, vidimo danas, isplatila na mnogo načina. Jedan od tih načina jest rušenje komunističkog zla. Ta strašna neman urušila se kao kula od karata. Nije to, istina, svugdje išlo baš tako jednostavno. Zadnji trzaji toga zla osjetili su se u našim

hrvatskim krajevima. Zahvaljujući Bogu imali smo vođu, dr. Franju Tuđmana, koji je neustrašivo pošao ususret tomu zlu i uz zajednički napor svih nas doveo nas do pobjede. Nakon dugog niza godina dobili smo ponovno svoju samostalnu državu koja se obvezala da neće škoditi svojim susjedima, već će samo čuvati svoju slobodu. Takva misao zacijelo je nastala iz dubine našega narodnoga bića, kao i u vrijeme stvaranja naše prve države na ovom tlu. Sada kao narod imamo mogućnost odgovorno stati pred Boga i ljude, te doprinijeti da se snaga Božjega kraljevstva raširi po svojoj zemlji.

Iz gore navedenog izdvajam događaj ukazanja Kraljice mira u župi Međugorje. Neizmjerena je duhovna snaga koju su ljudi dobili po tom ukazanju. Svijet koji je već bio počeo očajavati prestrašen različitim suvremenim dostignućima, odjedanput je živnuo. Shvatio je da je imao krivo i da Bog nikada ne napušta svoj narod, pa makar i griješio. Ljudi su se počeli mijenjati i usvajati novi način ponašanja. Sada se zlo prestrašilo i počelo se povlačiti. Ljubav je pobijedila i pripremila nam dostojanstven prijelaz u sljedeće tisućljeće. Budući naraštaji s koljena na koljeno pričat će što se to dogodilo u nepoznatom hercegovačkom kraju i pokušavati i sami nešto uzeti od toga bogatstva koje se ponudilo ljudima. Na nama je zadatak olakšati im njihovo buduće shvaćanje ovih događaja našim življenjem u skladu s onim što poručuje Kraljica mira.

Razmišljajući o svemu dolazimo do zaključka da se, ipak, ne događa nikakav kraj ovih dana. Idemo dalje da bismo jednoga dana došli do onoga pravoga prijelaza, prijelaza u našu nebesku domovinu. Tamo će nam biti samo onako kako to sada odredimo svojim ponašanjem.

Glas mira, VIII, 12, Međugorje, 1999., str. 5.

ZLATNO TELE

Nekada sam se divio židovskom narodu i držao ga nedostižnim zbog njegova izabranja. Mislio sam da se nešto slično više nikada neće dogoditi. No, pojavom Kraljice mira u župi Međugorje, počele su se događati slične stvari. Opet je Bog svemu svijetu progovorio po jednome narodu koji je bio bačen u duboko ropstvo. Čudesno ga je izveo iz toga ropstva i poveo ga putom slobode obećavši mu da će biti s njim samo ako bude poslušan njegovoj riječi. Prihvatio se toga možda i ne znajući što je zapravo učinio. Vođa koji ga je izveo iz ropstva korak je po korak postajao svjestan svoje prave uloge. A nekada nije bilo tako. Taj vođa bio je određen za druge namisli. Neki nutarnji glas mu ipak nije dao mira i on ga je uporno slijedio prepoznavši u činu izlaska iz ropstva onaj trenutak na koji je pozvan. Zbog svega toga izbjegao je trenutak da netko uspije podići zlatno tele i reći: narode hrvatski ovo je tvoj Bog. Nitko to nije uspio. Mogao je stoga vođa nakon dugih četrdeset dana bolesti umrijeti kao pravi vjernik. A to je mnoge zaboljelo. Vođa je trebao biti razbojnik i jeftini trgovac svojim narodom. Zbog toga su u svojoj nemoći izbore na kojima je vođa pobjeđivao proglašavali istina demokratskima, ali nepoštenima. Što bi to trebalo značiti nemoguće je da itko može razumjeti. Ne može nešto u isto vrijeme biti pošteno i nepošteno. No, oni su tako rekli i to mora biti tako, pa makar bilo nemoguće.

Vođinom smrti mnogi su odahnuli. Nasrtljivije nego ikada počeli su mahati misterijem zlatnog teleta. Ne, nisu ga pokazali, samo su ga opisivali, a obećali su nam ga pokazati kada se osvijestimo, zaboravimo put u slobodu i

ponovno se vratimo u ropstvo. Tada ćemo vidjeti zlatno tele licem u lice. Koja će to radost biti. Dotle trebamo učiniti samo jedan mali napor i na onom listiću kada budemo glasovati trebamo zaokružiti one koje oni žele. I zlatno će tele biti tu u svoj svojoj raskoši. Učinili smo i to. Stigle su oduševljene čestitke od onih koji nam se nisu udostojali čestitati sve naše dojučerašnje pobjede i koji su sve učinili da nikada ne udahnemo zrak slobode. Izbore su nam proglasili i demokratičnima i poštenima, iako ih uopće nismo zvali da nam izbore proglašavaju bilo kakvima, budući da ni oni nama ne daju da mi njima njihove izbore proglašavamo ovakvima ili onakvima. Mogli smo odahnuti, zlatno je tele tu. Nažalost, rekli su da nisu dovoljno uvjereni u naše obraćenje i da trebamo još pričekati da bismo vidjeli to zlatno tele. I tako smo opet tamo gdje smo bili. U povjerenju: koji korak niže.

Ne znam što na sve kaže Kraljica mira. Njoj je tuđe bilo kakvo zlatno tele i bilo kakvo nagovaranje nekoga na ovo ili ono, više ili manje vidljivim mjerama prisile. Ona želi dobro svakome narodu na ovoj kugli zemaljskoj, pa ma kako se zvao. Za nju ne postoje malo više i malo manje vrijedni narodi. Jednako je otvorena prema svakome i svakome kaže da će za poslušnost njezinim riječima zauzvrat dobiti punu slobodu i živjeti u miru. I zato mnogima mrsi račune. Ta tko je to vidio da je govor o miru besplatan. On se itekako dobro plaća. I ne priča se o njemu onima koji žele slušati, nego onima kojima je to naređeno. Klimanjem glave moraju odgovoriti na svaku postavku ili jao ti ga njima. Ako nitko drugi, onda će se barem neka nevladina udruga pobrinuti da ih oda na određenom mjestu. I slušat će drugi put govor o miru itekako smjerno. Da je Kraljica mira ovako postupala, nikada ništa ne bi bilo od njezina svetišta u župi Međugorje. No, ona govori onima koji je žele slušati i

zato ih je svakim danom sve više i više u njezinu svetištu. Mnoštvo ih je iz onih država gdje je govor o mirotvorstvu jedan od dobro plaćenih poslova. Ali, ljudima je to dosadilo. Svakome je dosta jalove predstave, svatko želi pravi život. Kada se govori o miru, onda je on za svakoga isti. Kako za moj narod, tako i za svaki drugi. Ljudi to osjećaju i žele da ih vodi netko tko ih može čuvati u miru sa svim drugim narodima, a ne da ih u tomu čuva snaga njihova oružja. A to je jedino moguće Kraljici mira.

Prije koje tisućljeće Bog nije zaboravio svoje čovječanstvo. Poslao mu je židovski narod da mu bude predvodnikom iz ropstva zla u koje je upao. Četrdeset dugih godina vodio ih je pustinjom da se sami pročiste od zla i spremni uđu u obećanu zemlju. Danas u ovo suvremeno vrijeme opet nije zaboravio svoje čovječanstvo. Poslao je svoju Majku među hrvatski narod da ovome svijetu pokaže put. I ona iz dana u dan podučava taj narod i preko njega sve ostale. Traje to već gotovo devetnaest godina. Ne znam hoće li to trajati četrdeset godina, ali koliko god bude trajalo naučit nam je Božji nauk. Što ga prije svladamo, prije ćemo biti slobodni. Načinili smo već podosta krivih koraka, no još nismo onaj najveći: zlatno tele. Hvala Bogu, još nam ni naši protivnici ne vjeruju da smo spremni za njega. Zakoračili jesmo, ali se možemo i vratiti. Neozbiljno bi bilo ponavljati židovsku povijest u njezinim lošim dijelovima. Ponovimo je samo u onim blistavima.

Glas mira, IX, 1, Međugorje, 2000., str. 5.

PJESMA STVOROVA

U Svetišću Kraljice mira u Međugorju u veljači je manje hodočasnika nego uobičajeno. Turističke i hodočasničke agencije u ovo vrijeme razmatraju svoje poslovanje kroz proteklu godinu i zbog toga se ne bave svojim uobičajenim poslom. Ipak, oni koji dolaze svojim prijevoznim sredstvima prisutni su u svetišću. Cijene oni ljudsko poduzetništvo, ali cijene i svoje vlastito. Jednostavno imaju dovoljno hrabrosti poći na put, kao i poduzeti neki drugi poduhvat u životu.

Crkvu i svijet zaista nikada nisu spašavale kukavice i oni koji nešto rade s predumišljajem. Spašavali su ih samo pojedinci odvažna duha. Mislim da ih nije važno sada pokušati barem donekle nabrojiti, već da je važno preispitati se jesmo li i mi među njima. Zaista, jesmo li i mi među odvažnima? Prilično nezgodno pitanje na koje ćemo vjerojatno u prvi mah odgovoriti potvrdno. Ta tko će sebi priznati da nije odvažan! Nakon toga, opet vjerojatno, počet ćemo malo trezvenije gledati na sebe i život oko sebe. Hoćemo li u tome trenutku imati dovoljno hrabrosti sagledati se do kraja, pa onda donijeti određene zaključke i pristupiti potrebnom mijenjanju?

Sv. Franjo Asiški prošao je kroz različite mijene u svome životu. Znao je što je strah, ali je isto tako znao i što je luda odvažnost. Ozbiljno se kockao sa svojim životom. Nije uvijek znao što ga čeka nakon nekog povučenog poteza, no to nije bio razlog da odustane. Hrabro je išao naprijed. Svoje poglede na život, čini mi se, najbolje je sažeo u svojoj glasovitoj pjesmi »Pjesma stvorova«. Ona je temelj njegova mišljenja i djelovanja. Nije dopustio da ga ogorče svakodnevni događaji,

razočaraju ljudi, preplaše politička događanja. Znao je da je sve to prolazno, ali da prolazna nije vjera u Boga i vjera u čovjeka. Zahvaljujući tome mogao je izgraditi svoje bratstvo koje će kasnije itekako utjecati na povijest Crkve i cjelokupnog svijeta. Nije da nije imao poteškoća pri osnivanju toga bratstva. Da je malo nerazboritije djelovao, mogao je završiti i na lomači. Ali nije! Do kraja je ljubio i svoju Crkvu i svoj narod i svoje bratstvo i onda kada je bilo bjelodano da nisu u pravu. I to ga je na kraju i spasilo.

Možda mi nikada nećemo biti sveci, ali moramo više manje odgovarati na ista pitanja na koja je odgovarao sv. Franjo. Ovisno od događanja, naglasak sad stavljamo na jedna, sad na druga. Zadnjih godina najviše nas muči pitanje našega opstanka. Ratovali smo, nastojali preživjeti pod ovim nebom. Kolikogod bila opravdana naša borba, ipak je ona itekako utjecala na naše duhovno i tjelesno stanje. Previše se zla izlilo u kratkom vremenu, a da nešto od svega toga ne poprskala i nas. Postali smo suviše napeti, poljuljani u svome uvjerenju da dobro uvijek pobjeđuje i da je to ustvari prava obitelj kojoj trebamo pripadati. Postalo je očitim da ne možemo sve riješiti samo svojom snagom, već da je potrebno da nam još netko pritekne u pomoć. To uvjerenje nastojali smo razriješiti na različite načine. Znamo vrlo dobro kada smo uspjeli, a kada ne. Meni se čini da su najbolje uspjeli oni koji su poput sv. Franje pokušali ispjevati svoju Pjesmu stvorova. Takvi su imali dovoljno hrabrosti iščupati se iz povijesnog blata i unatoč svemu metežu stvarati nešto dobro i veliko. Danas se ne boje da će ih bilo tko prozivati zbog bilo čega. Ako se to i dogodi, znat će da su nevini i hrabro će otprjeti svaki napad.

Događaji u župi Međugorje uistinu stvaraju dobre i samosvjesne ljude. Istina je da te događaje ponetko

doživljava kao napad, ali oni to očito nisu. Kraljica mira nigdje ne govori o borbi protiv bilo koga, već samo o odbacivanju zla. Zbog toga ovi događaji ne mogu biti nikakva prijetnja za onoga tko radi dobro. Oni ga u tome dobru samo još više učvršćuju. Ta toliko je puta Kraljica mira rekla da trebamo uznastojati oko mira, a ne oko suprotstavljanja. Ponavljala nam je da se molitvom i ratovi mogu zaustaviti. Nismo je odmah uspjeli do kraja shvatiti, ali su njezine riječi u nama stvarale čvrstinu i odlučnost. Uvidali smo da nas polako vodi naprijed kao što majka vodi svoje dijete koje još nije uspjelo do kraja osloniti se na svoje noge.

Bilo bi dobro da potpuno poslušamo, a ne samo djelomično, svoju Kraljicu mira. Preporodili bismo se tada i mi, a i čitav naš narod. Nemojmo odmahnuti rukom i reći da je sve to kasno. Nikada nije kasno poći dobrim putem. Uvijek se može napraviti potrební duhovni zaokret. U ovome trenutku nama kao pojedincima i kao pripadnicima svoga hrvatskoga naroda ovo je itekako potrebno. Puno smo do sada kao društvo govorili o duhovnoj obnovi, a ona nikako da se dogodi. Svatko je zastupao svoje stajalište i tako smo se razilazili. Kraljica nam mira, naprotiv, pruža jedno jedino stajalište, ali stajalište koje je prepuno slobode. Na nebrojeno je, naime, načina moguće učiniti nešto dobro i zapjevati svoju Pjesmu stvorova. I što je više tih načina, sve smo bliži i bliži jedni drugima. Zapjevajmo, stoga, konačno svoju pjesmu gledajući hrabro u događaje koji nam se ne sviđaju. Time ćemo otupiti njihovu oštricu i polagano ih pripitomljivati za nas.

Glas mira, IX, 2, Međugorje, 2000., str. 5.

IZGLED MIRA

Možda se nikada u povijesti nije više govorilo o miru i o ljudskim pravima nego u ovome stoljeću. Taj govor postao je Svetim pismom za one koji su odbacili vjeru u Boga. Za one, pak, koji su vjerovali bio je to samo logičan slijed njihove vjere i ništa više. Znaju da se ne može biti vjernikom, a da se u isto vrijeme ne voli i Bog i čovjek.

Na žalost sav ovaj govor negdje je zakazao. Čovjeka se u ovome stoljeću gazilo nemilosrdnije i sustavnije nego ikada. Nisu to samo činili neki ozloglašeni režimi, činili su to i režimi koji se vole nazivati demokratskima ili su prijatelji demokratskih država zbog ovoga ili onoga razloga. Razlika je bila samo u tome što su to neki činili malo više u rukavicama, a neki malo manje. U prvim borbenim redovima bili su oni koji su najsveobuhvatnije odbacili namisao o Bogu. Slomivši nemilosrdno tu prepreku, slomili su i prepreku prema čovjeku. Postali su ga sposobni zatvoriti, ubiti, poigravati se samim počecima života. Sve je dopušteno, osim ako ti to zakon ne priječi. Jesu li ti zakonski propisi čudoredni ili ne, to nije važno.

Nije stoga čudno da nas Kraljica mira poziva da se već jedanput konačno probudimo od sna nevjere i grijeha. Ne može se ići naprijed i gaziti odnos prema Bogu i odnos prema čovjeku. Na taj način gazi se vlastito postojanje, bez obzira što nam se tako ne čini dok prebiremo po zarađenom bogatstvu kao nagradom za naše ponašanje. Sve je na ovome svijetu povezano. Shvatili su to svi poštteni ljudi, bez obzira vjerovali ili ne. Moje osobno zlo nije samo moje, ono je i onoga čovjeka i

prirode kraj mene. Ne možemo se vladati neodgovorno dok svakim danom imamo priliku donositi sve krupnije i krupnije odluke. Zbog toga se moramo trznuti i shvatiti da ne sudjelujemo u nekom snu, već u odgovornom životu.

Ljudi koji žele promjene nadahnuti Božjim porukama ili Božjim zakonom koji im je stavljen u srce, nalaze se među svim narodima. Jedino se događa da njihove vlade baš uvijek ne slijede porive njihova srca. Prigrabivši sebi vlast ponašaju se neodgovorno i sebično gledaju kako steći što više bogatstva. Da bi sve to prikriale, na sve strane galame o svojoj pravednosti. Proglašavaju se velikim vladama na čelu velikih naroda, čak i međunarodnom zajednicom, a druge drže malim vladama i malim narodima. To je potpuna izokrenutost svijesti i zbog toga je vrlo opasna. Lagano će napraviti zlo proglašavajući to dobrom. Ono što sebi dopuštaju, zabranit će drugima. Ako im odgovara, nečiju će obranu od zla proglasiti napadom i generale koji su ustrojili tu obranu drastično kazniti. Neće se pritom uopće pitati jesu li oni trebali biti ti koji će već u začetku zaustaviti čitav taj sukob ili tko im je dopustio koristiti se sukobom za vlastite probitke. Radije će zadovoljno popiti hladno pivo nakon obavljenog posla umišljajući sebi da će time ohladiti svoje usijane glave. No, pomoći im može samo Bog i oprost onih koje su ucivilili. Djeca bez roditelja, žene bez muževa, uništene kuće njihov su sudac. Da bi ih osudili pravedno, trebaju se pokajati, trebaju postati ljudi dobra srca. Postupe li drugačije, osudili su sami sebe.

U suvremenom kolopletu zbivanja hrvatski se narod našao na čudnim kolosijecima. Žudio je slobodu, kao i svi drugi porobljeni narodi. Nisu mu je na žalost dali, već su ga nemilosrdno progonili poput divlje zvijeri. Razglasili su čitavom kuglom zemaljskom da mu ni ne

treba dati tu slobodu, budući da je zao. No, baš takvom narodu došla je Kraljica mira i to je unijelo nered u već dobro razrađen sustav. Počelo se pokazivati da nije baš takav kakvim su ga prikazivali. Istina, kao i svi drugi narodi zna pogriješiti, ali se isto tako zna i ispraviti. Svojim ranjenim srcem pošao je za svojom Kraljicom i njoj povjerio svoju budućnost. Njegovi sinovi ginuli su u obrani svojih domova s krunicom oko vrata. Vjerovali su da je Bog na njihovoj strani i zato se nisu bojali. Ne bismo se trebali bojati ni mi. Vremena su teška što zbog zloće drugih, što zbog naših nepromišljenih pogriješaka. Ipak, ovo su vremena milosti, kako kaže Kraljica mira. Potpuno bjelodano pokazuje se tko smo i što smo. Sve je došlo u pitanje i ne možemo više glumiti. Shvatimo li dobro čas, uspjeh ćemo sačuvati i sebe i svoju slobodu preobrazujući se u ljude dobre i smjele.

Naša životna bojišnica još je uzavrela. Preopasno je dopustiti joj i dalje ostati takvom. Naša ustrajna molitva i odluke koje će proizići iz toga mogu je smiriti i svima nam donijeti mir. Neće to biti mir o kojemu se govori, već mir koji se živi. On će se prenijeti dalje, sve do onih koji o njemu neozbiljno brbljaju nastojeći ga upregnuti u svoja kola. Bog će nas tada zacijelo blago pogledati i sa smiješkom nam reći da smo njegovi svjedoci.

Glas mira, IX., 3., Međugorje, 2000. str. 5.

MUTNA VREMENA

Nebrojeno smo se puta potužili i možda se još tužimo da nam je teško. Ne bi o tome nitko trebao dvojiti, budući da smo svi zajedno na zemlji koja je nesavršena i zbog toga nikome ne ide baš onako kako on zamišlja da bi trebalo ići. Pitanje je samo što dobivamo, a što gubimo ovom svojom jadikovkom.

Mislim da ćemo se lagano složiti da se ovim vremenima u kojima živimo može dati naslov »mutna«. Nikako da prođu kraj nas i nikako da nas puste na miru. Dovode u pitanje postojanje nas ljudi, postojanje našega naroda, postojanje nas kao ljudskih bića, postojanje nas kao vjernika. Sa svih strana zasuti smo događajima i čovjek nerijetko osjeti potrebu pobjeći od svega toga, negdje se sakriti i nanovo izroniti kao zdrava i cjelovita ljudska ličnost. No, kamo mi to možemo pobjeći? Svugdje je stanje više manje isto. Da pobjegnemo u same sebe? Što smo time dobili? Ništa. Drugi će proći kraj nas i životni će događaji jednako teći naprijed. Čini mi se da je izlaz u tome da izađemo iz samih sebe i uđemo u ova mutna vremena koja su oko nas. Htjeli mi to ili ne ona su naša datost i moramo plivati u njima. Zbog toga je najvažnije napraviti prvi zaveslaj. Poslije uz pomoć drugih sve ide lakše. A prvi je zaveslaj naša odluka da ćemo unatoč svemu hrabro ići naprijed.

I Kraljica je mira stigla u »mutnim« vremenima. Divljao je tada svijetom na jednoj strani komunizam, a na drugoj kapitalizam. Između su se našli oni koji su željeli u miru raditi, moliti se, jednostavno živjeti. Ovima drugima podstreka je davao Papa sa svojim snovima o »uljudbi ljubavi«. Kraljica se mira nije bojala nego je

svjesno ušla u povijest svijeta da bi je svojom pojavom osvijetlila i dala joj novo usmjerenje. Naravno da su je zbog toga odmah počeli napadati. Ti napadi nekoga su uspjeli i smutiti. No, ona je neumorno nastavila naprijed. Plodovi koji su sazrijevali njezinim djelovanjem mirno i strpljivo gradili su jednu drugačiju sliku Gospina dolaska. Ljudi su sve očitije prepoznavali da je ona uistinu Kraljica mira, odbacivali svoje dvojbe i uključivali se u povorku onih koji su se kao Gospini svjedoci raspršili diljem svijeta. Tamo nastavljaju širiti poruke Kraljice mira i poput kvasca mijenjati društveno stanje. Nije stoga čudno da je komunizam nestao i da će kapitalizam nestati. Kraljica mira želi preko nas stvoriti takvo društveno uređenje koje će biti na korist i na sreću svakoga od nas. Tada će postati prirodnim da se štite ljudska prava i da to nitko ne drži samo dobro plaćenim poslom i ništa više. Postat će prirodnim i da su svi narodi na ovoj kugli zemaljskoj slobodni živjeti s kim hoće i kako hoće, a ne da se događa kao danas da oni koji imaju silu zbog svojih probitaka miješaju narode kao zrna pijeska, govoreći da stvaraju novi svjetski poredak. Pritom se zbog svoje bahatosti ne pitaju tko im je dao dopuštenje provoditi takav ili sličan pokus.

Ne bi trebalo zavidjeti onima koji žive u državama koje danas posjeduju jaka sredstva prisile. Uvijek kada zbog te sile netko pati, pate i oni. Država je, naime, slika obitelji. Ako je otac nasilan, nije on nasilan samo prema nekima tamo drugima, nego i prema svojim ukućanima. Stoga pritisnuti mutnim vremenima, nikada ne bismo smjeli osuđivati čitave narode. Nisu oni krivi, nego zlo koje jednako ne štiti njih kao ni nas. Zbog toga im trebamo pružiti ruku, kao i oni nama, da bismo ujedinjeni krenuli u dovršenje novoga svjetskoga poretka koji Kraljica mira neumorno naviješta. Svjedoci smo da je u

tome ništa neće smesti. Zlo može pokušavati učiniti određenu štetu, ali ne i nešto više od toga.

Mudrost Isusova uskrsnuća ono je temeljno svjetlo koje nas treba i koje će nas voditi u našem hodu kroz sva mutna vremena. Isusu zacijelo nije bilo lako. Potpuno pravedan morao je podnijeti tešku kaznu. Uzeo ju je na sebe znajući da će time spasiti sve one koji se budu htjeli nazivati njegovima. Istina, pritom su mu se rugali, pa čak i dok je bio na samom križu. Lijevi razbojnik ostao je ustrajan u svome zlu i smijao se svome i Isusovu ovakvom svršetku, a onaj desni je shvatio svoje pogriješke i pogriješke onih koji su Isusa osudili, nadajući se da će mu Bog oprostiti njegove prijestupe. I imao je pravo. Isus mu je otvorio rajska vrata. Naravno da će to učiniti i nama ako se budemo znali pokajati za sve svoje krive životne stavove. Nadam se da ćemo to znati i da nećemo dopustiti da nas bilo tko prevari. Na taj način ovo će vrijeme postati za nas vrijeme milosti i dobro ćemo shvatiti svoju Kraljicu mira. Kako da nam onda ne bude svaki Uskrs, svaki Božić, svaki dan potpuno sretan! To zacijelo nije životna promašenost, nego najveći životni dobitak. Imajmo samo snage u svakodnevnom životnom vrtlogu uporno igrati na tu kartu.

Ponesimo konačno baklju pobjede u krajeve gdje živimo. Ona je zacijelo naša. Stoga, Sretan vam i blagoslovljen Uskrs.

Glas mira, IX., 4., Međugorje, 2000., str. 5.

OPET PONOVNO

Jedna od odlika ljudskoga roda jest da zna stvoriti odluke i onda te odluke nastoji ostvariti velikom upornošću. Na taj način izgrađena su sva velika dostignuća naše povijesti. Nije uvijek bilo lako to učiniti, ali ljudi su pokušali i uspjeli.

Najgore je od svega ne biti svjestan te svoje odlike. Takav čovjek pušta da ga slomi prva poteškoća i da sve ide niz vodu. I što to više čini sve je uvjereniji u taj svoj postupak. Obavija se neprestano maglom i kroz nju vidi sve manje i manje. A trebalo bi biti obrnuto. Sve magle oko nas potrebno je razbijati svjetlom i ne dopustiti sebi bezglavo ići ovom našom kuglom zemaljskom. Nije važno što nam se ponekada čini da je tih »bezglavih« suviše na našim životnim putovima. Važno je da mi nismo takvi i da nastojimo osmisliti svoje postojanje. Ono će tada za nas imati smisla čak i onda kada padnemo i kada učinimo nešto što zaista nismo smjeli učiniti. U takvim trenucima znat ćemo da je to bila samo naša trenutna slabost i ništa više. Nećemo sebi dopustiti očajavati ili dati se nekome drugome podvrći. Bit ćemo svjesni svoje snage, ali i svoje slabosti. Zna to dobro naš Bog i zato nas voli. Njemu je potpuno jasno da nismo sveci i da nam se neprestano događa da pogriješimo. Zbog toga od nas očekuje samo da postanemo svjesni te svoje pogriješke, da ustanemo, otresemo prašinu sa svoje odjeće i krenemo naprijed još čvršći nego što smo bili. Moguće je to učiniti. Samo kukavice kažu da nisu sposobne razmišljati na taj način. Naravno da bismo se uvrijedili kada bi nam netko rekao da smo kukavice. Ako i jesmo, nezgodna nam je to priznati i pokušat ćemo sve da drugoga uvjerimo da to nije tako.

Dok u svakodnevni život provodimo svoja kršćanska uvjerenja, zacijelo smo hrabri ljudi. Mi time na drugačiji način idemo ovom zemljom. Ne dopuštamo sebi biti ovisnim ljudima, ljudima koji samo čekaju da im netko kaže što trebaju činiti i oni to čine. Svojim djelovanjem stvaramo povijest i ne bojimo se da će ta povijest loše završiti. Danas se neki toga boje. Svjesni svega onoga lošega što se čini, boje se da će sve završiti loše po ljudski rod. Ima takvih na svim razinama ljudskoga društva, a ne samo u siromašnijim slojevima. I oni koji su olako došli do bogatstva, a usput imaju dušu, svjesni su da tu nešto nije u redu. Bogatstvo, bilo koje vrste, stječe se tek nakon uporna, naporna i dobra rada. Ostalo je samo slučajni dobitak koji previše ne obvezuje. Nije stoga čudno da neki bogataši ne znaju na pravi način upravljati svojim bogatstvom. Čini im se da su ga zaslužili svojom pameću, svojom nadmoću nad drugima. No, to nije tako. Oni su tek samo zadobili čast da upravljaju tim svojim bogatstvom i ništa više. Na njega imaju jednako pravo i drugi. Kamo sreće kada bi se ovo shvatilo. Tada se ne bi dogodilo da određeni narodi, odnosno određeni slojevi određenih naroda, imaju velika bogatstva kojima se razbacuju, a s druge strane čitavi narodi, a ne samo njihovi određeni slojevi, nemaju dovoljno ni za svakodnevni život.

Nakon takve raspodjele bogatstva shvatili bismo bolje i Kraljicu mira, njezin govor o miru. Bio bi zaustavljen jedan od uzroka današnjeg nemira koji jednako potresa i siromašnima i bogatima. Nitko se ne može otrgnuti od toga. No, na žalost nisu svi toga jednako svjesni. I nadalje određene države ugrožavaju druge ne dajući im dovoljno prostora za slobodu, dok u isto vrijeme za sebe traže raznorazne sebične probitke. Nije stoga čudno da Kraljica mira govori da nas »i danas poziva na obraćenje«. Unatoč

mnogim njezinim pozivima neki su ostali tamo gdje su bili i prije ili su se možda vratili nazad još za koji korak. Kako je to tužno. Bog nam progovara preko svoje majke i uči nas vrijednostima, a mi se poput djece zadovoljavamo šarenim kuglicama. Usput učimo da smo baš takvim kuglicama osvojili novootkrivene krajeve. Pritom ne govorimo kome su to ti krajevi bili nepoznati i zašto bi bilo važno da baš oni znaju za njih.

Veliko je ljudsko iskustvo da se ovaj svijet ne spašava neprestanim pronalaskom novih stvari. On se spašava po dobru koje činimo. Može u svojim domovima imati sve najsuvremenije stvari, ali ako nismo »suvremeni« u duši ništa to ne vrijedi. Nemojmo da nas sada ova riječ »suvremen« zavede. Suvremenim je se u svakome onome trenutku kada se vjeruje u svoga Boga, odnosno kada se u njega vjeruje više nego jučer. Davno je to bilo kada ljudi nisu poznavali Boga koji ih ljubi, već su ga tražili u drugim ljudima, stvarima i pojavama. Stoga je svako vraćanje na to stanje potpuni konzervativizam. A malo nas je koji sebi dopuštamo biti takvima, ako ništa drugo barem zbog negativnog prizvuka koji ta riječ danas nosi u sebi. Radije smo suvremeni, pa i ne razumjeli što to znači. Nama će kršćanima Bog i Kraljica mira pomoći u tome. Naučit će nas tko smo to mi, tko je to Bog, tko su to ljudi i što su stvari oko nas.

Trebamo samo ustrajati i opet ponovno vraćati se svome temeljnom uvjerenju. Ako je jučer valjalo, ne može biti da danas nije takvo. Može se samo dogoditi da je pošlo krivim putovima, ali to ne znači da je njegov cjelokupni put loš. Što to prije shvatimo, bit će nam lakše i znat ćemo što nam se događa.

Glas mira, IX, 5, Međugorje, 2000., str. 5.

ZAGAZITI U MAGLU

Tako je lijepo susresti čovjeka koji zna što hoće i kako postići to što hoće. Tako je mučno susresti čovjeka koji glavinja okolo i nije toga svjestan. Nisu ovo oznake onih drugih, nego naše oznake koje nas prate kroz život.

Kraljica nas mira pokušava spasiti od pogrješnog životnog hoda. Pokušava nas naučiti kako učiniti da svaki dan bude radost u našem životu. Naravno da bi to bilo lijepo. No, mi smo na potezu. Kraljica nas mira samo pokušava naučiti i ništa više. Ako odbijemo njezinu ruku, ona ništa ne može učiniti za nas. Potpuno je to prirodno. Kraljica mira cijeni našu slobodu i ne prisiljava nas nešto uzeti ako sami držimo da to nije za nas. Kako različito od današnjih svjetskih velesila! Usta su im puna miroljubivosti i brige za nas. Ipak, nikada ne žele poslušati naš glas, već neprestano samo svoj. Ne slijedimo li ga dovoljno dobro po njihovom mišljenju, već će oni naći načina da nas prisile na to. Pritom se neće nimalo stidjeti. Da nam se to ne bi dogodilo, vrijeme je da se osvrnemo oko sebe i vidimo tko je to naš pravi prijatelj.

Svi znamo kako nam je povijest protjecala. Nije bila nimalo lagana. Malobrojni, a na lijepu mjestu, činili smo se mnogima zanimljivim zalogajom. Patili smo odupirući se posezanjima drugih, ali i pokušavajući se iščupati iz svojih tragičnih zabluda. Jedna od tih zabluda jest svoju sudbinu prepustiti u ruke nekome drugome. Danas vidimo da smo to malo previše često činili, pa čak to još uvijek činimo. Poput pijanaca idemo u vlažnu blatnjavu maglu. Naravno da je to pogrješno i da je suvišan bilo kakav govor o tome.

Dobro živjeti život može se samo ako se znamo obnavljati i nikako drugačije. Sve zamamne priče o bogatstvu, ako učinimo taj i taj korak, jesu samo prazne priče i ništa više. Ostavljaju nas prevarene i napuštene nasred ceste. No, priča o duhovnoj obnovi jest ono nešto što nas neprestano tjera naprijed i što razbija sve naše magle. Duhovnom obnovom u nama se stvara područje u kojemu smo mi zaista mi i nitko drugi, sve druge prepoznavamo svojom braćom, a ne ljutim takmacima, Bogu dajemo dostojno mjesto i slušamo njegove zapovijedi, postajemo ljudi koji su odvažni i koji znaju što hoće. Kako bi to zaista bilo lijepo kada bismo neprestano znali stupati sa svojim Bogom. Postali bismo sretni i mi i drugi oko nas. Ovako se događa da jedni druge satiremo i jedni drugima ne damo naprijed. Bog zacijelo nikada nije odlučio da tako bude. Ali jesu ljudi. Dopustivši zlu da prevlada u njima postali su na teret i sebi i drugima oko sebe. Tako su se razvila raznorazna zločinačka mišljenja koja čak i danas vladaju. U ime tih mišljenja ljudi pate i ova se zemlja pretvara u teško mjesto za stanovanje. A ne bi tako smjelo biti. Svako bi mišljenje trebalo dovoditi samo do još veće sreće i ništa više. Budući da stanje nije sjajno, nije čudno što Kraljica mira ostaje ovako dugo na našoj zemlji. Uprla je sve snage da nam već jedanput dokaže da samo život s Bogom ima smisla, sve ostalo jest neozbiljna igra i ništa više.

Za obljetnicu ukazanja Kraljice mira pristižu mnogi sa svih strana svijeta u njezino svetište. Time dokazuju da još ništa nije izgubljeno, da se uvijek može vratiti na pravi put. Došavši u svetište postaju drugačijima zorno pokazujući da je uvijek moguć povratak prema onome što je dobro u nama. Najgore je se prestrašiti i reći da mi to ne možemo. U takvim trenucima zlo se raduje i uživa u

širenju svoga kraljevstva. Došavši svojoj Kraljici prepoznavamo da nismo nitko i ništa, već da smo djeca Božja. Time nam je otvoren put prema svim bogatstvima i svim ljepotama ne samo ovoga svijeta, već i svijeta koji nas čeka nakon naše smrti. Neozbiljni se zadovoljavaju samo s ovim svijetom. I sebe i druge pokušavaju uvjeriti da je ovo dovoljno prikazujući se u isto vrijeme mudrima i pametnima. Svatko tko je imao snage pomoliti se Bogu zna da su bogatstva ovoga svijeta samo blijeda slika onoga što nas čeka na našem drugome svijetu. Tek tamo znat ćemo što je radost, što je ljubav, što je pravda, što je sloboda... Neće nam trebati nikakvo posebno učenje, sami ćemo to iskusiti svojim osjetilima.

Svoju su Kraljicu mira kroz teška ratna vremena na poseban način cijenili hrvatski vojnici. Nije stoga čudno da se redovito svake godine okupljaju u njezinu svetištu da bi joj zahvalili na svim onim trenucima kada su se nalazili duboko u magli, a ona ih je spasila. S njezinom krunicom oko vrata oslobađali su svoju domovinu i nisu dopuštali zlu da zavlada. Znali su da samo s njom mogu pobijediti i da samo s njom mogu izgraditi bolji život za sebe i za sve druge oko sebe. Na žalost, takva vremena još nisu prošla. Državu još treba učvrstiti i iščupati je iz šaka onih koji bi je voljeli uporabiti za svoje probitke. Drugim riječima rečeno, treba hrabro zagaziti u maglu, ali ne da bi se ostalo u njoj, nego da bi se ona razbila i da bi se došlo do sunca.

Kraljica mira uvijek je voljela i čuvala odvažne i pravedne. Vidim kako to čini i danas.

Glas mira, IX., 6, Međugorje, 2000., str. 5.

ZVEKET LANACA

O slobodi se danas neprestano raspravlja. Proglašava je se nečim što nitko nema pravo ugroziti. Takvo mišljenje čak zastupaju i silnici, budući da nije isplativo govoriti drugačije. I taj govor ide dalje, a sve ostaje na istom mjestu ili biva gore. Onaj tko želi drugoga podjarmiti pokušava neprestano pronaći načina za to. Čak će te svoje pokušaje proglasiti i slobodom, samo da uspije u svome naumu.

Kršćanstvo je već davno razriješilo pitanje slobode i neslobode. Zar ne, sjećamo se svetopisamskih riječi da nema više ni Grka ni Židova, ni roba ni slobodna, već da smo svi jedno u Kristu. Bilo što da predstavljamo u životu nismo ništa posebno nego samo braća i sestre jedni drugima. Bog je onaj tko nas povezuje u jednu zajednicu i želi da ta zajednica bude zdrava i otvoreni dom za svakoga. Ne može se, naime, biti slobodan ako onaj drugi kraj mene nije slobodan, osobito se ne može biti slobodan ako moja sloboda uključuje ropstvo drugoga. Potrebno je to danas govoriti, budući da se događa da blagostanje jednih ovisi o ropstvu drugih. Naročito je to izraženo u najrazvijenijim državama svijeta. Naravno da je dobro da su se te države razvile i da su svojim građanima pružile uvjete za dobar život. No, nije dobro kada ta razvijenost postane obijest, kada se zbog nje žrtvuju drugi narodi koji nisu imali tu sreću da su prvi došli do bogatstva. Da ne govorimo o raznoraznim pokusima koji se vrše i koji pokušavaju staviti Boga u pozadinu. Svjesno ili nesvjesno čovjek svim tim budi zastrašujući zveket lanaca koji navješćuje vrijeme u kojemu ćemo jedni drugima biti vukovima, vrijeme u kojemu će se hladnoća razliti svijetom poput pogubne pošasti. Imalo je, dakle,

kršćanstvo pravo kada je proglasilo sveopće zajedništvo zasnovano na Bogu koji nema nikakve skrivene namjere, već svakoga jednako ljubi i želi mu dobro.

Neozbiljno je misliti da govor Kraljice mira nije i da neće slomiti svaki lanac, ma koliko vješto i jako bio iskovan. Molitva i čišćenje svoje nutrine najjača su sredstva koja osvjetljavaju tminu i lome njezinu prividnu ljepotu. Svatko onaj tko ima potrebu za tminom ima neke skrivene namjere i treba mu pomoći izići na vidjelo i otarasiti se tih svojih zabluda. Kraljica mira uporno to radi iz godine u godinu čuvajući dostojanstvo onih koji možda sami ne čuvaju dostojanstvo drugih. Ona zna da se ništa ne može postići ako zbog nečijih pogriješaka i sami postanemo takvi. Nije to nimalo mudro. Mudro je biti ono što jesi cijeneći drugoga i ostavljajući svoju ruku uvijek ispruženom da se drugi može na nju osloniti u trenucima svoga rasvjetljenja. Na taj način budućnost će za svakoga od nas biti svijetla i biti dobra. Budemo li se međusobno otimali za nju, nikome neće biti dobro. Zbog toga je vrijeme napustiti krivo mišljenje da je »vrijeme novac«. Vrijeme je »mogućnost učiniti dobro« i ništa više. Kada budemo odlazili s ove zemlje, nećemo moći ponijeti naše novce ili različita tvarna dobra, nego ćemo samo ponijeti dobra djela koja smo učinili. Samo sebičnjaci sve vide u novcu i bezobzirno ga skupljaju ne opazajući da time sebi uporno stavljaju lance za koje tvrde da ne postoje. No, istina se nikada ne može sakriti.

Velika je, dakle, ali i časna odgovornost kršćana. Ne smiju sebi dopustiti stajati po strani i dopuštati da ovosvjetska zbivanja vode kojekakvi smušenjaci. Kršćani sebe trebaju staviti u srž današnjih zbivanja. Naravno da to moraju zaslužiti svojim radom i svojim ponašanjem. To je razumljivo, ali nije razumljivo bilo kakvo povlačenje. Konačno je sazrelo vrijeme prevladati dvojstvo koje nam je bilo nametnuto tijekom povijesti i

koje nam se još i danas nameće. Nekada su kršćani dijeljeni na laike i na klerike što je dovelo do različitih poremećaja u njihovom životu. Stoga je bio potreban II. vat. sabor da konačno svima jasno kaže da smo svi zajedno »narod Božji« i da se razlikujemo samo po karizmama koje imamo u Crkvi kojoj pripadamo. No, te karizme ne dijele, nego nas još više čine zajednicom. Danas kršćane dijele na one koji se daju zatvoriti u vlastite skupine i sav društveni život prepustiti nekome drugome i one koji na to ne pristaju. Pridodaju im se i oni kršćani koji su »svjesni« pa svojim djelovanjem služe određenim mišljenjima i strankama. Uglavnom, kršćanstvo bi trebalo dobiti svoje lance. A svi znamo da se kršćanstvo nikada nije dalo okovati u bilo kakve lance. Nije stoga nevažno kome na izborima dajemo svoj glas i kakva nas sredstva društvenog priopćavanja hrane. Onaj tko se dopusti u sebi rascijepiti postat će razlomak koji će završiti na rubu povijesti. Naravno da ga nitko neće trebati, budući da razlomke nitko ne treba. Traže se samo cijele jedinice. Potrebno je o tome progovoriti i na ispovijedi na koju nas Kraljica mira poziva barem jedanput mjesečno. Uostalom, zar nismo čitali ovih dana cjelovitu fatimsku tajnu i shvatili da smo sami krivi za širenje različitih bolesnih mišljenja i za njihove pogubne posljedice. Ne može kršćanin brigu o ovome svijetu prepustiti nekomu drugome. Drugačijim riječima rečeno, kršćani se trebaju udružiti sa svima onima koji ovome svijetu žele dobro. Naravno da će pritom ostati svoji, cijeneći dobro koje je u drugima. Tek tada će ovim svijetom zavladati mir i bit će zaustavljen bezobzirni pohod mišljenja koja u prividnom kršćanskom ruhu propovijedaju mir i blagostanje na ovoj zemlji, a ustvari pokušavaju zarobiti sve one koji im se nađu na putu.

Glas mira, IX., 7., Međugorje 2000., str. 5.

BISERI

Na njih svi prisežu, njima se svi obraćaju. Mladež. Kako zanosna i kako očaravajuća riječ. Možda to ponajbolje zna onaj tko je iz nekog razloga bio izgubio svoju mladost. Spoznao je da stvari nisu tako jednostavne kako izgledaju na prvi pogled. Naravno da se to odnosi na one koji iz svoga pada znaju izvući pravu pouku. Onima ostalima je svejedno, budući da ne vide, a ta njihova sljepoća čini im se slatka.

Da, svi prisežemo na mladost. No, kako se odnosimo prema njoj? Možda joj propovijedamo da smo mi bili bolji, možda je iskorištavamo, možda joj zavidimo, možda se pokušavamo ponašati na njezin način, možda...? Bezbroj je upitnika i bezbroj je odgovora. No, najvažniji je baš onaj naš osobni upitnik i baš onaj naš osobni odgovor.

Ljetnih mjeseci kao da sve vrije mladošću. Na sve strane nešto se događa, s mladošću u glavnoj ulozi. Razne pjevačke i ine zvjezdice pokušavaju privući što više pozornosti, raznorazni »menadžeri« svega i svačega uporno i nametljivo prodaju svoju robu. Kao da je nastupilo vrijeme kruha i igara. Svakodnevne poteškoće su potisnute u kraj, a na licima se žari osmijeh, namješteni ili pravi, svejedno. Svijet se njiše u ritmu skladbe, događaja, noviteta, modnih dostignuća... Uglavnom, zabavno je i ne treba previše razmišljati. No, to je opet samo na prvi pogled. Netko itekako neprestano razmišlja. Ne zbiva se sve samo od sebe, zaigranošću ljudske mladosti i životne snage, već su mnogi događaji pomno upravljani prema odabranoj namisli. Toj namisli nije svrha da drugi počnu razmišljati. Ma kakvi! Drugi

trebaju slušati, iako se to nigdje ne kaže. Kaže se, naprotiv, da svi trebamo biti što slobodniji i da ne trebamo slušati ničije savjete. Tako je postalo mogućim da se tisuću mladih skupljenih na jednome mjestu kao očarani tresu u ritmu glazbe koja ima dobro određenu svoju svrhu, a da mladi pritom o tom ništa ili vrlo malo znaju. Upravljanje psihologijom skupa dovedeno je do savršenstva. Ako sve bude dobro išlo, pokus će se primijeniti na mnogo šire skupine. No, dobro. Sve je ovo pokušaj i želja nekih, zar ne? Ovisi o nama hoćemo li ih poslušati i slijepo se podvrći njihovu vodstvu ili ćemo možda postaviti neke svoje zahtjeve. Nikada nas nitko neće moći do kraja prevariti – može na trenutak – ako mi to nećemo. A zašto bismo to dopustili. Znamo raditi, znamo se veseliti, znamo moliti i znamo još mnogo stvari koje spadaju u područje ljudskoga života. Jednom riječju rečeno, nismo nesposobni i usuđujemo se govoriti ovome svijetu. Da, usuđujemo se govoriti. To je ono čega se neki plaše. Zaglušujućom bukom pokušavaju omesti naša osjetila i poništiti nam svaku želju za razmišljanjem i postupanjem po odluci je li nešto dobro ili ne. Progovorimo li odjedanput će se pokazati da mnoge njihove stvari nisu ispravne, da bi ih trebalo mijenjati. A tada bi palo sve u vodu što su izgradili. I što onda učiniti? Nema nam druge nego shvatiti da je to tako ili slično, zasukati rukave i još čvršće nego prije prihvatiti svoj dio odgovornosti za ovaj svijet. Svatko onaj tko voli dobro, tko je dobrim vođen, pripomoći će nam u tome i mi njemu. Tako će se stvarati potpuno drugačiji svijet u kojemu bogatiji ljudi neće tlačiti siromašnije, bogatije države neće tlačiti siromašnije države. Znam da se o tome naširoko govori, ali što će nam lijepa mišljenja ako stvarnost ne učinimo drugačijom.

Svetište Kraljice mira već je od početka privlačilo mlade. Mnogi su se čudili kako se to događa. Mislili su

da se mladi mogu naći samo u zadimljenim prostorijama ispunjenim raznoraznim porocima. Kad tamo, oni se znaju moliti i skrušeno ispovijedati. Privuklo ih je »zdravlje« koje se pronalazi u slijeđenju poruka Kraljice mira. To zdravlje potpuno je drugačije od zdravlja koje se neprestano nudi na svakome koraku. Ono je smjerno i ponizno, ali zahvaća u dubine. Ne buči, ne nastoji prevariti čovjeka. Razigrano je na svoj osobit način. Čovjeku pokazuje da je biser vrijedan divljenja, a ne sredstvo kojim se postižu određeni probitci. Isto tako, čovjeku pokazuje da mladost nikada ne prolazi. Mijenja se samo stanje našega tijela i ništa više. Sve ostalo ostaje isto, naravno, ako mi to hoćemo. Bog nas neprestano hoće pune snage i života, a ne bićima koja kukaju nad ovim i onim. Želi nam dati takvu ljepotu koja će nas potpuno ispuniti. No, ako to ne želimo, što on može učiniti? Može samo plakati nad nama kao nad Jeruzalemom.

Nikada ništa nije prošlo i nikada ni za što nije kasno. Mladost neprestano poziva na nov način življenja života. Kada se u mjesecu srpnju oni koji su mladi tijelom, skupe u Svetišu Kraljice mira, privuku i mnogo onih čiji je duh ostao mladim. Tako samo naizgled imamo različite ljudske skupine. Svi su zajedno, dijeleći tek samo zadatke na polju svjedočenja povjerenja u Boga i u naše ljudsko dostojanstvo.

Glas mira, IX., 8., Međugorje, 2000., str. 5.

LICE I NALIČJE

Tko smo, što smo, pitanja su na koja kušamo odgovoriti ne samo sami, nego zajedno s drugima oko nas. I mi i drugi, naime, htjeli bi znati s kim imaju posla. Tako počinjemo istraživati svoje lice, ali i svoje naličje, što nije uvijek baš zahvalna stvar.

Današnji papa Ivan Pavao II. jedan je od onih koji se nije usudio istraživati samo svoje lice i naličje, već i lice i naličje vremena u kojemu živimo. Zbog toga danas neki ne znaju što bi s njim. Previše vješt da bi ga mogli proglasiti nezalicom, previše drži do svojih načela da bi ga mogli upregnuti u svoja kola. Ostalo im je jedino priznati njegovu veličinu i nastojati i sebe nekako ugurati pod taj kišobran. A Papa ide dalje. Tako 3. rujna proglašava blaženima dvojicu papa: Pija IX. i Ivana XXIII. Protivnicima papinskog ugleda zacijelo to ne odgovara. Oni bi radije da se govori o papinskim grijesima, a ne o njihovoj svetosti, iako je ne priznaju. No, Papa je neumoljiv. Ima snage jasno reći da je jedan od spomenutih papa bio obljubljen, oblačen i oklevetan, a drugi da je bio dobar i nositelj napretka u svome vremenu. Zna on dobro da se jedino jasnim stavom može prodrijeti kroz putujući cirkus koji nam pokušavaju namijeniti u ovo suvremeno vrijeme. Svjetski prevaranti i sebeljupci, naime, htjeli bi tako ustrojiti svijet da se sve vrti oko njih i da nitko ništa o tome ne pita. Skupljajući i otimajući od drugih raznorazna bogatstva pokušavaju prevariti svoju okolinu i čitavi svijet svojim blještavim igrama. Ne uspijeva im to jedino s onima koji se usuđuju rabiti svoj razum, onima koji se usuđuju rabiti svoj duh. Zbog toga se ljute i nastoje ih barem oblatiti. Ipak, oni se

ne daju tek tako lako. Na čelu s današnjim Papom stvaraju zdravu povijest i zdrav način življenja. Svjesni svoje snage ustraju stupaju naprijed.

Još je nešto uzburkalo povijest za vrijeme današnjega Pape. To su tzv. »međugorska događanja«. Kada je izgledalo da je konačno s dnevnog reda skinuto pitanje vjere u Boga, ona se na užas glavnih cirkusanata razbukta na nov način. Nisu to više »zaglupljene« bake i isti takvi djedovi koji pričaju o tamo nekom Bogu, već i mladež i oni srednjeg staleža. Odjedanput se razbila brižljivo stvarana slika o bespotrebnosti ljudske religioznosti i o nužnoj šutnji kojom sve to treba prekriti. Dokazalo se da su raznorazne priče samo nešto što je imalo za svrhu poslužiti nečijim sebičnim namjerama, a ne nešto što će nam pružiti komadić istine. Kako neugodno! Bučni zagovornici ljudskih prava uhvaćeni su u prijevari. Naravno da su zbog toga morali nasrnuti i na međugorska događanja. Činilo se to na razne načine i nastavilo sve do današnjega dana. Ništa čudno. Bit će to tako sve do onoga trenutka dok ova događanja budu bogata živošću. Ako se nekada pretvore u muzejski izložak, napadi će prestati. Kome će tada više biti zanimljivi? No, da se to tako zaista ne bi i dogodilo potrebno je da budemo djelatni čuvari svega onoga što Bog preko Kraljice mira čini u današnjem svijetu. Ne traži se ništa posebno. Dovoljno je samo da naše lice i naličje daju istu sliku. Dogodi li se da javno činimo jedno, a tajno sasvim nešto drugo, početak ćemo međugorska događanja gurati prema muzejskim izloščima. Nadajmo se da se to tako neće dogoditi i da Kraljica mira svoj govor o mnogima koji su joj se približili neće morati preokrenuti u drugačiji govor. Bila bi to šteta, baš velika šteta.

Isus je uvijek imao isto i lice i naličje. Ipak se morao susresti s različitim ocjenama svoga djelovanja. Jedni su ga bespogovorno prihvaćali, drugi ga žestoko odbacivali, a trećima je bilo svejedno. Na kraju je završio na križu. Barem su tako neki mislili. Kada je uskrsnuo, pomrsio im je račune. Morali su se i dalje nastaviti njime baviti. Čini on to ustrajno i danas. Pomagači su mu zacijelo i oni koji se svake godine ustrajno skupljaju na Križevcu. Otkada su počela međugorska događanja skupljaju se sa svih strana svijeta, te tamo sa sobom odnose i Isusovu poruku uskrsnuća. A to nije dobro. Poput Isusa ponovno nekima mrse račune. Jednostavnije bi bilo da su se u Međugorje otišli zabaviti, a ne moliti se, obraćati, te tako počeli stvarati novi način razmišljanja. Opasan je to način. Nagoni nas da svoje lice i naličje pretvorimo u samo jednu sliku kojoj će se radovati Bog, a i svi drugi ljudi oko nas. Da bi ga se spriječilo, potrebno je proglasiti ga nazadnim i nesuvremenim. Nakon toga nastupit će mir. Samo još da nije Isusa koji staje na stranu onih koji se skupljaju u Svetišu Kraljice mira u Međugorju!

Da, ne smijemo se bojati i ne smijemo pomisliti da nas je vrijeme pregazilo. Sva su naša zdrava razmišljanja i nadalje zdrava i dobra. Nema niti može biti bilo koga tko će ih učiniti zdravijima na neki drugi način. To možemo samo mi svojim neprestanim obraćanjem i molitvom. Svijet se treba progledati kroz nas, a i mi kroz svijet. Isus nam govori kako.

Glas mira, IX., 9, Međugorje, 2000., str. 5.

NAŠE SKUPINE

Uglavnom se svatko boji neke skupine. Osjeća da je to snaga koja posjeduje određene namjere i nije ju lako tek tako pobijediti. S pojedincem bi se kudikamo lakše izišlo na kraj. Zato se lagano ne pozdravljaju osnutci novih skupina.

No, Kraljica mira u svojoj poruci poziva nas upravo to: osnovati skupinu. Istina, ona kaže da bi to trebala biti molitvena skupina, ali svaka je skupina ipak samo skupina. Mislim da bismo je trebali poslušati i poći putom osnivanja takvih i sličnih skupina. Ovaj svijet zacijelo neće spasiti raznorazna više-manje tajna ili javna carstva, već ljudi koji su dobri, koji znaju tko su i što hoće. A upravo takve ljude stvaraju poruke Kraljice mira. Zbog toga se može dogoditi da se netko počne bojati skupina koje stvaraju ovakvi ljudi. Oni, naime, oko sebe šire zdravlje, poštivanje drugoga, osjećaj za Boga, a to se određenim krugovima na ovoj zemlji ne sviđa. Takvi krugovi ne žele da itko dira u skupine koje su oni stvorili. One im pomažu biti malim božićima, oni zbog kojih će se vrtjeti ova zemlja na kojoj živimo. Da bi to postigli, služe se svim raspoloživim sredstvima. I naravno da im smeta Kraljica mira.

Bilo kako bilo ne treba dizati previše galame i neprestano govoriti o nekima koji su drugačiji od nas ili koji čine zlo. Potrebno je to imati na umu i spomenuti od časa do časa, ali život ide dalje i ima puno toga dobrog što još trebamo učiniti. Jedno od tih dobara, rekosmo, jest ustrojavanje molitvenih skupina. Činimo li mi to ili na sve odmahujemo rukom? Ne bismo se smjeli prepasti ove zadaće. Zna Kraljica mira da svatko nije sposoban stvoriti

neku veliku molitvenu skupinu, uzbibati društvo oko sebe. No, zacijelo je sposoban stvoriti neku manju skupinu koja će njemu i drugima pomoći da se lakše snalaze na ovoj zemlji. Jedna od prvih takvih molitvenih skupina trebala bi biti obitelj u kojoj živimo. Ona ne bi smjela biti samo mjesto na kojem stanujemo, već u prvom redu mjesto gdje se molimo, gdje se učimo živjeti na pravi način. Tko preskoči to gradivo teško će svladati ostalo. Znamo to kako iz osobnog iskustva, tako i iz iskustva našega naroda. Iako smo bili i jaki i mudri, počesto su nas držali malim narodom zbog naše malobrojnosti u odnosu prema nekima. Ipak, naše obitelji su bile ona brana koja nije dopustila da potonemo u mrak povijesti. Zbog njih smo sada tu, zbog njih možemo uživati u ovoj slobodi koja je takva kakva jest. No, to nije kraj. Još je mnogo bojeva pred nama, još je mnogo staza kojima trebamo progaziti da bismo jedanput konačno i sebi i svima s kojima se kao narod družimo zajamčili slobodu. Ludo je biti sebičan pa reći što me briga za buduća pokoljenja, ja hoću uživati sve blagodati sadašnjice sada i ovdje, zaboravljajući da su i drugi na to imali pravo, ali ga nisu iskoristili za naše dobro. Ovakva i slična pitanja zacijelo će provreti u onima koji se mole u svojim obiteljima. Molitva, naime, nema samo osobno, već i društveno značenje. Treba ih razmotriti i u skladu s mudrošću pronađenom u molitvi pokušati odgovoriti na njih.

Mjesec listopad svakako je onaj mjesec kada se pitanje molitve malo više postavlja pred oči pojedinog kršćanina. Crkva nas tada malo posebnije nego prije poziva na molitvu krunice, na obiteljski život s našom Nebeskom Majkom. Pogriješno bi naravno bilo sve to shvatiti kao običaj koji se ponavlja svake godine i kojega je više ili manje lijepo ispuniti. Listopadske pobožnosti

služe da bismo stali pred svoje lice i lice naše Nebeske Majke, te nakon toga ponovno na novi način pristupili svome Bogu. Nije na žalost moguće jednoga lijepoga dana reći samima sebi da se želimo obratiti i nakon toga sve je gotovo. Obraćanje je tok koji traje do zadnjeg trenutka našega života. Znaju to ponajbolje sveci koji su nam dali dobar primjer kako dobro živjeti. Jedan od njih je sv. Franjo kojega slavimo upravo u listopadu. Za vrijeme svoga zemaljskoga života itekako se bio približio svome Bogu, ali je i nadalje u sebi nosio živu svijest o svojoj grješnosti. Ljudi su to znali i zato su ga još više cijenili. Bili su uvjereni da on i njegova skupina ne žele nikome zla, nego da samo pokušavaju što više na ovoj zemlji proširiti kraljevstvo nebesko.

Jesu li naše skupine naše blago ili očita nepravedna prijetnja nekome? Znamo dobro da ima i takvih skupina. Ta svakodnevno, tako rekavši, od nekih sličnih trpimo. Ipak, nama su najvažnije naše skupine. Kao zreli kršćani i zreli ljudi trebalo bismo ih tako ustrojavati da nikome ne škode. Ako netko i bude mislio da ga one satiru, trebamo mu objasniti o čemu se radi. Ovosvjetski moćnici ne misle da je mudro postupiti baš tako. Oni ne uvažavaju činjenicu da ljudsko iskustvo kaže da su najjače upravo takve skupine i najsposobnije dostići svoje namjere. No, mi znamo da je snaga u jednostavnosti i dobroti, a ne u sili i umišljenosti.

Glas mira, IX, 10, Međugorje, 2000., str. 5.

PROLJEĆE

Svako je doba godine zanimljivo, ali jedno od zanimljivijih svakako je proljeće. Priroda se tada budi i život se pokazuje u posve novome svjetlu. Nakon zimske uspavanosti počnemo se diviti toj milini koju je Bog stvorio.

Tako je u prirodi, a u našem životu? Koliko li smo samo zimskih dana, čak i usred proljeća i usred ljeta, preživjeli! Samo, kako smo ih preživjeli? Jesmo li se udaljili od drugoga, od sebe i svoga Boga ili smo možda našli novi oblik življenja? Koja smo sredstva rabili da bismo došli do dobrog ishoda? Zaista, puno je pitanja. No to ne znači da ih ne bismo smjeli postavljati. Samo onaj tko bude mogao barem okvirno odgovoriti na svoja pitanja moći će svoj život upraviti pravim smjerom. Njega bure i oluje neće moći smesti, nego će mu samo pokazati da ima snage za velika djela.

Pred nama su velike stvari i Novo doba, kako kaže Kraljica mira. Malo smo se bili uspavali, pa je došlo vrijeme da obnovimo molitvu, odnosno probudimo proljeće u sebi. Tko se, naime, moli taj shvaća što je pravi život i taj zna kako isplivati iz svih svojih zima. Lijep nam je primjer za to i ovo suvremeno vrijeme. Nerijetko kažemo da se ono brine samo za ono tvarno, a duhovno odbacuje. Taj je stav samo donekle točan. Istina je da je čovječanstvo u jednome trenutku pošlo putem koji nije vodio prema Bogu. No, u isto je vrijeme istina da su ljudi ubrzo počeli tražiti nadomjestak svojoj praznini koju su iskusivali. Tako se taj put odlaska od Boga pretvorio u razne putiće koji su vodili na različite strane. Kraljica je mira to prepoznala i pozvala sve one

koji su se raspršili kojekuda da se ponovno skupe i krenu putem koji vodi prema Bogu, koji vodi prema životu. Svjedoci smo da su mnogi poslušali taj njezin glas i da se neprestano vraćaju sa svojih stranputica. Zbog toga postaje mogućim da kršćanstvo ponovno počne igrati onu ulogu u životu ljudi koju je nekada igralo. Ne znači to naravno da mora ponovno uzeti iste oblike – ta tko kaže da su uvijek bili ispravni – već da treba na svjetlo dana iznijeti svoju životnu snagu i pobuditi pravo proljeće čovječanstva.

Tko će sve poimence poslušati glas Kraljice mira ne znam reći, ali sam uvjeren da će to zacijelo biti hrvatski narod. Činio je on to i kroz povijest sve do današnjega dana. Čak su njegovi branitelji ginuli s kunicom oko vrata, kao kod nijednoga drugog naroda u povijesti do sada. Takav stav učinio ga je sposobnim probuditi proljeće u svojoj povijesti i početi živjeti slobodno na ovome svijetu poput mnogih drugih naroda. Istina, nije mu to donijelo takvu sigurnost življenja da se više ne mora brinuti ni za što. Uostalom, to je i nemoguće. Još ga taru kojekakvi neugodni proljetni mrazovi, još bi neki htjeli da ponovno zapadne u povijesnu zimu, ali on se ne da. Želi ustrajati. Zato nije toliko važno što neki došavši na silu u njegov dom žele mu govoriti kako se treba vladati i s kim sve treba dijeliti taj dom ili mu biti prijatelj, već je važno što taj narod misli o sebi. Je li i nadalje spreman s Bogom graditi svoju povijest ili je se zbog raznoraznih poteškoća ipak umorio? Ne smije ovo pitanje ostati bez odgovora. Ja osobno vjerujem da naš narod ima dovoljno snage u sebi pobijediti sve svoje i sve zablude drugih oko svoje budućnosti. Ta u proljeće je, rekosmo, i polako se budi na novi život. A zima je nažalost bila duga i preduga. Usput se namnožilo toliko zimskih čuvara koji i danas neumorno pružaju ruke da

sve bude kao nekada. A neće! Pobjedit će hrvatski narod sve zlo koje je sam ili koje mu je povijest nanijela u unutrašnjost bića. Nije važno što se zimski čuvari danas prikazuju čuvarima poštenja, pravde, zakona i čega sve ne. To je samo njihova krinka i ništa više. Ona ne vrijedi samo za one koji su se obratili i javno zamolili druge da im oprostite na njihovim pogriješcima. Zato dok slušamo drugačije obučene zimske čuvare, upitajmo se jesu li se obratili? Tek tada im počnimo vjerovati.

Crkva, iako danas sustavnije napadana nego ikada do sada, ustrajno svoje članove poziva na proljetno buđenje. Zbog toga je Kraljica mira u svojoj poruci radosna i zahvaljuje svima onima koji su svojim obraćenjem tijekom ove Jubilarne godine doprinijeli da se Crkva počne nanovo obraćati u Duhu. Na taj način stvara se novo stanje u svijetu. Više se neće izrabljivati drugoga pod plaštem slobode i napretka, već će se drugome otvoriti oči i pomoći mu potpuno se iskazati kao čovjek. Ne može to nitko drugi učiniti osim Isusa Krista koji djeluje kroz Crkvu. Samo on ima snage i volje slomiti sve okove koji vežu čovjeka. Drugi to čine tek ako se njemu suobličje. Nadam se da smo snažno zakoračili u jedno takvo ozračje i da Kraljica mira ne zahvaljuje tamo nekima, nego upravo nama. Zaista bi, naime, bilo šteta da smo toliko slijepi da ne vidimo divna Božja djela u nama. To je tek pravo proljeće, a ne samo prekrasni mirisavi cvjetovi, sunce i tome slično. Traži se i nutrina, a ne samo vanjština.

Glas mira, IX., 11, Međugorje, 2000., str. 5.

GLAS MIRA

U nosnicama se još osjećao zadah II. sv. rata. Fra Križan Galić, smjerni čovjek, redovnik i svećenik nalazio se na svom radnom mjestu, u župnom uredu međugorske župe. Do kraja odan svome životnom pozivu razmišljao je kako pomoći svome hrvatskom narodu, kako pomoći svim ljudima čija je sloboda ugrožena. Prasak bombe prekinuo mu je razmišljanje. Komunisti su je bacili kroz otvoreni prozor da bi jedanput zauvijek ušutkali taj glas mira u svojoj sredini.

Mnogo godina kasnije jedan drugi čovjek, redovnik i svećenik, mislio je slične misli. Bio je to fra Slavko dr. Barbarić. Okrenut neprestanom traženju istine u međugorskim je događanjima već od samog početka prepoznao glas Božji. Njegovo visoko akademsko obrazovanje nimalo mu nije smetalo u tome, nego mu je dapače pomoglo da lakše dođe do istine. Jednoga dana nije začuo prasak bombe u svojoj blizini, ali je začuo prasak srca u svojoj nutrini. Nije moglo izdržati njegovu predanost, križ težine služenja i Bogu i ljudima u međugorskoj župi. Neki su pomislili: nestade i taj glas mira iz naše sredine.

Dok su se zbivala oba ova događaja, određeni su silnici pokušavali provesti svoj naum nad hrvatskim narodom, a i nad sličnim narodima u svijetu. Ušutkavali su ih, tjerali ih kao krdo u zajednički tor. Nisu se pitali žele li to oni, s kojim pravom im to čine i tome slično. Ne, oni su imali vlast i pokušavali su je iskušati nad drugima kad im to već nije baš uspijevalo u vlastitom narodu. Jasno rečeno, bili su i jesu glasovi nemira koji pokušava nadvladati ovaj svijet u kojemu živimo.

Desna ruka spomenutim silnicima bila su određena sredstva društvenog priopćavanja. Pokušavajući doći do kruha svagdanjega bezobzirno su gazila sve pred sobom. Oslobodivši se ćudoređa skakala su poput divljih konja i stvarala nered. Zbog toga nisu na pravi način izvijestila o smrti ni jednoga od ovih glasova mira. Prvoga su proglasili neprijateljem čovječanstva, a drugoga su pokušavali prešutjeti. Nisu uspjeli ni u jednome ni u drugome slučaju. Glas o ovim ljudima kao melem razlio se u svoju okolinu.

Sprovod fra Slavka dr. Barbarića bio je veličanstven. Dostojanstveno ga je ispratilo više od 10.000 ljudi. Izrazi sućuti osoba različitih zanimanja i društvenog položaja stizali su sa svih strana svijeta. Sredstva društvenog priopćavanja su se uzbunila i nisu mogla prešutjeti nešto takva. I službena mjesna Crkva bila je na okupu: provincijal fra Tomislav dr. Pervan i mjesni biskup Ratko dr. Perić. Riječi koje su se izgovarale nisu bile pretjerane, mogle su biti samo nedostatne. Velikan je odlazio u drugo postojanje i bila je čast, a ne puka dužnost, ispratiti ga na taj put.

A čudan je, naizgled, bio taj velikan. Bog ga je obdario mnogobrojnim darovima i mogao je birati životno zanimanje. Odabrao je ono koje ne donosi ni slasti ni vlasti: redovništvo i svećeništvo. Nešto je od toga možda i mogao dobiti da je karijeristički slijedio svoje akademsko obrazovanje. Odlučivši se slijediti poruke Kraljice mira na njihovu izvoru dospio je u skupinu onih koji služe, a ne onih kojima se služi. Nije mu nimalo bilo žao. Poput malog djeteta radovao se svakom plodu poruka Kraljice mira. Bio je s vidiocima dok su na njih nasrtali sa svih strana, bio je sa župljanima dok su se preispitivali što se to događa, bio je sa zaplakanima koji su dolazili tražiti radost, bio je s

vojnicima koji su se borili za svoju domovinu, bio je s ostavljenima zbog raznoraznih razloga, bio je s onima koji su u opojnim sredstvima pokušavali naći zaborav, bio je s onima koji su se molili, bio je s onima koji su bili nadareni i siromašni, bio je... Da, bio je čovjek i vjernik, puna ličnost. Zbog toga je postao velikanom i nije trebalo dokazivati da je on takav. Njemu su sredstva društvenog priopćavanja trebala samo zato da preko njih proširi glas o djelima Kraljice mira. Nisu mu trebala da ga predstave u lijepom svjetlu ne bi li ostvario neke svoje probitke. Ponekada je išao ispred njih i odlazio i u najudaljenije krajeve svijeta ne bi li i tamo upalio svijeću koja će svojim plamenom razgoniti mrak.

Velikane nikada nije bilo i nikada neće biti lako zamijeniti. Oni su jedinstveni. No, njihovo djelo treba nastaviti. I to je ono što bi nas trebalo, vjerujem, ispunjavati u ovome trenutku. Kraljica će mira i nadalje govoriti, hodočasnici će i nadalje stizati. Imamo li snage biti u prvim redovima i ponijeti težinu međugorskog križa ili ćemo iz prikrajka gledati kada će nastupiti jednostavnija i mirnija vremena? Uvjeren sam da su takva vremena već nastupila. Označava ih i zajednički fra Križanov i fra Slavkov grob. Poput svjetionika mira stražari nedaleko od crkve sv. Jakova i odašilje svoj glas svakome onome tko ga želi čuti. Nije ga moguće utrnuti, može se samo okoristiti njegovim svjetlom.

Sažimljući događaje zadnjih dana Kraljica mira reče da se fra Slavko rodio u nebu. Budući da smo na zemlji, mi se rodimo u dobru da bismo jednoga dana stigli do neba. To je poziv koji nam neprestano upućuju Božićni dani. Neka su nam čestiti, kao i nastupajuće novo tisućljeće.

Glas mira, IX, 12, Međugorje, 2000., str. 5.

GODINE, GODINE

Dogodilo se, eto, i to: ušli smo u novo tisućljeće. Istina, taj su prijelaz neki već proslavili prije godinu dana. Jednostavno nisu mogli čekati. No, to je njihova pogriješka. Neka slave ako im se slavi. Smiješno je samo što su to ponekada slavili na neozbiljan način iako su odrasli ljudi. Zaboravili su da se može biti i odrastao i zabavan u isto vrijeme. Znaju to dobro oni koji su se potrudili odrasti u cjelovite ličnosti.

Naša Crkva spremno je dočekala ovaj prijelaz. Kršćani su se godinu dana pripremali za ovo slavlje molitvom i osobnim obraćenjem. Papa je, kako i dolikuje, bio na čelu toga svekolikog događanja. Uz ostalo pozivao je u Rim pojedine staleže i pokušavao u njima pobuditi novu ljubav prema Bogu i prema čovjeku oko sebe. Usudio se govoriti i onima koji ne misle kao on. Tako je u Rim sazvao i političare iz čitavoga svijeta. Nije se libio govoriti im otvoreno i jasno. Mnogi su od njih obećali učiniti sve što je u njihovoj moći da poboljšaju životni položaj ljudi na svijetu. Mnogi ljudi, naime, danas na žalost žive u neljudskim uvjetima. Uspjesi koje je čovječanstvo postiglo na različitim područjima nisu im donijeli bolji društveni položaj, već su ih gurnuli još više u bijedu. Bezobzirni pojedinci uzeli su pravo sebi gomilati ogromna i nepotrebna bogatstva, a drugima ne dati ništa. Papa se nije bojao govoriti političarima upravo o tome. A i oni su toga bili svjesni i nisu mogli tako lako Papi lagati u oči da su nevini u svemu tomu i da ne mogu ništa učiniti.

Iz mnogih naznaka možemo prosuđivati i vjerovati da su Papu u njegovu djelovanju nadahnjivale i riječi

Kraljice mira. Ona, evo, već dvadesetu godinu neumorno govori u župi Međugorje pokušavajući da njezin glas dopre do svakoga čovjeka. I ne govori samo kršćanima, nego i svim dobrim ljudima na ovoj zemlji. Zbog toga se u Međugorje slijevaju pripadnici svih naroda i rasa s različitim vjerskim i životnim uvjerenjima. Kraljica mira donosi dobro i to dobro nije samo baština kršćana. Oni istina jesu njegovi nositelji, ali i drugi im mogu pomoći nositi ga ako to, naravno, žele. Na ovaj način Kraljica mira djeluje kao ona koja ujedinjuje naš razjedinjeni svijet. Svima pritom ostavlja slobodu i nikomu ničim ne prijeti ako je ne posluša i ako svoju volju ne podčini njezinoj. Ona samo pokušava svakome tko želi razjasniti što se dobiva ako se ide putovima dobra, a što ako se ide putovima zla. Budući da to ne ide u prilog zlu, ono neprestano pokušava omesti je u njezinim namislima pokušavajući ljudima ispričati drugačiju priču od one koju priča Kraljica mira. Zbog toga je ovih gotovo dvadeset godina ukazanja Kraljice mira ujedno dvadeset godina velike borbe dobra i zla. Prisjetimo se samo što se sve na župu Međugorje, hrvatski narod i svijet u cjelini sručilo kroz prošlih dvadeset godina. Zaista mnogo toga. Neki su od tih događaja bili očiti, a neki zamotani u plašt naizgled dobrih namjera. Tako smo danas stigli i do toga da nas neodgovorni i sebični ljudi pod plaštem pravednosti pokušavaju sve zajedno na ovoj kugli zemaljskoj stjerati u jedan tor i postaviti nam se za čuvara. Oni pritom ne pokušavaju razjasniti zašto bi to moglo biti dobro za nas, već nam pokušavaju nametnuti takav jedan stav i gotovo. Nemamo pravo pitati i nemamo pravo znati. Zamislimo da je tako i Papa postupio prilikom jubilejskog susreta s političarima. Kako bi se samo sredstva društvenog priopćavanja koja su u službi određenih namjera po čitavom svijetu raspisala! Bilo bi zaista veselo!

Kada već govorimo o sredstvima društvenog priopćavanja, primjećujemo li da ovaj list koji držimo u rukama, *Glas mira*, izlazi već desetu godinu? Zbog komunističke strahovlade nije mogao izlaziti od samog početka ukazanja Kraljice mira, pa tako danas ne možemo brojiti njegovih dvadeset godina. No, i tada je on – *Glas mira* – bio živ, ali u našim srcima. Istina se ne može i ne smije sakriti. O njoj treba propovijedati i s krovova, kako kaže Isus. A današnji naši krovovi jesu sredstva društvenog priopćavanja. *Glasi mira* u svemu tomu pripada časno mjesto. Vremena mu nisu bila sklona, ali on se održao. Prošao je i rat i svu neizvjesnost koju je u ovih deset godina prošao međugorski kraj i hrvatski narod. Svojim čitateljima donosio je poruku Kraljice mira i svjedočio da se ta poruka može živjeti u današnjem svijetu. Laž je, besramna laž, da današnjem čovjeku ne treba Bog. Treba mu možda više nego jučer, budući da je došao do velikih otkrića koja ga mogu vrlo lako odvesti u pogrešnom smjeru. *Glas mira* je znao i zacijelo će i nadalje znati pomagati ljudima doseći dobro i to dobro kao dar podijeliti s drugima.

Godine zaista prolaze, ali zar je to uopće važno? Čemu djetinjstvo, čemu mladost ako ih ludo živimo? Lijepo je svako životno doba, svako ima svojih čari. I jedno i drugo tisućljeće je imalo svojih poteškoća, ali je unatoč tomu bilo lijepo. Bog je bio s čovjekom i borio se zajedno s njim da ovaj svijet dođe do istine i ljepote. Prve godine ukazanja Kraljice mira kao i ove današnje isto su tako bile lijepe i prožete novošću i dobrom. Dobre se stvari mogu reći i o *Glasi mira*. I da ne nabrajamo dalje. Pustimo godine da prolaze i pustimo sebe uživati u njima uz pomoć dobra koje je Bog stavio u svakog čovjeka bez obzira govorio taj čovjek da vjeruje u Boga ili ne!

Glas mira, X, 1, Međugorje, 2001., str. 5.

NEMIR

Svaki naraštaj govori općenito o čovjeku, svaki naraštaj sam sebi umišlja da je baš on dosegao potrebnu mudrost za izreći istinu o čovjeku. A čovjek i nadalje ostaje tajnom i bićem za istraživanje. U sebi krije toliko bogatstvo da svoje istraživače neprestano začuđava novim i novim spoznajama. Dok ovo pišem, mislim da ne griješim ako kažem da je svaki čovjek svijet u svojoj punini. Sa svakim čovjekom završava taj svijet i zato ljudi neprestano iznova trebaju otkrivati tko su u sebi i kako izbjeći podmukle vode koje se valjaju negdje iz dubine i htjele bi potopiti njegov svijet.

Nije lako izbjeći zamkama koje neprestano i neprestano iskrsavaju pred našim nogama. Znamo to dobro iz našega osobnog iskustva. No, isto tako znamo da je potrebno što uspješnije nastaviti hod naprijed unatoč svim tim mogućim zamkama. Svi oni koji su se odazvali pozivu Kraljice mira iskusili su da zamke nestaju kada čovjek povede bitku protiv nemira u sebi. Taj nemir ne mora biti nešto izvanredno veliko, neki grijeh koji nas teško pritišće. Može on biti i nerazumijevanje, naš krivi stav, žal za nečim što smo propustili a nismo učinili. No i takav nemir je itekako velik nemir. Razjeda pojedinca iznutra. Šapće mu da nije onakav kakav bi trebao biti, da je netko protiv njega, da samo drugi uspijevaju a njemu se to nikako ne da. S pojedinca se širi na obitelji u kojima taj pojedinac živi, a kasnije na čitavo društvo. Mudro je stoga što je fra Slavko dr. Barbarić između ostalih stvari pokrenuo i Međunarodni susret za bračne drugove. Oni, naime, itekako znaju što je nemir, osobni i zajednički. Pojedinici su, a u isto vrijeme u temelju zajednice. Daju

život nekome trećem i zabrinuti su što će s njim biti. Htjeli bi ga sačuvati, a s raznih strana nasrcu na njega. Zbog toga su u opasnosti suočivši se sa svojim poteškoćama, sa zajedničkim poteškoćama i s poteškoćama očuvanja svoje djece početi na život gledati kroz crne naočale. Ništa dobra nema, samo zlo sa svih strana. Na prvi pogled čini se da je to zaista tako. Uzmimo za primjer samo pošast droge. Stigla je ne samo do naše ulice, nego i do našega kućnog praga. Pojedinaac je može nabaviti za sitniš, tako da si je i sirotinja može priuštiti. Rekli bismo, potpuno pravedno. Zašto da uživaju samo bogati! No, radi se o drogi i nije potrebna ni siromašnima ni bogatima. Potrebna je samo pojedincima zaraženima zlom koji se nastoje obogatiti na tuđoj muc i tuđoj patnji. Naravno da će ih stići Božja kazna, a počesto i ljudska. Ipak, budemo li zbog njih i sličnih njima počeli ovaj svijet gledati s njegove tamne strane, pogriješit ćemo. Tamnih podzemnih voda uvijek će biti, ali će isto tako uvijek biti i svjetla koje svojom snagom razbija tminu. Jesmo li toga svjesni ili nam koljena dršću pred naletima svakodnevnih poteškoća? Hrabri ponosni ratnici zacijelo znaju odgovor, ali znamo li ga mi? Ma zašto ga ne bismo znali? Zašto bi nositelji zla morali biti mudriji i jači od nas? Ne, oni to zacijelo nisu. Da jesu, ne bi se skrivali u tminu već bi izišli na svjetlo dana sretni i presretni što znaju što je radost i mir. A oni to itekako ne znaju. Zaboravili su biti svjedocima, mogu biti tek samo promašaj i ništa više.

Ima mnogo onih koje nije uhvatio strah pred zadaćom biti svjedok u ovome prolaznom svijetu. Poslušali su svoga Boga, poslušali su Kraljicu mira i hrabro krenuli naprijed. Župa Međugorje ih dobro zna. Naročito ih je dobro upoznala tijekom teških ratnih godina. Pomogli su joj, kao i čitavom hrvatskom narodu, proći kroz svu tu

težinu. Ona im se odužila zajedničkim godišnjim susretom. Lijepo ih je i predivno vidjeti kako se jedanput godišnje skupljaju sa svih krajeva svijeta i svjedoče o svome životnom uvjerenju. Nisu oni ništa posebno. To su naši susjedi, oni obični, svakidašnji. No, glas koji im je progovorio u nutrini nisu ušutkali, već su mu dopustili da progovori kroz njih i zato su unatoč svojoj krhkosti mogli usrećiti mnoge. Kada se molimo za dobročinitelje, uključimo li i njih u te svoje molitve? Nadam se da jesmo.

Znam, bilo bi puno lakše da nije raznih nemira u nama i oko nas. Isto tako znam da se ne može bez njih. Samo, tko to kaže da nas moraju pobijediti? Nemiri su ona vatra u kojoj se kuša jesmo li od zlata ili smo možda napravljeni od neke druge kovine. Pobjednici smo, ako to želimo, pobjednici nad samima sobom. Nema ljepše i veće pobjede.

Glas mira, X, 2, Međugorje, 2001., str. 5.

PRANJE RUKU

Korizma je vrijeme posta i obraćenja. Barem su nas tako učili. Shvatili smo to, a možda i nismo. Bilo je mnogo poteškoća, bilo je mnogo zadataka koje je trebalo dovršiti, pa tko da se još muči tom korizmom. Pokušavali smo oprati ruke i vladati se kao da se to nas ama baš ništa ne tiče. A itekako nas se ticalo. Vrijeme korizme nije samo onih četrdeset dana koje Crkva propisuje svake godine, već je vrijeme korizme svaki naš dan. Nema pranja ruku, već samo dostojanstven hod naprijed. I naša osobna i naša zajednička povijest bit će siromašnija ako to ne shvatimo. Danas smo mi igrači, a sutradan će to biti netko drugi. Uzmaka nema, osim u lošim filmovima kakvi se danas obično prave. Jesmo li, dakle, išta učinili u ovoj korizmi da ona ne bude samo običaj koji ponavljamo, već život koji neprestano živimo? Možda smo se odrekli ovoga i onoga, možda smo sve to dali na javu? Koja nam korist! Korizma u nama traži nešto drugo. Nije se teško nečega odreći kroz četrdeset dana, ali je se teško toga odreći kroz čitavu godinu. Zbog toga bi stvari konačno trebalo postaviti drugačije. Kroz korizmu namjesto da se na silu i na brzinu nečega odričemo, bolje bi bilo da svodimo račune o onome što smo kroz proteklo vrijeme postigli i da na temelju tih računa pokušavamo još popraviti što se popraviti da. No, to bi već bilo duboko uranjanje u bogatstvo Božje riječi, za što nismo baš tako spremni. Radije ostajemo na površini i na vanjštini. Čini nam se da je tako udobnije i manje izazivajuće za stavove koji nam se uporno nameću kao suvremeni.

Bilo bi krivo pomisliti da će nas zlo jednostavno

pustiti da stvari posložimo onako kako to mi mislimo da bi trebalo. Ono je, na žalost, neprestano tu i neprestano pokušava da bude po njegovom. Čak je i Isusa pokušalo prevariti onim glasovitim trima kušnjama iako je znalo da ne može u tome uspjeti. No, ono je nasrtljivo pokušalo. Tako se i ne htijući pokazalo slabim i nevjerodostojnim. Isus se nije bojao tih kušnji, budući da je znao da je to samo jedan od putova koji treba proći da bi ispunio svoje poslanje na zemlji. Možda se netko drugi na njegovu mjestu ne bi slomio kao ni on, ali bi barem zastao na trenutak. Isus ne čini ni to, svjestan je svega i odlučno odbacuje svako skretanje sa svoga puta. Kad bismo i mi sami znali učiniti nešto takva! Nama se obično dogodi da u zamjenu za lažni mir budemo spremni žrtvovati mnogo toga. Kada kola krenu nizbrdo, branimo se da nismo tako mislili, da nam se činilo da će biti drugačije, da... U pozadini svega ustvari je bila naša lijenost i naš strah. Šarene krpice učinile su nam se ljepšima od lijepih haljina. Zlo je dotle stajalo sa strane i zadovoljno se smiješilo. Imalo je pritom različite krabulje kao u poznatom običaju prije korizme. Bilo mu je samo važno da ga se ne prepozna i ništa više. No, oni uporniji nisu mu dali mira. Prepoznavali su ga i drugom govorili o njemu, a ono je zbog toga panično pokušavalo pobjeći.

Jesmo li prepoznavatelji zla ili dopuštamo da kola idu onako kako su naumila ići? Ne možemo se i ne smijemo skloniti u stranu i nevino prati ruke. Nitko nam to neće oprostiti, a naročito povijest. Ona pamti i ne da se zbuniti bez obzira što to neki pokušavali. Kraljica će nam mira u tome pomoći. Nije ona došla zato da se malo provede na ovoj zemlji, već zato da nam ukaže na naše nedostatke i pokuša nas naučiti ići pravim putovima. Godine prolaze i njezin govor traje i traje. Što taj govor predstavlja u našem životu? Nemojmo odgovoriti time koliko smo

puta bili u njezinu svetištu i slično, već odgovorimo time kako smo na dobro promijenili svoj život. Valjda primjećujemo neke plodove, valjda se sve nije svelo na vanjsko očitovanje! Naravno da mi sami najbolje znamo kako stvari stoje. Znaju to ponekada i drugi oko nas, ali to ne znači da nas podržavaju u našim naporima. Zadnje godine bile su nam dobro iskustvo. Zlo se poput oluje sručilo na nas. Uspjeli smo ga zaustaviti, pa su onda neki novi igrači stupili na igralište. Nije im se svidjelo naša ponašanje, nije im se svidjelo što želimo slobodu i mir. Oni su htjeli poslušnike i jeftinu radnu snagu. Usput bi nas prikazivali kao primjer slobode, ljudskih prava i tko zna čega sve ne. Ništa neobično. Zlo su koje uporno pokušava prevariti onoga tko želi dobro. Naravno da ne će uspjeti unatoč svom pranju ruku i svoj buci koju podižu. Bog je na našoj strani, a i Kraljica mira. Zašto bismo se bojali? Treba podnijeti potrebit napor, treba se još znojiti, ali ćemo pobijediti. Zlo je uvijek uzimalo pred svjetlošću i pred dobrotom.

Zaista je korizma vrijeme milosti, ono vrijeme kada se prikupljaju plodovi svoga života. Svatko onaj tko se otvori tome vremenu, otvorio je se Bogu, spoznao je tko je i što je. Možda nam sve ove riječi izgledaju otrcanima? One to možda i jesu. Zaronimo u svoje dubine, u duboki mir i jamačno ćemo znati pravi odgovor.

Glas mira, X, 3, Međugorje, 2001., str. 5.

USKRSNUTI

U svojoj poruci Kraljica mira kaže da smo pozaspali i da se trebamo trznuti. Izvanjski gledajući to ne izgleda tako. Rastrčali smo se na sve strane i pokušavamo steći i imati što više. Čak vodimo i duge razgovore o tome. No, za razliku od našega tijela, naša je duša utonula u umoran san, pojašnjava Kraljica mira. I, nažalost, ima pravo. Zbunili su nas i natjerali na suludu trku, određujući nam za nagradu posvemašnje propadanje. Istina, zajedno s nama propadaju i oni, ali kakva nam je to utjeha. Kada već propadaš, svejedno je propadaš li s manje ili više sjaja.

Zaista se u naše vrijeme sve ispremiješalo. Vrjednote o kojima smo jučer govorili, kojima smo jučer služili, odjedanput su došle pod udar žestokog osporavanja. Sve što jesmo i o čemu znamo pokušava se dotaknuti i u najmanju ruku reći »da je to tako, ali...« Na taj način korak po korak ostajemo bez svojih uporišta i bilo kakav vjetar može nas otpuhati poput lista s ceste. Kada se krug zatvori, počinjemo iskušavati što su to kontejneri i što su to pučke kuhinje. A bili smo se rastrčali i očekivali potpuno nešto drugo. Počnemo li još tada naricati o svojoj sudbini, uspjeh naše potpune propasti je zajamčen. Ne bojmo se, neće to ganuti one koji su nas doveli do toga. Već će oni naći nove robove, novu potrošnu snagu za svoje probitke. Ne mora to biti netko iz našega naroda, mogu to biti i članovi svih drugih naroda. Onaj tko nastoji drugoga sebi podvrgnuti ne bira baš mnogo. Bira samo po tome je li mu to u određenom trenutku lakše ili teže ostvariti i ništa više. Bespredmetno je zbog toga »tući« po nekim narodima. Svaki je narod dobar, samo su

pojedinci u svakome narodu na onoj drugoj strani. Kad čine zlo, čine ga pravedno: jednako svakome. Razlika je jedino u boji kaveza. Razlikuje se od slučaja do slučaja zbog lakše prijevare.

Pojedinac koji želi dobro da bi se zaštitio, neprestano je pokušavao ući u neku zajednicu koja bi mu pružila tu zaštitu. Tako je korak po korak došao do zajednice koja se zove država. U njoj je uredio međusobne odnose s drugim pojedincima i počeo se osjećati kod kuće. Svi oni koji to nisu uspjeli bili su izloženiji nestajanju. Uspjeh države mjerio se po blagostanju njezinih članova. Kada se to blagostanje pretvaralo u kontejnere i pučke kuhinje, nije bilo loše samo po pojedinca, već i po one koji obnašaju vlast u državi, pa taman bili ne znam kako bogati i beščutni. Druga zajednica u koju se pojedinac neprestano pokušavao skloniti jest ona vjerskog obrisa. Osjećao je da postoji netko izvan ove naše doline suza i da mu taj netko može dati beskrajnu sreću i beskrajnu slobodu. Nazvao ga je Bogom. Ako je bio dovoljno mudar, razgovarao je s njim i kada mu je bilo dobro i kada mu je bilo loše. Nakon toga je shvaćao da ga ništa ne može uništiti, da ga nitko ne može prevariti. Uzalud sav bijes onih koji su se tome opirali i na prvi pogled izgledali silni. Božja je snaga u čovjeku polagano stvarala prostor za sebe i tamo ostajala preobrazujući samog čovjeka u sebe.

Riječi Kraljice mira jesu riječi koje nas pokušavaju učiniti čvršćima i otvorenijima za ono što nam Bog nudi. Njihovim provođenjem u djelo ne prestajemo biti ljudima, nego to postajemo još i više. Ne stiže se, naime, Bogu preskačući stubu naše ljudskosti. Bog dobro zna da smo ljudi. Ta stvorio nas je. No, ne želi da ostanemo u svojoj krhkosti. Želi da se ta naša krhkost pretvori u njegovu snagu, da poput njega uskrsnemo iz svih naših

poteškoća. Jesmo li toga svjesni? Tko zna! Bilo bi zacijelo dobro da već jedanput prestanemo krivo birati u svome životu. Svi ovozemaljski bogovi ne mogu nam ništa dati, sve nam može dati samo Bog koji se piše velikim početnim slovom. Nimalo stoga ne griješi Kraljica mira kada nas želi naučiti moliti se, ne poslije, nego sada. Molitva je put k Bogu, čisto pjesništvo. Pronalazimo prave istine i prave odgovore. Znaju to dobro svi oni koji se mole. Kolikogod to netko pokušao zaniijekati i ismijati, njih uvijek ima i uvijek će ih biti. Svojim postojanjem mijenjaju ovaj svijet i stvaraju zdrave ljudske zajednice. U radosnim trenucima šire radost i opuštenost, a u teškim trenucima za sve nas šire odlučnost i miris slobode.

Kao i mnogo puta do sada molitva će nas spasiti u našim teškim trenucima. Nju nam nitko ne može uzeti i nju nam nitko ne može zabraniti. Pročišćeni i učvršćeni njome znat ćemo što nam je činiti. Zacijelo nije nam se obeshrabriti. Zašto bismo to učinili? Ta mi tek nakon silnih godina i stoljeća gradimo zajednicu koja bi nas mogla dostojno zaštititi i dati nam kruha i ruha. To ne znači da smo do sada bili nesposobniji od drugih. To samo znači da smo imali teži zadatak i ništa više. Bila je toga zacijelo svjesna i Kraljica mira kada nam je došla da bi se preko nas očitovala i drugima. Mogla je to ne učiniti, ali nije. Prepoznala je našu čvrstinu i nesalomljivost. Prepoznamo je samo i mi i konačno već jedanput uskrsnimo. Zasučimo rukave i počnimo do kraja misliti svojom glavom. Razaberimo tko nam želi dobro, a tko zlo, bez obzira na njegove riječi i prijatelje koje ima. Nakon toga znat ćemo što nam je činiti i riješit ćemo se uspješno svih kontejnera i svih pučkih kuhinja. Nije nas Bog za to stvorio. On nas je stvorio biti slobodnima i dostojnima. Govori nam o tome Kraljica mira već dugi

niz godina našim hrvatskim jezikom. Tko, dakle, može opravdano reći da ju je teško razumjeti?

Uskrs je pred nama. Neka je blagoslovljen svim obespravljenima i nepravedno guranima na rub. No, neka je blagoslovljen i njihovim progoniteljima da bi tako konačno progledali i priklonili se pravednima.

Glas mira, X, 4, Međugorje, 2001., str. 5.

PLAŠT

U mjesecu svibnju uvijek puno govorimo o Gospi. Prisjećamo se da je rodila Isusa našega Boga i našega brata, pa je zbog toga ujedno i naša majka. Isto tako držimo da nas čuva tijekom čitavog našega života obavijajući nas svojim majčinskim plaštem. Nije stoga čudno da joj se tijekom ovoga mjeseca i tijekom listopada molimo na poseban način.

Oni što su sebi umislili da svijet počinje od njih, na sve ovo odmahuju rukom. Ta tko je vidio da nas netko treba čuvati osim nas samih, i to još skrivajući nas pod svoj plašt! Nismo djeca i to nam ne treba. Ipak, gledajući njihove postupke itekako se opaža da svojim plaštem neprestano pokušavaju prekriti sve oko sebe. Samo je njihova istina prava istina, samo je njihova pravda prava pravda. Svugdje gdje nisu zavladaali nastoje što prije zavladatai i to nazivaju donošenjem demokracije, napretkom u svakom pogledu. Nije im važno što ih pozivaju samo jednaki njima, važno im je samo da i sebe i druge što prije i što jednostavnije uvjere u svoje poslanje. Da bi to postigli, čak stvaraju svjetska udruženja. U isto vrijeme drugima zabranjuju da stvore udruženje za svoju zaštitu na onom području gdje žive. Drznu li se to učiniti, proglašava ih se zaostalima i sva su sredstva dopuštena.

Kada bi Gospa postupala na gore opisani način, malo tko bi pristajao uz nju i malo tko bi joj dragovoljno posvećivao čitava dva mjeseca u godini. Budući da ljudima donosi samo sreću i zadovoljstvo, oni su spremni učiti od nje mudrost života i drugima o njoj govoriti. Za te svoje napore ne dobivaju nikakvu tvarnu dobit, kao što

je dobivaju oni koji se izruguju Gospi i naučavaju svoju istinu i pravdu. Svijet se zbog toga mijenja neprimjetno, ali vrlo uspješno. I što je više onih koji se znaju prekriti Gospinim plaštem, više je onih koji ne plaču, onih koji su hrabri, onih koji su jednom riječju uspješni u životu. Kamo god prođu iza njihovih stopa ostaje mir i pravda. Oni drugi kamo god prođu iza njihovih stopa ostaje nemir i nepravda.

Sjećajući se Gospe ovoga svibnja svakako ćemo se sjetiti i Kraljice mira koja se još uvijek, prema svjedočenju vidjelaca, ukazuje u župi Međugorje. To je ona ista Gospa koja se ukazivala u Fatimi, u Lourdesu i na drugim mjestima. Zbog različitosti vremena njezina su ukazanja imala različit oblik, ali im je uvijek namjera bila kraljevstvo Božje približiti čovjeku i podsjetiti ga da ne smije tek tako zaboravljati na svoje podrijetlo. Ono zacijelo nije bitno obilježeno bogatstvom, slavom i čašću, već je bitno obilježeno Božjom stvarateljskom moći. Bog nas je stvorio i htjeli mi to ili ne nije nam moguće pobjeći od te istine. Onaj tko to prije shvati prije će početi voditi dobar i zadovoljan život. Ostali će se mučiti i pokušavati svojom krhkošću nadoknaditi Božju svemoć. Zar je uopće potrebno reći da to nije moguće? Kraljica nas mira neprestano pokušava naučiti toj istini. Bog je s nama i nikada ne odlazi od nas, samo se nama događa da odlutamo od svoga Boga i da počnemo tražiti neki drugi plašt pod kojim bismo se mogli skriti. Mnogi od onih koji su dolazili i koji dolaze u Svetište Kraljice mira shvatili su tu istinu. Odlučili su se u skladu s njom promijeniti svoj život i ne dopuštati raznoraznim samozvancima upravljati njihovom budućnošću. Nema, dakle, smisla razbijati glavu time zašto se hodočasnici skupljaju u tolikom broju u Svetišu Kraljice mira, već treba poslušati njihovo iskustvo i tek tada početi razbijati glavu, ali pitanjem što ja osobno trebam učiniti? Nema zacijelo

nikoga tko može reći da je savršen i da ne bi ništa trebao činiti. Pronađe li se netko takav, može mu se samo pokušati pomoći i ništa više. Dotle trebamo usavršavati svoj govor i svoje ponašanje da bismo bili uvjerljiviji samima sebi i drugima.

O svemu ovome ne vjerujem da misle oni koji znaju oružjem prošetati Svetištem Kraljice mira. Osjećajući se nadmoćnima zbog toga čelika koji ih okružuje, oholo se svima podruguju i poručuju da je zaštićen samo onaj tko je pod njihovim plaštem. Svaki drugi plašt odbacuju i proglašavaju konzervativizmom, nacionalizmom, nedemokratičnošću i ne znam kako još sve ne. Nije mi poznato i ne istražujem kako se osjećaju kada vide dva nova prometna znaka koja su nedavno osvanula pred ulazom u Svetište Kraljice mira. Ne znam da igdje u svijetu u nekom svetištu postoje takvi znakovi: zabranjen ulazak osobama s oružjem i bojnim vozilima. Ti znakovi nisu na sramotu svetišta, već na sramotu onoga tko je skrivio da nekomu uopće padne na pamet da ih tu stavi. Ako grubom silom ne budu skinuti i razbijeni, ostat će tu sve do onoga trenutka kada više ne budu potrebni.

Ovaj svijet na kojemu živimo zacijelo neće spasiti silna tehnika koja se danas pojavljuje, već će ga spasiti oni koji znaju razmišljati. Takvi će se znati okoristiti tom tehnikom i svim ljudskim dostignućima, ali nikada neće proglasiti da je to ono što nam daje smisao. Isto tako onoga tko dobro zna trgovati po čudorednim ili nečudorednim načelima, nikada neće proglasiti veličinom samo zbog toga. On samo časno ili nečasno obavlja svoju zadaću i ništa više. Velik je samo onda kada spozna tko je Bog, tko je on sam i tko je drugi kraj njega. Lijepo nam to poručuju svibanjske pobožnosti i Gospin plašt. Jesmo li već počeli dobro razmišljati?

Glas mira, X, V, Međugorje, 2001., str. 5.

MISAO

Punih dvadeset godina Kraljica Mira neprestano govori u Međugorju. Ispred njezina kipa i ispred naših očiju prošli su milijuni ljudi. Njihovi tragovi ostali su duboko zapisani u povijest. Naraštaji ih se s ponosom sjećaju i odlučuju vladati se poput njih.

Nije bilo lako izdržati ovih dvadeset godina. Mnogo toga se sručilo na one koji su bili prvi pozvani svjedočiti o prisutnosti Kraljice Mira. Bio je komunizam, bio je rat, bila je nevjera... Trebalo je zaista biti hrabar i bez obzira na sve ostati pri svojim uvjerenjima. Mogli su to samo oni koji su se odgojili na čvrstoj ljudskosti i čvrstoj vjeri. Poput proroka Staroga zavjeta govorili su svome narodu i drugim narodima. Nije bilo važno što se u svojoj poniznosti nisu tako osjećali, važno je da su takvi bili. Glas o njihovu držanju pronosio se diljem svijeta i privlačio nebrojeno mnoštvo. Ljudi su spoznavali da se u ovom uzburkanom vremenu, vremenu kada se sloboda sustavno gazi u ime »velikih« načela, može živjeti potpuno slobodno osjećajući se ispunjenima do dna duše. Riječi koje je izgovarala Kraljica Mira plijenile su svojom jednostavnošću i svojim bogatstvom. Ništa tu nije bilo senzacionalističkoga, ništa što bljesne i zaslijepi na prvi pogled, pa poslije čovjeka ostavi praznim. Poput mudre majke, Kraljica Mira je podučavala svoju djecu čineći ih dobrima i sretnima. Povijest je liječila svoje rane.

Svjedoci smo da se u današnjem svijetu ustrojila velika i veličanstvena skupina ljudi čiji je smisao života živjeti po porukama Kraljice Mira. Za razliku od drugih, ova skupina nije zatvorena i nije svrhom samoj sebi. Poput evanđeoskog kvasca prisutna je u ovom svijetu i

uporno ga mijenja poput kapi koja dube kamen. Zahvaća ljude iz svih slojeva društva i stvara takvu duhovnost koja nas vraća na početke kršćanstva. U Svetom pismu čitamo kako je to tada bilo lijepo. Svi su, kaže ono, bili iste misli, istoga duha. Mogli su biti takvima zahvaljujući tome što nisu bili sebični. Znali su da imaju pravo živjeti i da to pravo jednako tako imaju i drugi oko njih. U izgrađivanje nove skupine ljudi, koja je polako počela uzimati naziv Crkva, nisu kretali zbog tvarnoga bogatstva. To im Crkva jednostavno nije mogla i htjela pružiti. Čak im je sve uzimala i natrag davala samo prema potrebi. U tu »pustolovinu« ulazili su zbog duhovnoga bogatstva. Osjećali su da je Isus Krist duboki smisao njihova života i da iza prividnosti u kojoj živimo postoji svijet koji je tek prava zbilja. Nošeni tim uvjerenjem nisu se bojali trpjeti i biti neshvaćenima. Odgajajući se na njihovu primjeru, svi oni koji su doživjeli riječi Kraljice Mira danas grade svijet ljubavi i mira. Nitko im za to ne daje velike novce i velika priznanja. Oni to jednostavno hoće. Zbog toga njihov primjer privlači uvjerljivošću i ljepotom. Bude, istina, i onih koji pokušavaju biti lažnim svjedocima, ali ta se njihova rabota brzo otkriva. Znamo za takve primjere i ne treba ih navoditi. No, oni nikako ne mogu potamnjeti plodove Duha koji nam se pružaju preko događaja u župi Međugorje. Bog progovara suvremenom čovječanstvu i nitko ga ne može omesti. On je jedini i pravi vođa na ovome svijetu.

Nitko, naravno, ne zna koliko će još vidljivo trajati ukazanja Kraljice Mira. Možda to znaju samo vidioći zahvaljujući svojim razgovorima s njom ili tajnama koje im je ona povjerila. No, to je ustvari potpuno nevažno. Važno je da se Kraljica Mira ukazala i nama nevjernim ljudima vidljivo pokazala da postoji i druga stvarnost, da je istina ono što je Krist govorio. Što se dalje bude

ukazivala, to će nama ljudima biti lakše shvatiti stvarnost koja nas očekuje poslije ovozemnoga života. Službena Crkva će se naravno jednoga dana vidljivo očitovati o svemu ovome. Ne trebamo biti nestrpljivi i požurivati je. Pa zar njezin stav već sada nije prisutan u ovim događanjima preko Papinih izjava, te dolazaka i izjava raznih kardinala i biskupa? O dolascima svećenika ne treba trošiti riječi. Od samoga početka ukazanja Kraljice Mira poput marljivih mrava oni su tu i prate Božji puk u njegovu hodu prema Gospodinu i prema svojoj ljudskosti. Nije stoga čudno da se sada okupe i na zajedničkom susretu. Jednom godišnje dođu sa svih strana svijeta i kroz zajedničku molitvu i razmišljanje pročišćuju svoju misao i učvršćuju svoje odluke.

Istaknuo bih još jedan plod događanja u župi Međugorje. Kraljica Mira nam je svima pomogla prevladati pogrešnu povijesnu postavku da se narod Božji dijeli na sloj onih koji upravljaju i sloj onih koji slušaju. Sada je svima postalo jasno da svi trebaju upravljati i da svi trebaju slušati. Svatko je jednako odgovoran za širenje kraljevstva Božjega na zemlji. Jedina je razlika u ulogama koje nam je Bog namijenio. Svaka ta uloga jednako je časna i jednako zahtjevna. Tko je dobro odigra do kraja zlatnim će slovima biti zapisan u ljudskoj povijesti.

Obljetnice dolaze i prolaze. Bit će tako i s 20-om obljetnicom ukazanja Kraljice Mira. Ako budemo mudri, ostat će ona u nama poput kamena u temelju, a ako ne, bit će to vjetar koji će prohujati mimo naše glave i ubrzo biti zaboravljen. Ja vjerujem u našu mudrost, u misao koja nas vodi iz trenutka u trenutak. Temeljim to na osjećaju koji doživljavam u doticajima s hodočasnici Kraljice Mira.

Glas mira, X, VI, Međugorje, 2001., str. 5.

PUTOVI SLAVE

Više-manje svakome je danas jasno da je vijest o Kraljici Mira doprla do zadnjega kutka kugle zemaljske. Najlakše se u to uvjerava onaj tko putuje i tako dolazi u doticaj s različitim skupinama ljudi. Zahvaljujući sredstvima društvenog izvješćivanja saznali su o onome što se događa u tamo nekom hrvatskom selu i počeli razmišljati o tome. Nije im pritom pred očima poglavito bila njihova narodna i vjerska pripadnost, već misao da Bog vidljivo zahvaća u povijest ljudskoga roda. Shvaćali su da postoji nešto što nas nadvisuje, netko tko se brine o nama. Zbog toga su postajali spremnima otvoriti svoje srce i u njega primiti poruku koja se nudi.

Nažalost nisu svi takvi. Ima i onih koji ne samo da odbacuju ukazanja Kraljice Mira, nego ih uopće nije briga za njih. Takvi su izabrali neke svoje putove i ne žele se zamarati putovima koje im nudi netko s nebesa. Uspjelo im je dokopati se položaja i vlasti i ne žele to promijeniti ni za što drugo na ovome svijetu. Kada nastupaju, nastupaju odrješito i sveznajuće. Uopće ih nije briga za nečije suze, za nečiju nevinost. Važno je da su uspjeli proširiti određenu sliku o sebi, da su dospjeli na naslovne stranice. Kao narod znamo mi to dobro ovih zadnjih godina. Najprije smo morali voditi besmisleni – nametnuti – rat, poslije nam nisu dali, i još to čine, završiti taj rat. Htjeli bi da se neprestano bavimo samima sobom, našim ranama i našim pogriješcima, najviše njima. Čak preuveličavaju naše pogriješke, svu našu prošlost i budućnost dovode pod znak pitanja. Naravno da griješe. Kada smo ih trebali, njih nije bilo, sada kada ih ne trebamo, odjedanput su na svakom koraku. Što drugo zaključiti nego da im je samo želja ne dopustiti

nam otrgnuti se s lanca, ne dopustiti nam živjeti kao ljudi. Na taj način nadaju se postati slavnima i velikima. Koja drskost!

Usuđujem se reći da je hrvatski narod prepoznao glas svoje Kraljice Mira. Unatoč svemu što ga je snašlo neprestano je oko nje i pokušava se izdići iz mržnje koju mu nameću. Spoznao je da se mržnjom ništa ne može postići. Možda baš zato danas ovako i nasrću na njega. Žele ga ukaljati, reći da je jednak kao i ostali, utrnuti onaj žizak vjere koji gori u njemu. Zbog toga ima veliku odgovornost to nikako ne dopustiti. Proći će ova zla vremena, a ostat će sve ono dobro koje je netko učinio. Tada će današnja strašila pokunjiti svoje glave i zažaliti zbog zlih putova kojima su išla. Nećemo se naslađivati njihovom budućom mukom. Zna Bog što će s njima učiniti. Naša osveta jest naša odluka da ćemo ići onim putovima koje nam nudi Kraljica Mira. Nisu to putovi bezizlazja, već su to putovi slave. Svatko onaj tko je imao dovoljno hrabrosti pouzdati se u svoga Boga i hrabro krenuti naprijed, kada mu se činilo da su svi putovi zatvoreni, dobro zna što to znači. Nije slava nešto što ti drugi omogućuju iz tko zna kakvih razloga, slava je nešto što sam posiješ u sebi i onda pustiš da naraste. A sjeme daje Bog. Na prvi pogled neugledno je i ne daje nikakvu nadu u rast. Od čovjeka zahtijeva biti jednostavnim i malenim, u svakom trenutku otvorenim za sve događaje oko sebe i u sebi. Tko sve gleda pod znakom korisnosti, lako sve ovo odbaci. No, onaj tko povjeruje i krene ovim putovima prepoznat će jednoga dana mudrost koja se krije u ovoj jednostavnosti.

Dogodi se ponekada da onaj tko ide pravim putom dođe do zida. Mučio se, činio sve što je u njegovoj moći, a onda odjedanput sve dođe pod znak pitanja. Netko je stavio prepreku na put. Mučno je u takvim trenucima. Ako smo neoprezni, čak se počnemo pitati zašto Bog

dopušta nešto takvo. Bojimo se, naime, i pomisliti što bi se moglo dogoditi ako ne uspijemo ukloniti tu prepreku s puta. A istina je da ako uđemo hrabro u borbu, zacijelo ćemo pobijediti. Bog svoje nikada ne ostavlja same. Sve prepreke jesu samo trenuci spoznavanja što dalje činiti, trenuci učvršćivanja onoga već učinjenog. Vjerujem da nam se to ponekada dogodilo. I tada smo se zastidjeli za svaki trenutak dvojenja i umora. Spoznavali smo da se slava ne postiže preko noći. Korak po korak taloži se u nama i dovodi nas do postignuća našega htijenja. Tada i oni koji su bili protiv nas okreću se k nama i žele biti u našem društvu. Znaju da smo sposobni uspjeti i obraniti svoje.

Puni vjere u svoga Boga i u sebe, trebali bismo se okrenuti izgrađivanju ovoga svijeta. Besmisleno je to pripustiti bilo kome drugome. Zašto ne bismo zavrnuili rukave i sami pokušali izgraditi ovu zemlju i na nju donijeti Božje kraljevstvo. Nije ono samo gore negdje na nebesima. Ono treba najprije biti na ovoj zemlji, biti u nama. Crkva nas kroz čitavu svoju povijest na to poziva. Istina, znala je ponekada i sama pogriješiti, ali ne treba se tjeskobno na to obazirati. Sve pogreške trebaju biti samo putokazi kako se ne bi trebalo nikada više ponašati i gotovo. Crkva i mi u njoj imamo što reći ovome svijetu. Kršćanstvo nikada nije bilo i nikada neće biti tjeskobno naviještanje. Ono je *radosna vijest*, ona vijest koja nas umorne okrijepljuje i širi se po ovoj zemlji. Ne bismo smjeli propustiti priliku biti mu suradnicima ili još bolje rečeno: svjedocima. Taj put dovest će nas do slave i moći ćemo dostojanstveno podignuti svoje glave. Neki novi svijet ukazat će nam se pred očima. Oni koji nasrću na nas ostat će iznenađeni i uplašeni. No, to je samo njihova briga.

Glas mira, X, 7, Međugorje, 2001., str. 5.

ODGOVOR

Iako svojom pojavom nikada nisu izazivali prepirku, događaji u župi Međugorje ponekada su prikazivani upravo na taj način. Netko je nekome htio dokazati da su ti događaji istiniti, netko je nekome htio dokazati da je sve to samo velika zabluda i ništa više. A oni su dotle išli dalje i ispunjavali svoje poslanje.

Danas je sve više i više onih koji drže da se oko ovih događaja ne treba prepirati. Već odavno pokazali su da je Bog na djelu u ovo naše današnje suvremeno vrijeme i da se jedino može istraživati na koji smo se način uključili u ta događanja. Svaka prepirka je samo gubljenje vremena. Ako se baš želimo služiti vještinom svojih riječi, onda bismo njima trebali svjedočiti o onome što smo vidjeli i čuli. To svjedočenje ujedinjeno s primjerom našega dobrog ljudskog i kršćanskog života, pokazat će pravi put i onima koji se još nisu uvjerali u veličinu ovih događanja.

Onaj tko površno gleda na svijet oko sebe zacijelo nije zapazio da su se mladi itekako priključili mijenjanju današnje naše uljudbe po porukama Kraljice Mira. Krajem srpnja i početkom kolovoza već dugi niz godina okupljaju se u svetištu Kraljice Mira i svjedoče svoje životno usmjerenje. Ne dolaze da bi se zabavili i protratili nekoliko svojih dana, već da bi se odmorili u društvu sa svojim Bogom i shvatili što im to on danas poručuje. Spremni su na zdravo djelovanje, spremni su od ovoga svijeta učiniti svijet u kojemu je lijepo živjeti svakom čovjeku. Takvim svojim stavom odbacuju naplavine raznoraznih mišljenja koja su ih pokušavala odvesti svojim stazama. Dokazuju da unatoč nedostatku velikog

životnog iskustva znaju izabrati prave stvari i korak po korak se približavati tome velikom iskustvu. Nije stoga čudno da su se u velikom broju znali okupiti i na slavlju Jubileja 2000. s papom Ivanom Pavlom II. Kriknuli su jednostavno u ovaj današnji svijet da im je dosta prijevara i lažnog života. Žele život ispunjen smislom i radošću.

Bilo bi itekako pogrešno ako bi stariji pokušali iskoristiti današnje raspoloženje mladih za neko svoje razračunavanje. Veliki odgovor koji danas mladi daju na raznorazne upite tako bi se pretvorio u veliki poraz. Nestalo bi one topline i onoga prihvaćanja drugoga. Počeli bismo se dijeliti na »za« i »protiv«. Naravno da nas ta podjela ne bi nikamo dovela. Zbog toga je na starijima zadaća čuvati ovu otvorenost i ovu ustrajnost koju mladi stvaraju. Znadnu li je čuvati, i sami će se oslobađati svojih zabluda. Jedna od tih zabluda svakako je da je dovoljno biti starijim pa da se mnogo toga zna. No, znamo da to nije tako. Potrebno je dubinski živjeti svoj ljudski i kršćanski život, pa tek poslije toga usuditi se pomisliti da nešto znamo u životu. Dotle nam je se mučiti i boriti da jedanput konačno progledamo i na pravi način odgovorimo na izazove oko nas. Pitanje je, dakle, mogu li stariji sve ovo izvesti? Mogu, ako se usude. Jednostavno i kratko. No, potrebno je najprije skupiti hrabrosti i shvatiti da se u svakom čovjeku na ovoj zemlji nalazi barem mrvica mudrosti. Tražeći tu mudrost u drugome, čovjek će korak po korak dolaziti bliže i svome Bogu.

Tko to želi uvijek će naći izgovor da tako ne mora činiti. Ako mu ne ide dobro u životu, govorit će da oni koji imaju sve potrebno za život mogu sebi dopustiti razmišljati na razne načine a ne samo na način kako preživjeti. Onaj tko ima sve, nehajno će odmahnuti rukom i reći da mu takvo razmišljanje nije potrebno.

Bude li na to gubio vrijeme i sam će zapasti u potrebu. Zar se treba puno mučiti pa dokazivati da ovakvi izgovori ne vrijeđe? Oni vrijeđe samo za lijenčine i kukavice. Hrabar čovjek, bez obzira kako mu bilo na ovoj zemlji, hrabro ide naprijed i pokušava nešto novo postići. Zna da je hrabrost ključ koji otključava vrata prostorije gdje se nalazi sreća.

Ne mogu a ne prisjetiti se u ovome govoru o mladima i našega hrvatskog naroda. Kao narod star je, ali svojim državnim uređenjem itekako je mlad. Dobro se to opaža. Prošao je i još na žalost prolazi kroz različita iskušenja. Pred njim je život i treba odgovoriti na koji ga način prihvaća. Najpogubnije bi bilo ako bi to bilo slijepo prepuštanje događajima. Na taj način ništa se ne bi izgradilo i nikada ne bismo uspjeli ući u društvo odraslih naroda. U ovom povijesnom času hrvatski bi narod, baš poput mnogobrojnih mladih, trebao postati svjestan svoje važnosti i veličine i tako krenuti naprijed. Sve današnje poteškoće će otpasti, ali će ostati zabilježeno kako smo se vladali tijekom ovih poteškoća. Dobrih primjera već je mnogo, poznajemo ih i ne treba ih ponavljati. No, što je s nama, kamo to mi spadamo?

Događaji idu naprijed i nikoga ne čekaju. Bili mlađi ili stariji, uključiti nam je se u njih. Ne učinimo li to ostat ćemo na rubu današnjega svijeta. Tada će biti kasno govoriti: da smo znali! Znali smo, a drugo je pitanje jesmo li išta učinili.

Glas mira, X, 8, Međugorje, 2001., str. 5.

STAV

Jedanput je Isus rekao da ako ne budemo kao djeca nećemo ući u kraljevstvo nebesko. Nema se što dodati ni oduzeti ovome izričaju. On je tako životan da nas zahvaća do srži našega postojanja. Priklanjaju mu se čak i oni koji ni malo ne polažu na čovjekovu nutarnjost. Takvi zaista žele da mnogi budu poput djece. Samo, nije to mišljenje u Isusovom smislu. Biti dijete za njih nije životni stav, već način kako da se okoriste drugima. Zbog toga ne žele sami biti djetetom. To su namijenili za druge, a za sebe su namijenili uživanje u ovozemaljskim slastima. Kako neozbiljno i kako zlo!

A najveći ljudi naše ljudske i kršćanske povijesti bili su djeca, kako u tjelesnom, tako i u duhovnom smislu. Njih nitko nije učinio takvima, sami su se na to odlučili i to postigli. Razumljivo da su im u tomu pomagali slični njima. Postavši djecom obogatili su i preobrazili ovaj svijet u kojemu trenutno živimo. Namjesto iskorištavanja drugoga, nastupilo je uzajamno pomaganje, namjesto žalosti, nastupila je radost, namjesto nemira, nastupio je mir, namjesto... Silnici su bili pritjerani uza zid. Dječja veličina pomutila im je uspostavljeni red stvari i pokazala ih kao lašce, gramzljivce i prevrtljivce. Obraniti se nisu mogli jer je protivnik neprestano bio tu i neprestano bio neuhvatljiv. Vjerujem da nije potrebno nabrajati sve ovako pobijeđene silnike. Ustvari, svi su pobijeđeni bez obzira zvali se oni internacional-socijalistički, nacional-socijalistički, fašistički, demokratski ili bilo kako drugo. Silnici su uvijek silnici pripadali bilo kome. Dobri će ih se ljudi kloniti i biti spremni pomoći im ako im to nekada zatreba, loši će se

ljudi priklanjati njihovom društvu i biti spremni na bilo koji način prvom prilikom zasjesti na njihovo mjesto.

Kad se već ne želimo prisjećati velikih silnika, prisjetimo se barem jednoga velikana iz naše sredine. U mjesecu rujnu Crkva nas podsjeća na jednoga takvoga: Blaženu Djevicu Mariju. Njezino rođenje stavila je u svoj kalendar. Tijekom vremena za taj se dan ustalio naziv Mala Gospa. Ne znam što je mislio onaj tko ga je prvi predložio, ali mene taj naziv podsjeća na Marijinu veličinu prožetu dječjom jednostavnošću i dobrotom. Unatoč svim životnim poteškoćama znala je ostati poslušna Božjoj riječi i tako postati majkom Isusa Krista. Mogla je krenuti i drugim putem, ali, eto, nije. Vjerovala je da je Božja riječ ono svjetlo koje može rasvijetliti čovjekove najdublje tmine i zdrava ga izvesti iz njih. Sve ovo i još mnogo toga više ljudi su prepoznali u njoj i zato je slave do dana današnjega. Raduju se njezinim blagdanima, posvećuju joj crkve, pišu joj pjesme, slikaju slike. Nema toga tko imalo drži do sebe, a da nije progovorio o njezinoj veličini. Držao je da time i sam postaje veći i slaviji. I nije pogriješio. Svatko onaj tko je znao prepoznati Marijin stav i primijeniti ga u svome životu postajao je drugačijim i boljim. Odjedanput je prepoznao da ga blagoslivlje Bog i ljudi. Što mu treba više od toga?

Što li sve naše majke misle o Marijinom stavu i veličini? Što li misle očevi? Zanima me njihovo mišljenje malo više nego mišljenje drugih u ova sudbonosna vremena za naš narod. Htjeli to oni ili ne prvi su na braniku naše opstojnosti i naše domovine. Nije to nikakva sramota za njih, kao ni za očeve i majke svih drugih naroda na ovome svijetu koji su u nevolji. Prepoznaju li što nam se svima događa? Ovakve i slične misli najviše su mi se vrtjele po glavi dok sam ljeti putovao našom domovinom. Uživao sam zaista u prelijepim nedirnutim

krajolicima, disao čist zrak. Onda bi mi iznenada glavom prorile misli: a gdje su ljudi? Njih nije bilo. Samo zagriženi čuvar okoliša rekao bi da je to dobro, zaboravljajući da ne mora nužno biti nered tamo gdje se nalazi čovjek. Što li su mislili naši očevi i majke dok su putovali tim istim krajevima? Jesu li se zadovoljili političarenjem ili su donijeli i neki suvisli zaključak?

Usuđujem se reći da ne vjerujem da je Blažena Djevica Marija zadovoljna našim praznim krajevima. Ta bezbroj puta nas je pomogla kroz našu tešku povijest. Tijekom ljeta spominjali smo se tih njezinih podviga u našu korist: Sinjska Gospa, Širokobriješka Gospa, Aljmaška Gospa... i da ne nabrajam dalje. Jesu li ti spomendani bili životni poticaji za nas ili samo još jedno od prohujalih slavlja? Bože, kada ću prestati postavljati ovakva i slična pitanja? Zaista mi nisu draga, a postavljati ih moram. Nuka me na to i Kraljica mira. Progovorila je u našoj sredini i učinila nas prijateljima mnogim narodima diljem svijeta. U isto vrijeme nisam potpuno uvjeren jesmo li mi sami prijatelji samima sebi. Ne može se slijediti Kraljica mira, a ne biti prijatelj sebi i svome narodu. Ona, naime, svojom ličnošću ne zarobljava našu osobnost nego nas oslobađa za još veću ljubav prema svemu stvorenom. Rijeke hodočasnika svakodnevno to dokazuju.

Na morskoj obali djeca se stoljećima igraju u pijesku. Grade kule, a onda ih opet ruše. Njima je to zanimljivo. Osjećaju se slobodnima i znaju da ne mora sve teći po ustaljenim pravilima. Tko im se pridruži u igri otkrit će da ta njihova igra ima itekako veliku ozbiljnost. Ubrzo će shvatiti da su djeca pobijedila njegovu umišljenu veličinu. I bit će mu drago.

Glas mira, X, 9, Međugorje, 2001., str. 5.

TRUBA

Jedna od prvih stvari iz vojničkog života koju sam naučio bila je truba. Oružje me nije toliko privlačilo, ali truba jest. Bilo je u njoj nečega tajnovitoga, nečega što poziva. Prošao sam kasnije i prisilan vojnički život i dobrovoljan hod po bojišnici za vrijeme zadnjega rata, ali truba je ostala moj pojam za tu drugačiju stvarnost od ove naše svakidašnje.

Teško mi se ovih dana oteti ovakvim slikama. Vojničke trube zlokobnije tule nego one iz mojih dječaćkih razmišljanja. Tjeskoba je pritiskla ovu malenu kuglu zemaljsku. Spremaju se čete, momci odlaze ratovati, jesen je, lišće opada, djevojke sanjaju o povratku svojih voljenih. I svatko kaže da je istina na njegovoj strani. A ona je samo jedna i ne može se jednima udjeljivati ovako, a drugima onako. Bože, što su učinili od naših snova! S kojim pravom remete naš mir, mir nas koji želimo dobro svakom čovjeku, mir nas koji ne držimo da je naša istina baš ona zadnja istina, mir nas... Čemu dalje nabrajanje. Trube okupljaju svoje podanike, bez osjećaja, bez glazbe koju bi trebale posjedovati. Sve je suho i tmurno. Negdje pod šatorom u pustinji majka pokriva dijete i kaže mu da se ne boji. A ono ne razumije, ne zna čega bi se bojalo, ništa nije skrivilo. Vidi samo da se majka boji, pa je i samo počinje slijediti.

Svako dijete, svaka majka, svaki mladić, svaki vojnik Božji su. On ih voli i htio bi ih zakriliti svojom rukom. Nije mu do toga da ih nema, da ih opaja mržnja. Već godinama o tomu nam govori Kraljica mira. Ustala je davno protiv onih koji svojim nemirom pokušavaju i žele zaraziti druge. Zemlja na kojoj živimo nije mjesto gdje

bismo nasilno dokazivali svoje uvjerenje u ovo ili ono. Ona je mjesto gdje trebamo živjeti kao braća i sestre, gdje zajednički trebamo graditi naš dom. I bilo je onih koji su razumjeli njezin govor, i bit će onih koji će razumjeti njezin govor. A bilo je i onih drugih. Današnja turobnost zacijelo je plod onih drugih. Nisu se dali voditi Božjom rukom, radije su svojim silama snovali i pokušavali mijenjati ovaj svijet. No, nije to lako. Najprije je potrebno promijeniti sebe da bi se promijenilo drugoga. Mijenjajući sebe u nas ulazi Božja snaga i kao takvi sposobni smo učiniti mnogo toga što prije jednostavno nismo znali i mogli učiniti. Lijepo o tome svjedoče oni koji su dopustili da ih Kraljica mira povede svojim putom ili su ih proganjali zbog toga. Ni u jednom ni u drugom slučaju nije im bilo lako. Bilo je potrebno učiniti i podnijeti mnogo toga ne očekujući nikakvu posebnu nagradu za to. Njihov primjer utjecao je na druge, pomagao im otvorenim očima gledati ovaj svijet i u njemu pronalaziti svoje mjesto. Spoznavali su da se živjeti može samo onda kada svoje sile ujedinimo s Božjima. Tek tada one dobivaju svoj smisao i čovjeku daju mogućnost iskusiti potpunu drugačiju stvarnost od ove naše svakidašnje. Tko kaže da ne bi bilo izvrsno kada bi ljudi razumjeli što im to kaže Kraljica mira? Nitko tada ne bi govorio o ratu, govorio bi samo o tome kako je lijepo da postoje i ljudi drugačije boje kože i drugačijih uvjerenja. Pritom bi se sva ta različitost slijevala u zajedničku cjelinu, kao što se mali šareni kamenčići slijevaju u prekrasni mozaik.

Trube trube i paraju ljudima uši. Neumorni papa Ivan Pavao II. dobro prosuđuje njihovu zlokobnost. Zbog toga i govori protiv njih, ne opravdavajući zlo koje se nanosi bilo kome. Posebno govori protiv namjere zla da svoju krivnju prebaci na religije tako što će sve proglasiti

sukobom tih religija. A to je potpuna besmislica. Čovjek koji vjeruje u Boga ne može nanositi zlo drugome. Zlo nanosi samo onaj čovjek koji u svoje osobno ime ili u ime neke religije napada drugoga. No, religija nema s tim nikakve veze. Potrebno je stoga unijeti što više svjetla u tamu koja se sprema. Kraljica mira u svojoj poruci jasno kaže da sotona danas želi rat i mržnju. Ne smijemo mu to dopustiti. Bog je s nama i nema te sile koja nas može pobijediti na bilo koji način. Važno je samo da to već jedanput shvatimo.

Bilo kako ovaj svijet izgledao, nismo nevažni u njemu. Imamo mu što ponuditi i možemo ga povesti naprijed. Baš u onome trenutku kada izgleda da ništa ne možemo učiniti, možemo najviše. Takvi trenuci jesu samo privid i ništa više. Tko se usudi hrabro proći kroz njih spoznaje da je mnogo jači nego što je mislio. Svaki veliki čovjek bio je takav. Činio je ono što je drugima izgledalo nemoguće i poveo sebe i druge naprijed. Sadašnja vremena u kojima živimo jesu upravo takva vremena. Plaše nas svojim mrakom, svojim trubama, a na nama je shvatiti da nam ništa ne mogu. Nije potrebno učiniti nešto za što će mnogi čuti i čemu će se mnogi diviti. Za početak je sasvim dovoljno početi moliti. Plodovi toga vrlo brzo će se vidjeti, a da sami nećemo morati ni o čemu govoriti na poseban način. I bit će nam drago da smo to počeli. Pobjeda će nam se nasmiješiti poput prekrasnog cvijeta u ranu zoru.

Glas mira, X, 10, Međugorje, 2001., str. 5.

RIJEKA

Jednoga dana Kraljica je mira progovorila ovome svijetu. Bio je to odlučan i smislen nastup. Nisu je svi dočekali raširenih ruku. Jedni su joj se usprotivili, druge je zbunila, treći... No, bilo je i onih koji su govorili da su je razumjeli. I zaista, njezin je govor preko njih potekao poput bistre i brze gorske rijeke. Jednostavno su je pokušali svjedočiti.

Jedan od onih koji će zacijelo ostati zapisan neizbrisivim slovima u povijesti ukazanja Kraljice mira jest fra Slavko dr. Barbarić. Kao učen čovjek nije Kraljici mira otvorio samo svoje srce, već i svoje knjiško obrazovanje. Dopustio je da njezine riječi mijenjaju njegovu osobu i njegovo znanstveno usmjerenje. Te riječi bile su ono svjetlo koje mu je svijetlilo i obasjavalo život. Kada je to postigao, dogodilo se da je to svjetlo počelo obasjavati i sve one koji su dolazili u njegovu blizinu. Privlačio ih je svojom vjerom Bogu i pokazivao im put. Mnogi su to do danas posvjedočili i ostali mu zahvalni na poticaju koji im je dao. Shvativši smisao svoga života, lakše su nastavili koracati dalje. A i fra Slavko je nastavio ići svojim putem. Dovršavajući jedno djelo, već je mislio na drugo. Nije mogao ostati miran i sam uživati u spoznajama do kojih je došao.

Danas fra Slavka tjelesno više nema. Odigrao je svoju ulogu i radosno pošao svome Gospodinu. Kraljica mira je nastavila svoj govor i kao i prije u svoje redove primala sve one koji su htjeli. Hoće li se ponovno pojaviti neki fra Slavko, sami to Bog zna. Bude li potreba, pobrinut će se već on za to. Važno je samo da želimo pripadati suradnicima Kraljice mira i ništa više. Ona će već

odrediti kakvu će nam ulogu dodijeliti. Znajmo da je svaka uloga dostojanstvene i velika. Nemojmo nikada misliti da Kraljica mira ima čast da smo u njezinoj službi. Uvijek je to obratno, bez obzira kakvi bili i što činili. Stoga griješe oni koji misle da samo ako su rekli da idu putovima Kraljice mira, bez sustezanja mogu osuđivati druge. Nije to zacijelo znak poniznosti i zrelosti. Znao je fra Slavko itekako kako će izići na kraj s takvima. Bez puno riječi stavljao ih je pred njihovo osobno zrcalo da se progledaju i odluče kako će nastaviti dalje. Ponekada je to znalo prouzročiti oluju u njihovim srcima. Nisu mogli vjerovati da se netko usudi istinu nazvati istinom i nastaviti dalje kao da se ništa nije dogodilo. Zbunjivalo ih je to i strašilo. Spoznavali su da se živjeti može bez potresa samo ako si potpuno otvoren i ako voliš drugoga bez želje za bilo kakvim probitkom. I znala su se događati i čuda. Ljudi bi progledali i na kraju većinom bili zahvalni što im se netko usudio reći nešto takvo.

Ako mislimo da se smijemo ponašati na sličan način, pogledajmo najprije kako svjedočimo riječi svoje Kraljice? Kada nas netko napada, znamo li se ponašati na pravi način ili izgubimo glavu? Kada pričamo s nekim o događajima u župi Međugorje, svađamo li se s njim i dokazujemo li mu na sve moguće načine da ima krivo ako mu je mišljenje drugačije od našega? Je li nam važnije pohvaliti se kako smo izmolili to i to, postili i slično tome, ili nam je na prvom mjestu misao koliko i kako smo pomogli drugome oko sebe? Moglo bi se zacijelo još nabrojiti ovakvih stvari. No, čemu. Ako nismo razumjeli već nabrojeno, kako ćemo razumjeti nešto drugo! Odlučimo biti iskreni i sve će biti drugačije. Svjetlo će zraku po zraku ulaziti u naše biće i tjerati odatle svu tminu koja se nakupila. Oluja će se stišavati, a nastupat će miran i spokojan život.

Djelovanje Kraljice mira nije uvijek vidljivo na prvi pogled. Ponekada nastupa izdaleka i polako ide prema svome ishodu. Čini mi se da sam ga ovih dana u takvom obliku prepoznao u prijedlogu da se blagdan hrvatske državnosti slavi 25. lipnja. Na neizravan način time bismo jasno priznali da nam je slobodu darovao sami Bog i nitko drugi. Pratio nas je kroz sve muke i uveo u Obećanu zemlju. Kraljica nas je mira za tu zemlju godinama pripravljala svojim riječima i porukama. Željela je od nas učiniti velike i jake ljude koji vole Boga, drugoga i sebe. Na taj način darovali bismo i sebi i drugima oko sebe slobodu i mir. Oni koji su se odazvali njezinom govoru već odavna su donijeli neke slične zaključke. Oni koji nisu imaju uvijek vremena progledati. Bog je strpljiv i svakoga prima onakvoga kakav jest. Čak prima i njegovu sljepoću, ali ne i onu sljepoću koja je namjerno učinjena. Okuplja oko sebe zalutale i kuša im pokazati put. Spoznao je to fra Slavko, pa je uz učene glave skupljao i one koje je životni put odgurnuo na stranu. Bili su mu dragi na poseban način i pokušavao im je pomoći. Nisu ga ponekada razumjeli oni sa strane, ali on je išao dalje. Znao je da dobro koje čini mora pobijediti. Nije mogao dopustiti da se životne oluje tako lako igraju s ljudima. Suprotstavio im je Božji govor i mudrost i bio uvjeren u pobjedu.

Hrabrost je promijenila mnoge ljude i usmjerila povijest svijeta drugim pravcima. Naizgled takva su djela činili potpuno obični ljudi. Ali oni nisu bili takvi. Bili su drugačiji zbog svoje vjere i svoga uvjerenja. Nisu bili poput kukavica koje samo sanjaju o pobjedi, a nikako da stignu do nje. Bili su izvor iz kojega je tekla rijeka i sa sobom nosila riječi Kraljice mira.

Glas mira, X, 11, Međugorje, 2001., str. 5.

Uobičajili smo nekome za rođendan kupovati darove, podsjećati ga da ga volimo, da nije sam. Nažalost, ti naši stavovi nisu uvijek iskreni. Zaboravimo na onoga komu smo sve to obećali i počnemo se čuditi što nam je nekako dalek. A trebalo je jednostavno ostati vjeran. Stavovi se ne samo izriču, nego se žive. Tko to shvati mirnije i sretnije putuje kroz uzburkane životne vode.

U Božićne dane zaista mnogo toga obećamo svome Gospodinu. Prisjetimo se da se jednoga dana udostojao roditi kao jedan od nas, da su mu anđeli pjevali tom prilikom. Zbog toga mu i mi pjevamo pjesme, pokušavamo mu reći da bismo se željeli prisposodobiti anđelima. Pričamo djeci o svemu tome, učimo ih da je ovo najveći kršćanski blagdan. Odlazimo u goste drugima, gledamo kako su uspjeli u životu kroz proteklu godinu. Htjeli bismo da nam svima ide dobro. A ide li? S Bogom bismo rado sklopili savez. Trudit ćemo se da sprovedemo ono što smo zacrtali, a on neka učini da to urodi plodom. I bilo bi sve u redu da nije jedne pogriješke. To su naše zamisli, a Božje su možda drugačije. Učili su nas i sami učimo druge da bi na prvom mjestu trebalo slušati Boga. I što sad?

U svojoj poruci Kraljica nam mira govori da bismo trebali biti svjetlo i ispružene ruke ovom nemirnom svijetu da bi on konačno upoznao Boga ljubavi. Još dodaje da je nemir zavladao srcima ljudi i da mržnja vlada svijetom. Govori nam to nakon što smo kao ljudski rod po dvije tisućiti put proslavili rođenje svoga Gospodina. Znači, da smo mu kroz povijest itekako lagali. Da nije tako, ne bi valjda bilo toliko mržnje. Kamo

to idemo i što to činimo? Kraljica nas mira neprestano opominje i ne želi da, kada shvatimo što se zbiva, već sve bude kasno. Shvatiti trebamo odmah. Put prema tomu jest poniznost, jest molitva. Tko to ne zna doprinijet će da mržnja postane veća, a ljubav manja. Čovjek će zbog toga ostati zakinut za dar koji je mogao primiti. Doći će u napast pomisliti da je sam na ovoj zemlji, iako se brojimo u milijardama. Prilikom proslave Isusova rođenja dobro će se najesti i napiti i to će biti to. Pucnjevi će biti ona točka za kraj. Kraljica će mira ostati žalosna. Nije to ona nauka koju pokušava usaditi u naše srce. To je teški i veliki promašaj i ništa više. Ako samo tjelesnost progovara, sav govor ostaje bezglasan i nemuš. Kada duh progovori, progovara i tijelo koje može biti čak i oštećeno. Čovjek se rađa na drugačije postojanje od ovoga našega.

Isusovo rođenje postalo je neizbrisivim svjetlom u ovoj našoj ljudskoj povijesti. Vjerovali u njega ili ne, ne možemo ga zaboraviti. Isus je bio tu i prisiljeni smo se prema njemu odrediti. Događaji u župi Međugorje u ovo suvremeno vrijeme ponovno su Božji znak i svjetlo ljudima. Ne možemo ih mimoći bez obzira držali da su vjerodostojni ili ne. Tjeraju nas na razmišljanje i zauzimanje stavova. Tko je hrabriji, čini to brže i temeljitije. Zanimljivo je, stoga, promatrati mladost koja dolazi u župu Međugorje čekati Novu godinu. Zacijelo su im probili glavu time gdje bi se sve ta Nova godina mogla dočekivati. Oni su izabrali jednostavnost i suočenje sa samima sobom, namjesto raskoši. Na taj način uzviknuli su da je suvremenost naš dobar stav, da je suvremenost skrušena molitva, da je suvremenost zauzimanje za sve ono što je istinito i dobro... Time su zabavi vratili njezino dostojanstvo. Neki su, naime, htjeli sav život pretvoriti u zabavu. Na taj način uništili su

njezinu dobrotu, onaj mir koji nastupa nakon što smo se uspjeli opustiti i dobro oraspoložiti. Mladeži je zaista već dosta lutanja krivim stazama. Želi jedanput doći na pravi put i ići njime. Isus Krist je onaj tko im može pružiti izlaz iz sadašnjeg stanja. Bog je, mudar je, ne griješi i zna odgovore na sva pitanja. Što treba više od toga?

Jesu li stariji sposobni pridružiti se mladima i poći zajedno s njima prema novim obzorjima? Naravno da ta obzorja nisu pogriješna i sebična želja proizvesti još nekoga ovakvoga kakvi jesmo sami, o čemu naširoko čitamo ovih dana u sredstvima društvenog priopćavanja. Ta obzorja zacijelo jesu biti rođen. Rodili smo se istina jednoga dana, ali to će ostati samo jedan događaj i ništa više sve do onoga trenutka dok se ne odlučimo mijenjati sebe i neprestano pokušavati spoznati što je to Bog zaželio da budemo na ovome svijetu. Budući da je Bog, zacijelo nije zaželio nešto loše. Kad bismo se samo usudili povjerovati mu! Bilo bi tada potpuno nevažno jesmo li mladi ili stari. Jedni bismo drugima pomagali što brže i jednostavnije doći do istine i živjeli bismo sretni i zadovoljni.

Bog se rodio, ne da bismo ga slavili, već da bismo ga prihvatili u svome životu. Što će mu slavlje, ako ga ne prihvaćamo puninom svoga bića. Tek tada će i slavlje imati duboki smisao. Možemo li poći ovim koracima ili nam se čini da nismo za to sposobni? Vidjet će se to u danima koji su ispred nas. Onaj tko i nadalje bude psovao, krao, vrijeđao i činio još mnogo toga nevaljaloga jasno će reći da ništa nije shvatio. Ide putovima kojima čovjek ne bi trebao ići. Onaj naprotiv tko se bude ponašao dobro bit će svjetlo svim zalutalima. Iznenadit će se kada mu se jednoga dana netko na tome zahvali.

Glas mira, X, 12, Međugorje, 2001., str. 5.

VELIČINE

Koliko li je samo, Bože, prošlo ljudi Svetištem Kraljice mira? Svaki je od njih sa sobom nosio svoju sudbinu i svoj odnos prema tebi. Nemoguće je točno nabrojiti imena onih koji su se odazvali zovu svoje Kraljice. Može ih se usuditi nabrojiti samo u krhotinama. Zbog toga uz dužno poštovanje prema drugima izgovaram jedno ime: Ljubica Lukić. Prošloga prosinca otišla je u zagrljaj svome i našem Nebeskom ocu i sada se vjerujem smiješi na ovaj moj maleni pokušaj izreći joj kratku zahvalnost za ono što je učinila. A učinila je mnogo. O tome bi ponajbolje bilo pitati naše bolesnike diljem Bosne i Hercegovine i južne Hrvatske koji su je zvali naša Ljubica. Vjerovali su joj slušajući njezin glas preko svojih radio uređaja. Osvajala ih je toplinom, odlučnošću i vjerom koja se zrcalila među njezinim riječima. Vjerovali su joj i drugi, pa je Radiopostaja »Mir« Međugorje dobivala nove i nove slušatelje.

Sjećam se, bila su teška vremena kada je zamisao o dobrom izvješćivanju iz Svetišta Kraljice mira zaplovila u svoje postojanje. U studenom 1994. okupio sam prve suradnike, poduhvatu dao ime Informativni centar »Mir« Međugorje i krenuli smo u nešto novo ni sami ne znajući što nas čeka. Marljivost ljudi koji su imali slične zamisli 1997. dovela je do pokretanja Radiopostaje »Mir« Međugorje. Osjećali smo da time zaokružujemo jednu zamisao i nije nam bilo teško dati se na taj novi posao. Ljubica je stigla gotovo na samom početku. Upamtili smo je po kišovitom danu i odori hrvatskoga vojnika u kojoj je stigla. Nikada prije nije radila na nekoj radiopostaji. Pružili smo joj priliku pokušati. Zgrabila ju je čvrsto iz

ljubavi prema Kraljici mira i uspjela. Uskoro su mi počeli govoriti da znalački obavlja svoje zadatke. Tijekom vremena postala je i glavnom urednicom. Radiopostaja se razvijala. Nosila ju je na svojim plećima. Nije, naime, uvijek bilo lako. Sa svakim korakom u razvoju množile su se i poteškoće. Vjerovao sam da Ljubica može odgovoriti svim tim novim izazovima. Neprestano se trudila usavršavati sebe i usavršavati one koji su joj povjereni. No, nije zaboravljala ni neke druge. Pričala je o svojim odlascima liječenim ovisnicima o piću, o svojim susretima s djecom u razvoju. Mislila je nekada s takvima raditi, završila potrebne škole, ali došao je rat i na kraju radiopostaja. Njezinu čežnju najbolje oslikava naslov emisije koju je vodila: Težina pahuljice. I otišla je prosinačkoga dana baš kao pahuljica. Na groblju su je ispratili mnogi prijatelji i poznanici, a preko radio valova vjerni slušatelji.

Zaista se isplati svoj život dobro provesti. Isplati se to i onda kada te drugi ne razumiju baš dobro ili ne razumiješ ni sam sebe. U takvim trenucima spoznaješ tko si i tko su drugi oko tebe. Životno saznanje taloži se u tebi i bivaš jači nego što si bio do tada. Ne treba ti više čitati o nečijim drugim iskustvima, imaš ih sam. Vjerujem da je ovo jedna od stvari kojima nas neprestano pokušava naučiti Kraljica mira. Nema laka života na ovoj zemlji. Samo ako to želimo, možemo uspjeti. I nitko taj uspjeh ne može potamniti. U određenom trenutku tvoja veličina ispliva na površinu i drugi je vide.

U dodiru s Kraljicom mira mnogi su postali veličine. Nije trebalo ništa posebno učiniti. Bilo je potrebno samo otvoriti svoje srce i dopustiti da Božje svjetlo počne stanovati u njemu. Što čovjek takvih više zapamti, sam će lakše hoditi svojim zakučastim stazama. Njih zacijelo ima mnogo, ali nisu jače od nas ako im to sami ne

dopustimo. Uvijek me iznenađivalo i uvijek me nanovo iznenađuje to da na izgled obični ljudi čine velike stvari. U tome kao da dodirujem veličinu života. Nitko nije predodređen biti ovakvim ili onakvim. Sami odlučujemo o tome. Te trenutke odluke obično nitko ne vidi. Dođu nakon saznanja i nakon hrabrosti slijediti to saznanje. Predstavljaju krunu dotadašnjeg čovjekova hoda. Odjedanput počinjemo živjeti kao nikada do tada. Nije stoga čudno da postajemo znakom. Drugi prepoznaju da se nešto dogodilo s nama, da nismo isti kao prije. Htjeli bi pronaći izvor te naše mudrosti da bi se i sami napojili na njemu.

Svatko onaj tko ostavlja nešto veliko iza sebe ne može ne biti primljen u društvo svoga Gospodina. Znao je biti suradnikom i biti svjedokom. Nije spavao i dopuštao da se stvari odvijaju same od sebe. Htio je i sam sudjelovati, učiniti nešto u obranu ljudskoga dostojanstva i časti. Prepoznali su ga svi veliki i preporučili svome Gospodinu. Nije živio uzalud. Znala je to Ljubica i išla svojim putom. Pokušavala je činiti dobro, razvedriti drugoga. Zbog toga je i nju Duh Sveti razvedrio na času smrti. Bio joj je vodič preko mosta koji spaja ovu prolaznu i onu drugu vječnu obalu.

Bit će, nadam se, još mnogo kišnih i snjegovitih dana pred nama. Tko će nam doći s njima? Nije važno ime, ni stas, ni glas. Važno je što nosi u sebi. Ili nešto drugačije, jesmo li i sami sposobni doći? Netko će se potruditi donijeti ocjenu.

Glas mira, XI, 1, Međugorje, 2002., str. 5.

ŽIVOTOPIS

Miljenko Stojić rođen je 1. lipnja 1960. u Dragićini kod Međugorja. Maturirao na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Visokom. Bogoslovlje slušao, kao član Hercegovačke franjevačke provincije, u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu. Za svećenika zaređen 1987. u Mostaru. Na sveučilištu »Antonianum« u Rimu 1991. postigao licencijat iz teologije, specijalnost kršćanska i franjevačka duhovnost. Kroz ovo vrijeme proputovao Europu, Bliski istok i Ameriku. Živi i radi u Mostaru, Međugorju i Zagrebu.

Tijekom svoga svećeničkog rada bio je duhovni pomoćnik, odgojitelj bogoslova i sjemeništara, radio s mladima. Ratne neprilike učinile su ga i vojnim kapelanom. U Svetišu Kraljice mira u Međugorju 25. studenog 1993. posvećuje se izgradnji profesionalnog izvješćivanja iz ovoga svetišta. Okuplja prve suradnike i zamisli daje ime Informativni centar »Mir« Međugorje. U svojstvu ravnatelja tijekom godina u okrilju ovoga centra ustanovljuje i razvija odjele: Izvještajna agencija; Multimedijalni odjel s Internet stranicama na 7 svjetskih jezika i serverom; Društvo vodiča; Nakladnička djelatnost; Ured informacija; Radiopostaja »Mir« Međugorje. Nakon zaokruženja ovoga poduhvata postaje u rujnu 2001. tajnik Hercegovačke franjevačke provincije ostajući i dalje u Informativnom centru »Mir« Međugorje na dužnosti predsjednika Upravnog vijeća.

Piše pjesme, oglede, djela za djecu, književnu kritiku, stručne članke, te prevodi. Član je Društva hrvatskih književnika i Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne. Pjesmama je zastupljen u različitim antologijama.

Uvršten je i u čitanke i lektiru hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini. Prevođen je na tuđe jezike.

Prvi je hrvatski književnik koji je svoja djela postavio na svoje osobne stranice na Internetu. Službeno su u rad puštene 25. srpnja 2000.

Djela: *Sa svetom Klarom* (prijevod, 1993.), *Unatoč svemu* (pjesme, 1994.), *Ta vremena* (ogledi na hrvatskom, 1995.; njemačkom, 1997.; talijanskom, 1997.; engleskom, 1998.; poljskom, 1999.), *Pjesma blizini* (pjesme, 1995.), *Kaplja* (pjesme, 1997.), *Paljenje svijeće* (ogledi, 1998.), *Anđeli moji* (s Krešimirom Šegom, zbirka slikovnica, na hrvatskom 1999.; poljskom, 1999.; engleskom, 2000.; njemačkom, 2000.), *S onu stranu side* (prijevod, 1999.), *Prijatelji* (izabrane pjesme, 2000.), *Svetište Kraljice mira, Međugorje* (CD-rom, uredio, 2000.), *Sirovi blues* (pjesme, 2001.); *Raspretavanje vatre* (ogledi, 2001.), *Ivan pod križem* (slikovnica, na hrvatskom, njemačkom, francuskom, engleskom, talijanskom i španjolskom, 2001.), *Razgovori svetaca na Trgu sv. Petra* (prijevod, 2001.).

Sadržaj

POBUNA.....	5
PRIPRAVA	7
SAMUZATAJNOST	10
MILOSN VRIJEME	13
LJEPOTA HODOČAŠĆENJA.....	16
DONOSITELJ MIRA.....	19
UZOR	22
BITI SVJEDOKOM	25
ISTINSKI KRŠĆANI	28
ČISTOĆA OKOLIŠA.....	31
GROZNICA JE VEĆ POČELA	34
NAŠA PRAVA.....	37
VJEČNO PROLJEĆE.....	40
SNAGA MIRA	43
ISKORAK	46
OSOBNOST	49
MALENI I VELIKI	52
USTRAJATI.....	55
IDEMO NAPRIJED	58
ODLUČITI SE.....	61
PORUKA.....	64
PRIJELAZ	67
ZLATNO TELE	70
PJESMA STVOROVA.....	73
IZGLED MIRA	76
MUTNA VREMENA.....	79
OPET PONOVRNO.....	82
ZAGAZITI U MAGLU	85
ZVEKET LANACA	88
BISERI	91
LICE I NALIČJE.....	94
NAŠE SKUPINE.....	97

PROLJEĆE.....	100
GLAS MIRA	103
GODINE, GODINE.....	106
NEMIR	109
PRANJE RUKU	112
USKRSNUTI.....	115
PLAŠT	119
MISAO	122
PUTOVI SLAVE.....	125
ODGOVOR	128
STAV.....	131
TRUBA.....	134
RIJEKA	137
BITI ROĐEN.....	140
VELIČINE.....	143
ŽIVOTOPIS.....	146

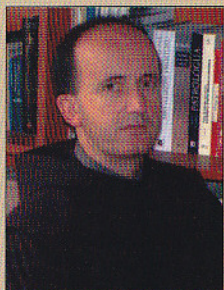
www.medjugorje.hr
e-mail: medjugorje-mir@medjugorje.hr

Za nakladnika
fra Mario Knezović

Računalna obrada
Damir Zadro

Tisak
Franjevačka tiskara FRAM Mostar

Za tiskaru
fra Ivan Ševo

Fra Miljenko Stojić rođen je 1960. u Dragićini kod Međugorja. Magistrirao je kršćansku i franjevačku duhovnost. Tijekom svoga svećeničkog rada djeluje kao duhovni pomoćnik, odgojitelj bogoslova i sjemeništara, odgojitelj mladih, vojni

kapelan, utemeljitelj Informativnog centra "Mir" Međugorje i Radiopostaje "Mir" Međugorje, tajnik Hercegovačke franjevačke provincije. Hrvatski je književnik. Piše pjesme, oglede, djela za djecu, književnu kritiku, stručne članke, te prevodi. Uvršten je i u čitanke i lektiru hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini.

Rijeka Miljenka Stojića zbiljska je tiha matica u čijim će dubinama čitatelj pronaći odgovore na mnoga pitanja naše svagdašnjice. Pisana u ozračju Gospinih ukazanja u Međugorju, ova je knjiga, u svakom pojedinom tekstu i u svojoj cjelini, jedinstven hod s porukama koje stvaraju novo lice našeg svijeta. I naše budućnosti.

Rijeka je već u svom naslovu puna simbolike: Njezine dubine i širine, obale, izvor i ušće, valovi i žubor pozivaju na traženje. A traženje u ovoj knjizi jest molitva, jest prihvaćanje i življenje poruka Kraljice mira.

Stoga **Rijeka** i jest knjiga koja se čita polagano, razmišljajući, vraćajući se njezinoj matici.

